XXII. évfolyam 37. szám
Ára: 1 forint
1966. szeptember 15

Ludas Matyi

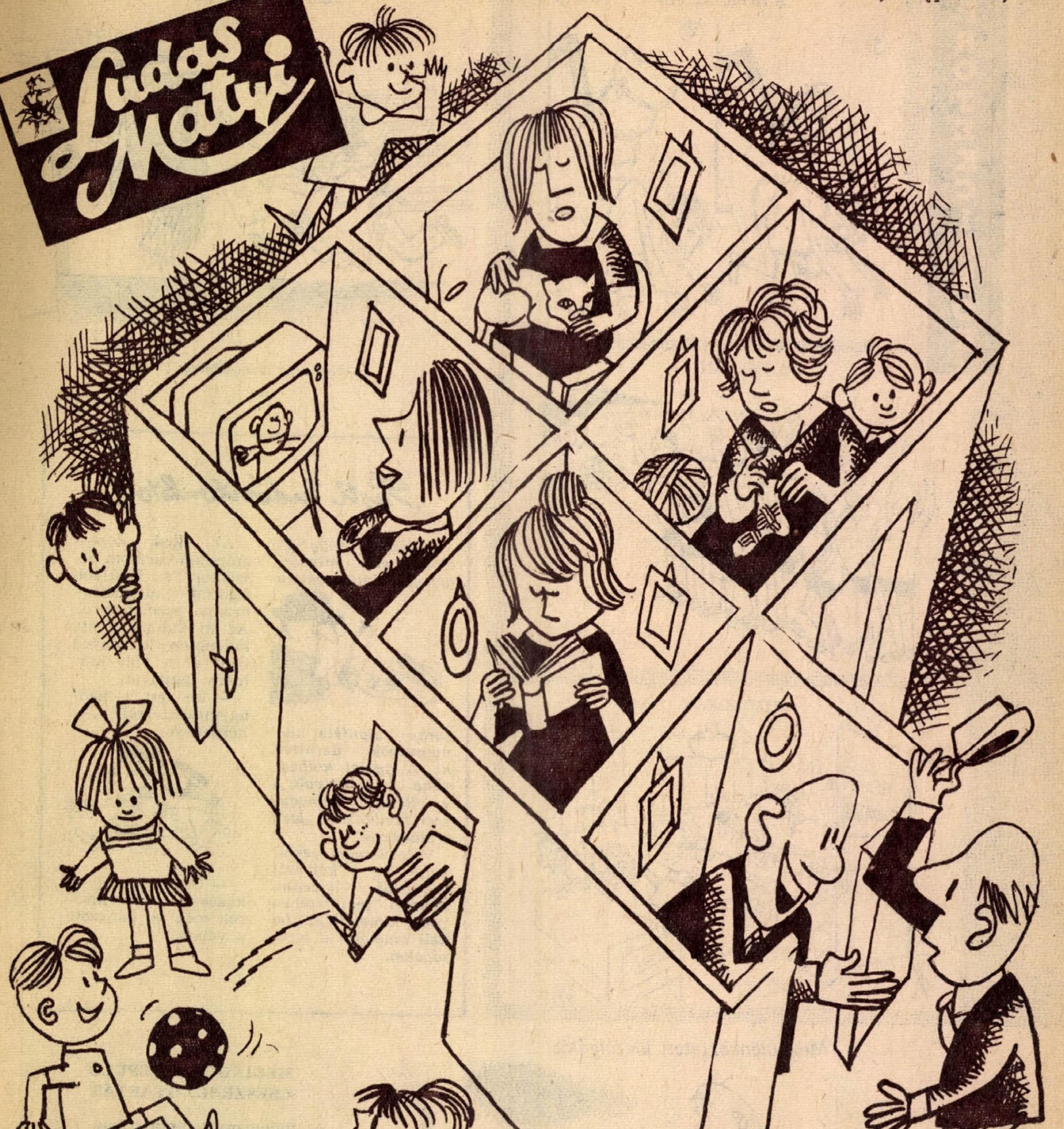

Mészáros András rajza

LAKÁSLEVÁLASZTÁS

— Elnézést, öregem, egy kicsit szűk nálam a hely, de most váltam el negyedszer . . .

PROTEKCIÓSOK

A HIVATALBAN

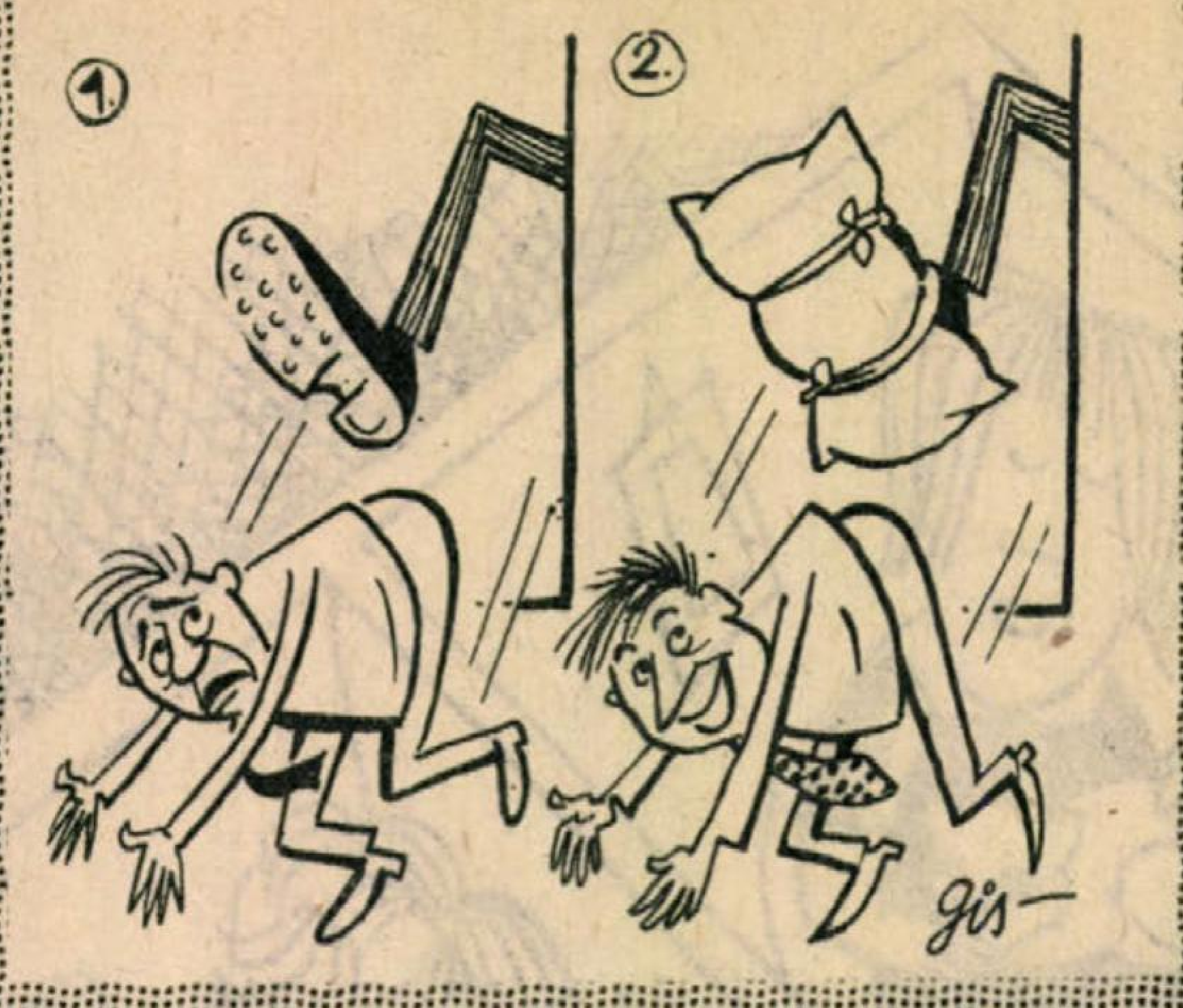

A PÁLYÁN

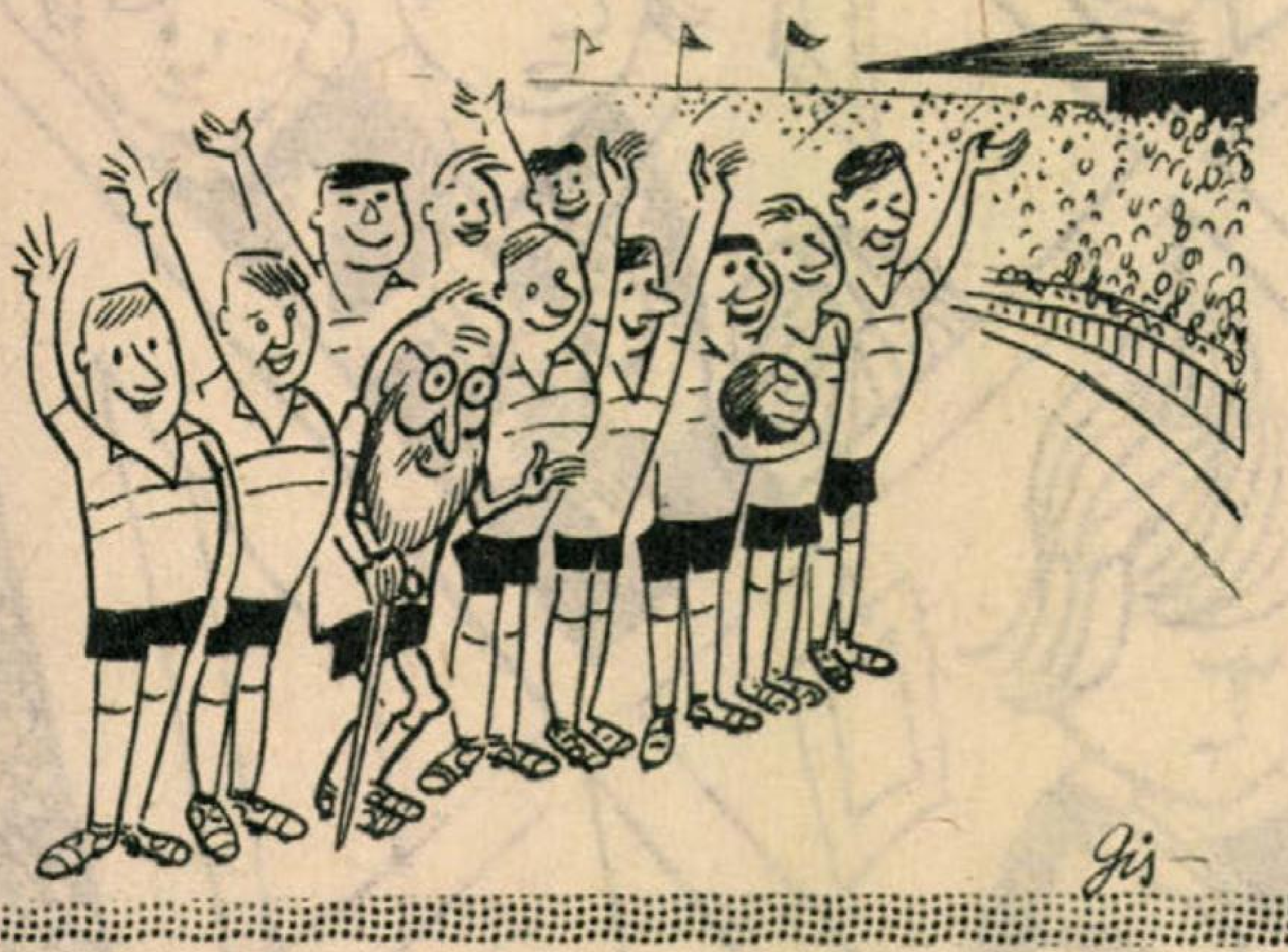

HÍZÓKÚRÁN

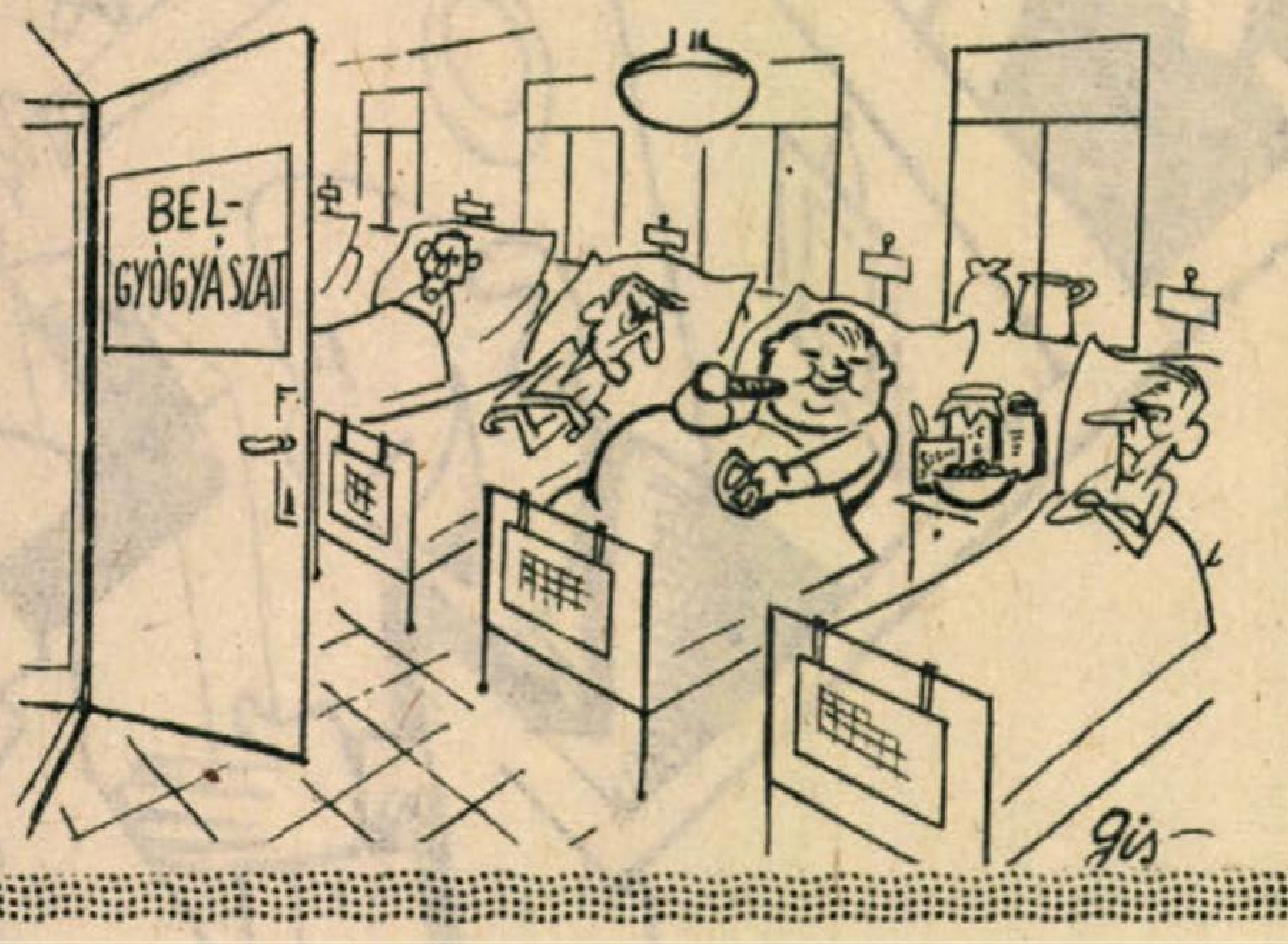

Délutáni műszak

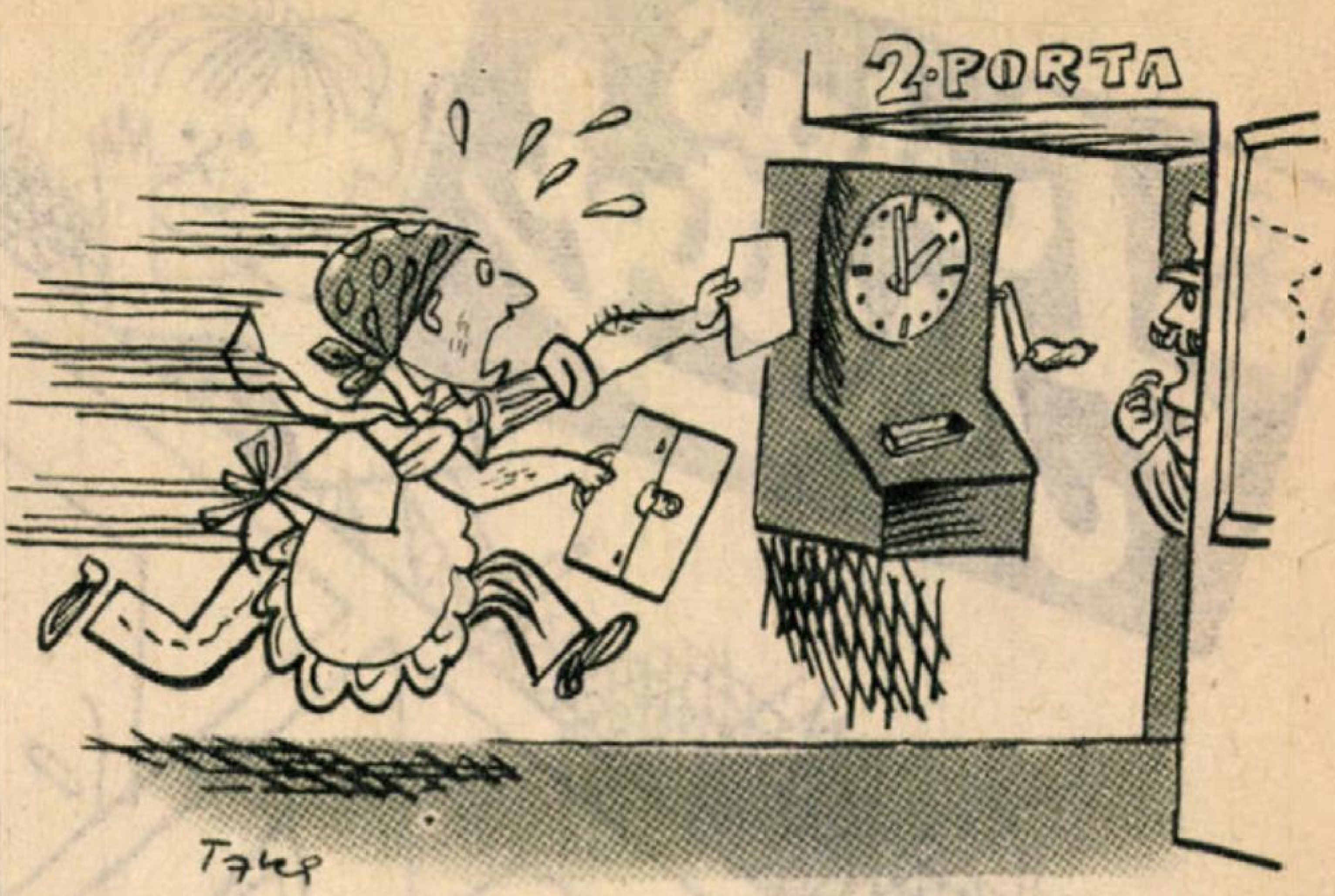

– Nem volt időm átöltözni!

Pesti tudósítónktól

Olvasom, hogy az élelmiszerek minőségének felülvizsgálata

során különféle hiányosságok derültek ki. A gyulai kolbász néha „éretlen” volt, s az ellenőrök nemegyszer találkoztak „laza szalámival”.

Véleményem szerint helytelen a kolbászt éretlenül leszedni, szalámi tekintetében pedig kíméletlenül fel kell számolni a lazaságokat.

Az egyik közép-amerikai barátom beszámolt a legújabb figuriai államcsíny drámai eseményeiről. Az új katonai junta különösen keményen bánt el a volt kormány tagjaival.

— Mi lett a hadügyminiszterrel? — kérdeztem.

— Öngyilkosság közben szökést kísérelt meg! — hangzott a válasz!

f. l.

Megkülönböztetett kiszolgálás

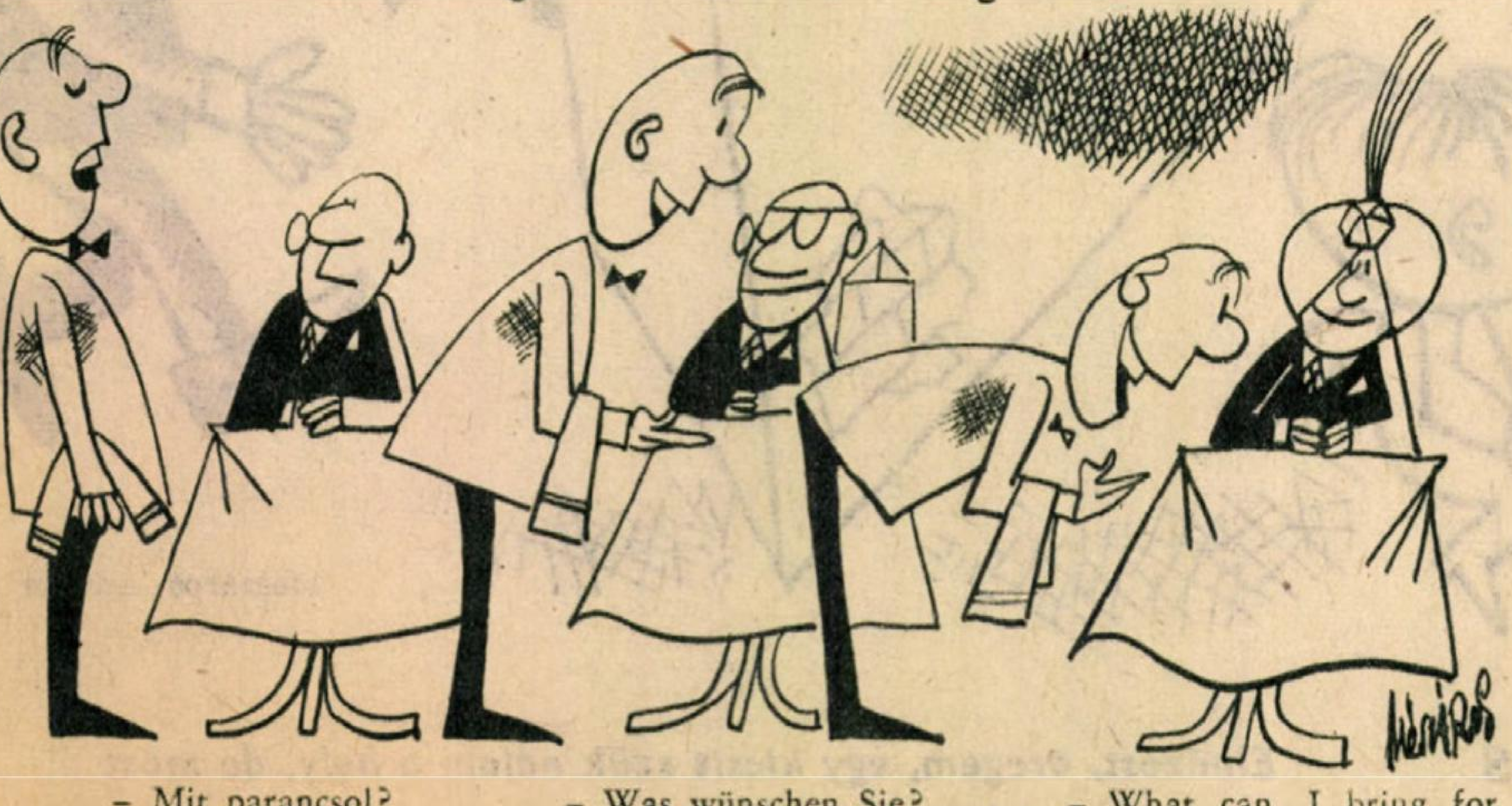

– Mit parancsol? – Was wünschen Sie? – What can I bring for you, please?

MEGINDUL A REPÜLŐ CSÉSZEALJ-GYÁRTÁS

A tudományos-fantasztikus regények olvasói jól ismerik a rejtélyes repülő csészealjakat, amelyek más csillagzatok titokzatos lakóit repítik világűrszerte. Sokan látni vélték ezeket a földöntúli lényekkel teli űrjárműveket, de a titok fátyla nem lebbent fel. Most az egyik amerikai űrkutató intézmény elhatározta, hogy rövidesen megtervezik, kikísérletezik és útjára bocsátják az első földi repülő csészealjat. Amit gyártunk, már meg lehet érteni. És ezekkel a repülő csészealjakkal majd meg lehet látogatni más csillagok lakóit. Idegeskedjenek ők!

BERGENGÓCIÁBAN

AHOGYAN TÖRTÉNT

X. elutazott a nagybátyjához, Bergengóciába. A nagybácsinak saját háza van a fővárosban, a város szélén, egy domb tetején. Amikor X. bekopogott hozzájuk, a nagynéni – aki született bergengóc – felsikoltott a vendég láttán, és becsapta az ajtót az orra előtt. X. türelmesen várakozott a küszöb előtt. Kisvártatva kijött a nagybácsi, aki betessékelte a házba. A felesége most sem mutatkozott, bezárkózott a szobájába. A nagybácsi többször is bekopogott hozzá, és mondott valamit bergengócul, de az asszony nem jött ki, csak visszaordított valamit bergengócul. Fél óra múlva azonban mégis megjelent. Legalább két méter magas volt, és egy nagy fekete macskát tartott a kezében. A férj mondott neki valamit, mire az asszony leköpte, majd kiment a szobából. Vacsorára X. aludttejet kapott és hozzá egy szelet kenyeret. Alig végeztek a vacsorával, a bergengóc asszonyka ismét megjelent és újra leköpte a férjét, aztán mit sem törődve a vendéggel, leoltotta a villanyt, és kinyitotta a tévét. A műsor jó volt: csinos nők énekeltek és táncoltak. Tíz órakor nyugovóra tértek. X. egy karosszékben aludt. Másnap reggel a nagynénje kitette a bőröndöket az ajtó elé, és X.-et is kilökte a lakásból. A nagybácsi utána jött, és adott a mellényzsebéből száz bumilkit azzal, hogy menjen szállodába lakni. Búcsúzkodásra már nem volt idő, a bergengóc asszonyka beráncigálta a férjét.

ÉS AHOGYAN X. PESTEN ELMESÉLTE

– A legtöbb bergengóc a saját házában lakik. Legszívesebben a dombok tetejére építkeznek. A nagybátyámnak is egy domb tetején van a háza, a város szélén. A nagynéném – aki született bergengóc – felsikoltott örömében, amikor meglátott, és becsapta az ajtót az orrom előtt. Ezt mindig így csinálják, ha kedves vendég érkezik. A házakat sokkal jobban építik, mint mi, mert nálunk egy ilyen ajtóbecsapástól hullani kezdene a vakolat. Ott nem. Néhány percig az ajtó előtt várakoztam, majd kijött értem a nagybátyám. Bergengóciában ugyanis az asszony nem nyithat ajtót, csak a férj, sőt az asszonyok nem is mutatkozhatnak addig, amíg a férfiak nem adnak rá engedélyt. Bergengóciában ugyanis a férfi az úr, a nők meghúzódnak a háttérben. Később a nagybátyám bekopogott hozzá, és mondott valamit bergengócul. De az asszony nem jött ki, csak mondott valamit bergengócul. A bergengóc nők sokkal magasabb hangon beszélnek, mint a magyar nők, szinte kiabálnak, és nagyon hosszúak, azonkívül rajonganak az állatokért. A nagybátyám felesége is magas, majdnem két méter, és amikor bejött a szobába, mondanom sem kell, egy macskát tartott a kezében. A nagybátyám mondott neki valamit bergengócul, mire az asszony leköpte. Ez valamiféle népszokás, mint nálunk a húsvéti locsolás. Én is le akartam köpni a nagybátyámat, de állandóan izgettmozgott, és elég messze is volt tőlem. Vacsorára nem esznek annyit, mint mi, megelégednek egy szelet kenyérrel és egy pohár aludttejjel, amely nagyon egészséges, könnyű étel. Alighogy végeztünk a vacsorával, a nagybátyám felesége újra megjelent a szobában, és másodszor is leköpte a férjét. Bergengóciában ezen a napon kétszer szokás leköpni a férjet, egyszer vacsora előtt és egyszer vacsora után. Aztán leültünk tévét nézni, ez ugyanis a kedvenc szórakozásuk. Nem is csodálom: minden este remek nők táncolnak és énekelnek. Aztán nyugovóra tértünk. Tíz óra tájban. A bergengócok általában korán térnek nyugovóra. Én egy karosszékben aludtam, ott ugyanis nagyon szeretnek karosszékben aludni. Másnap reggel keresem a bőröndjeimet, kiderült, hogy a nagynénim kitette őket az ajtó elé. Ki tudja, mióta voltak ott, és senki sem lopta el őket. A bergengócok ugyanis nagyon becsületesek. Képzeld el ugyanezt nálunk! Aztán jött a nagynéném, és kilökött az ajtón. Bergengóciában a vendégeket, a nagyon kedves vendégeket másnap ki szokták lökni az ajtón. A nagybátyám utánam jött, és a mellényzsebéből kivett száz bumilkit, amely nagyon nagy pénz odakünn, és azt mondta, hogy menjek szállodába lakni. Képzeld el! A mellényzsebéből vette ki a pénzt. Csak úgy! A mellényzsebéből. Midőn a nagybátyám el akart búcsúzni tőlem, az asszonyka egyetlen rántással behúzta a férjét. Fantasztikus, hogy milyen kisportoltak ott a nők! Öregem, le a kalappal!

Mikes György

3 HÍR AZ NSZK-ból

Fülöp György rajzai

NÁCI VOLT A NYUGATNÉMET „NÁCITLANÍTÁS" VEZETŐJE

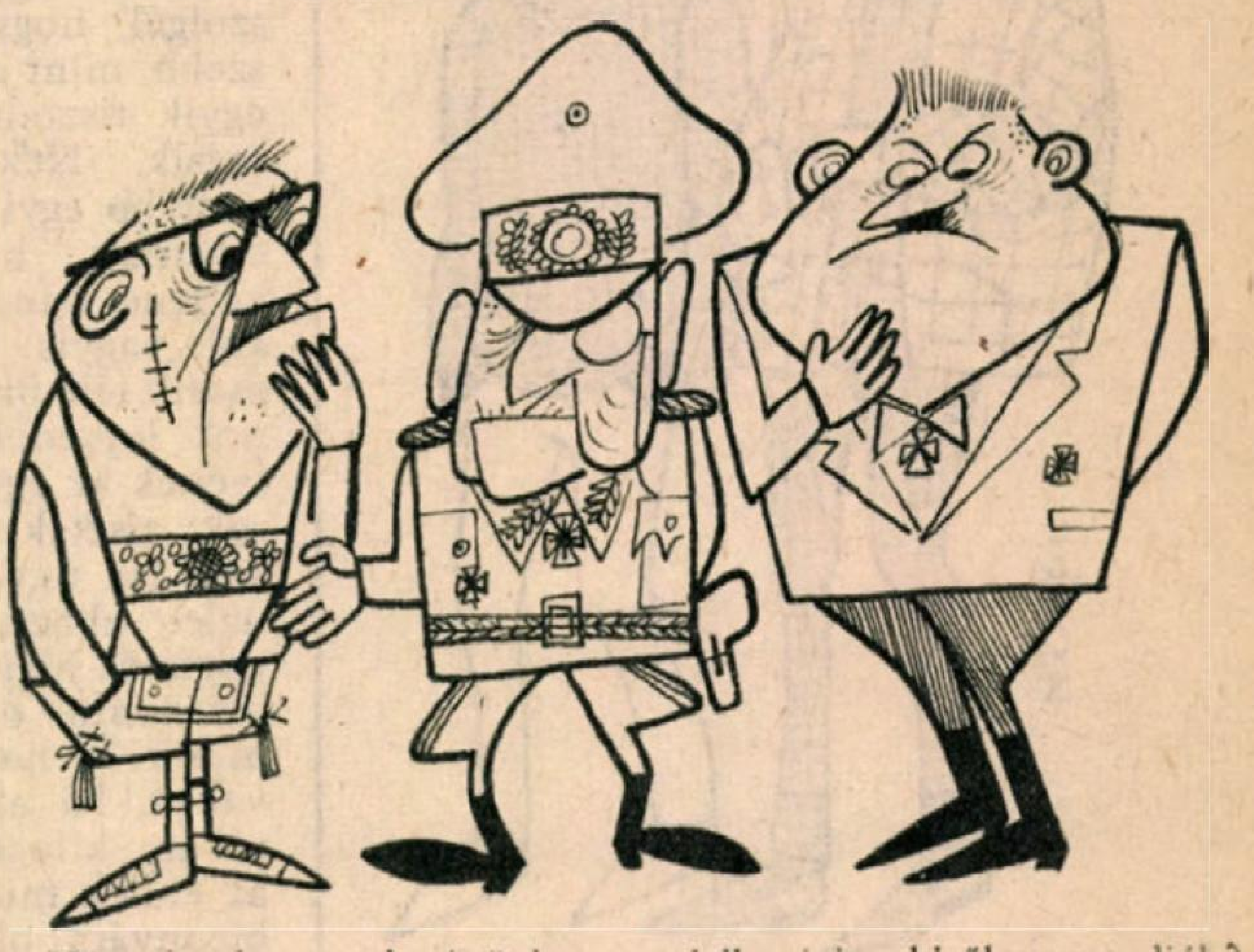

– Hát most honnan kerítsünk egy másik nácit, akiről nem tudják?

ADENAUER: AZ USA-NAK KI KELL VONULNIA VIETNAMBÓL

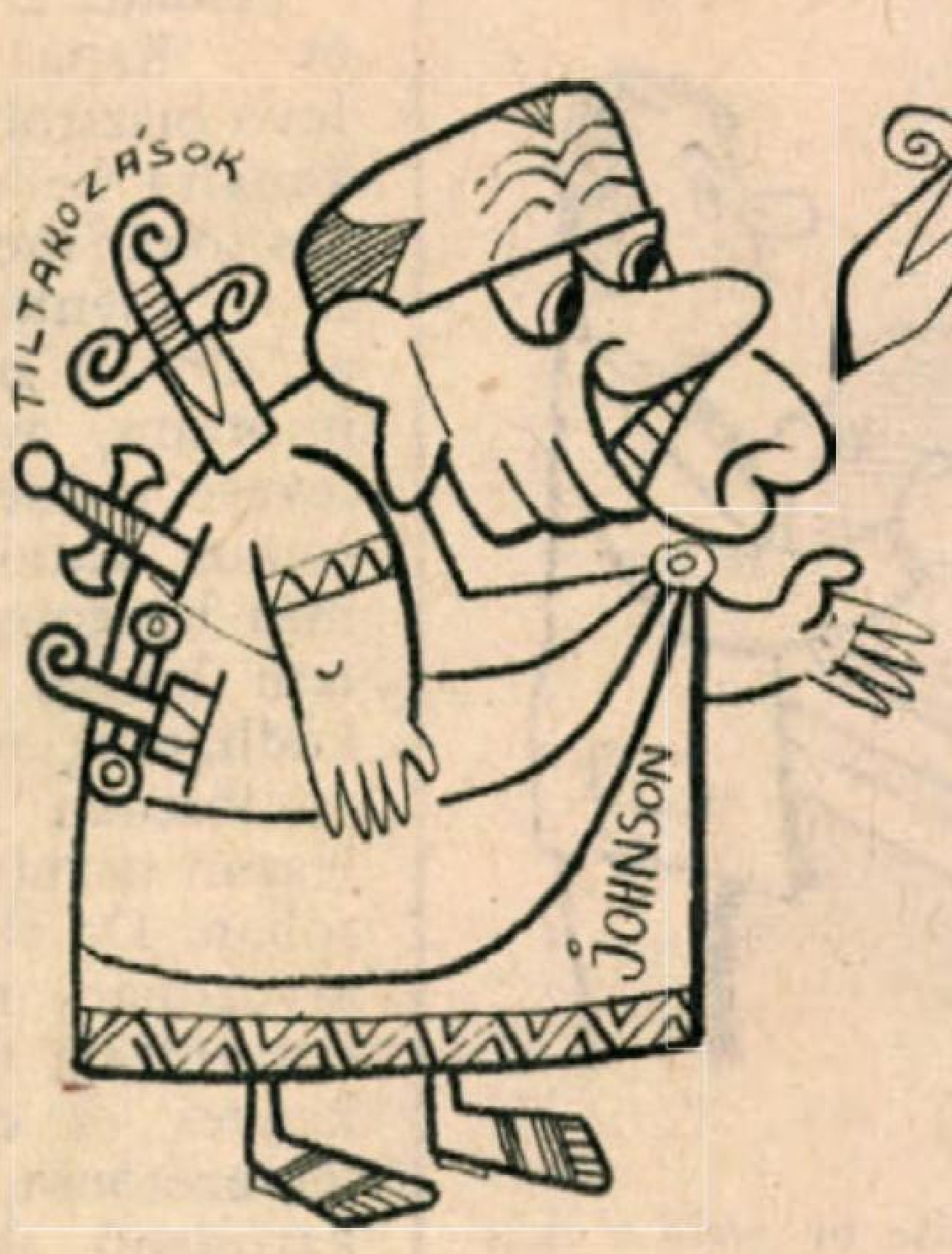

– Te is, fiam, Brutus?!

GAZDASÁGI BAJOK

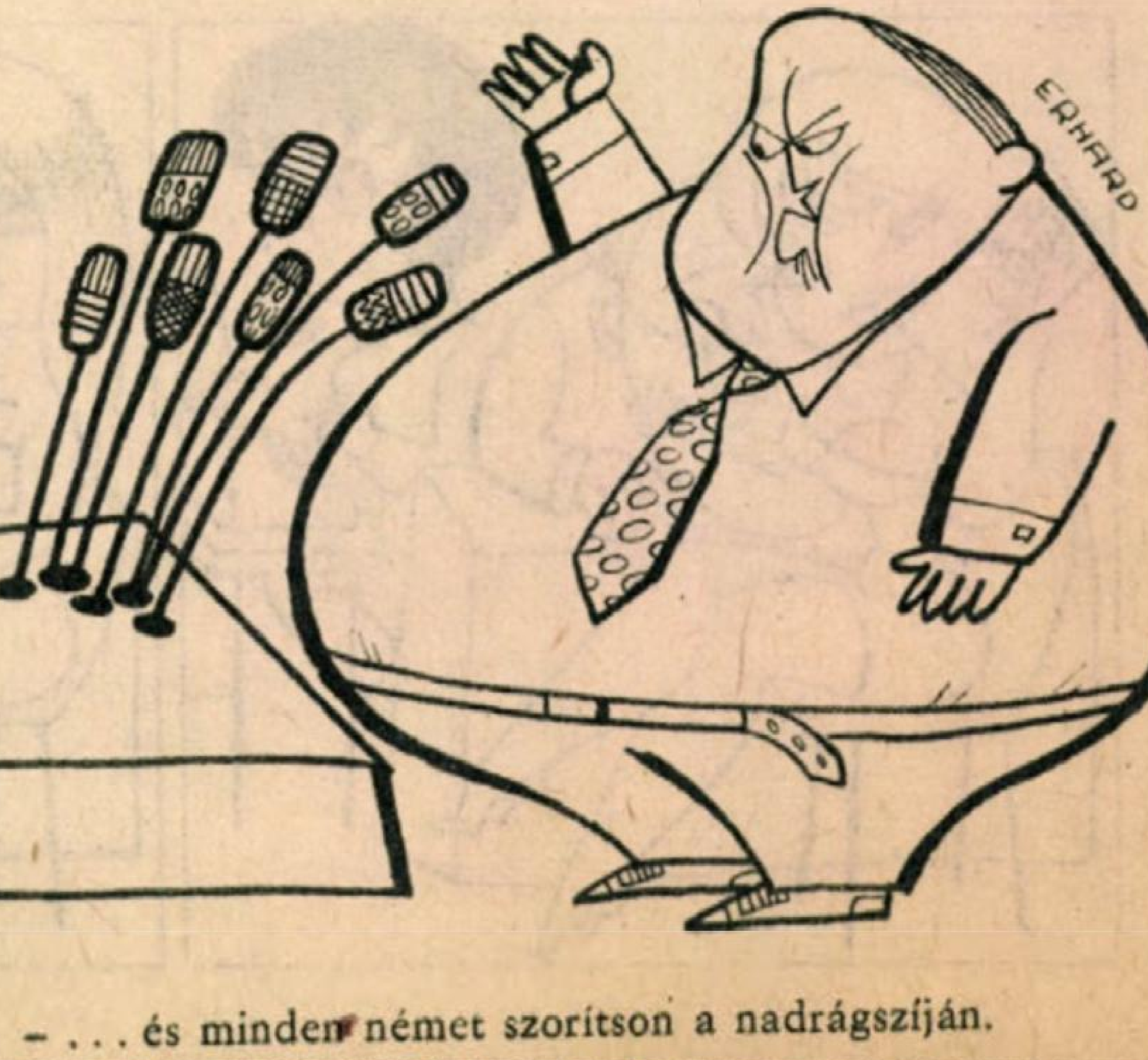

– . . . és minden német szorítson a nadrágszíján.

Most jelent meg . . .

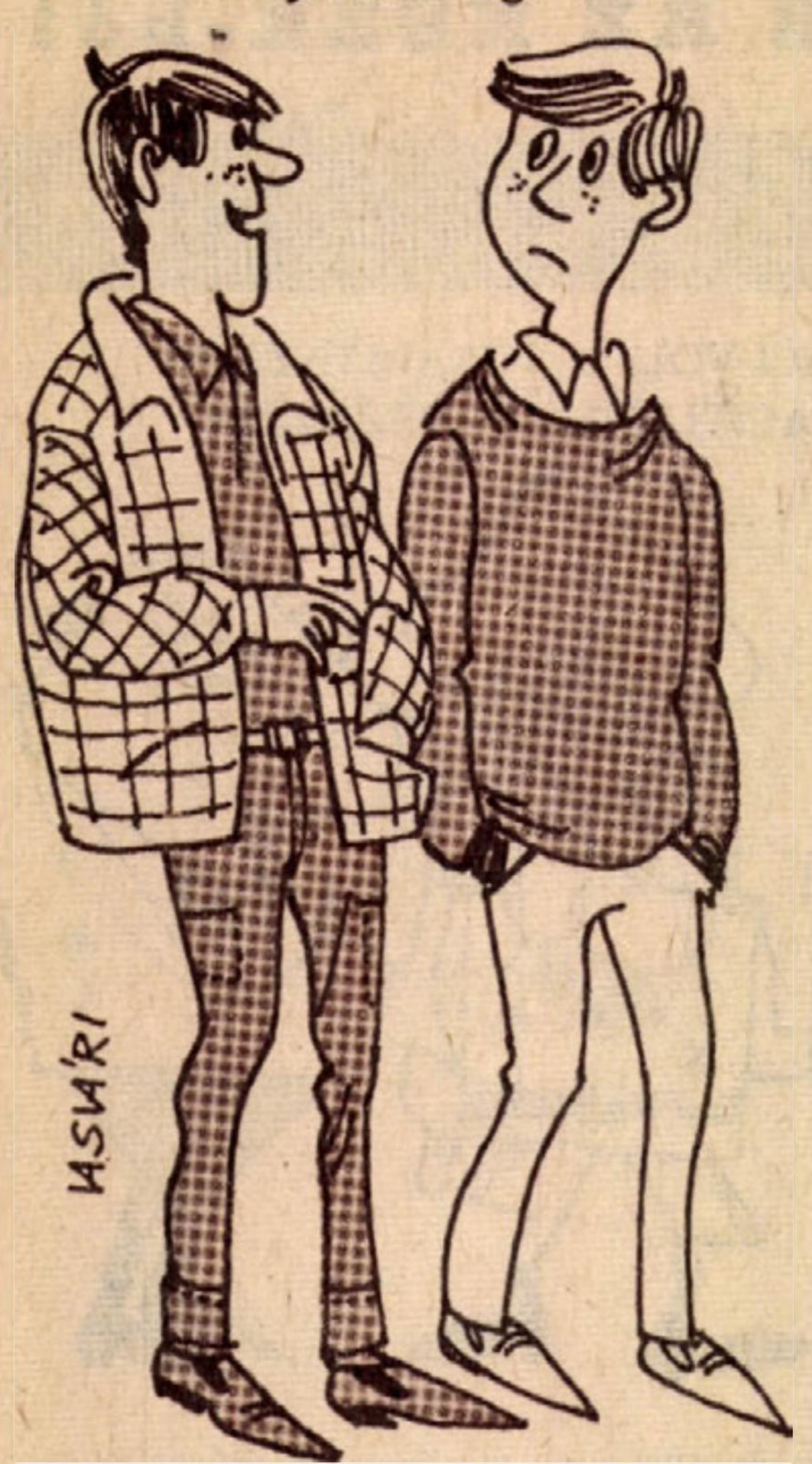

– Olvastad már a legújabb fizikakönyvet?

Van ez így néha

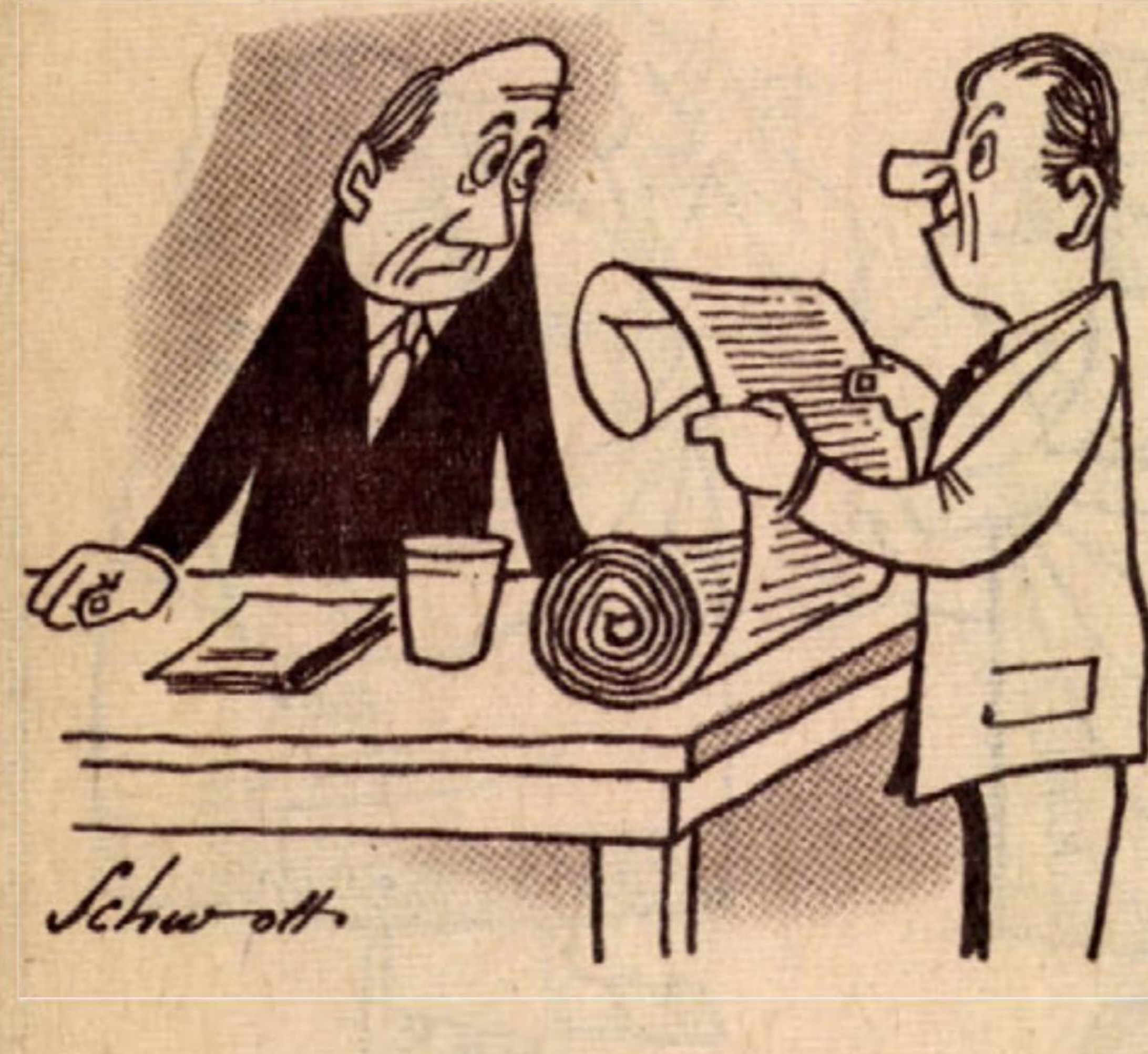

– Mennyi ideig számolsz be arról a másfél órai munkádról?

– Körülbelül három óra hosszat!

Egy kanálnyi beruházás

Hála istennek nálunk is kezd már kiépülni az önkiszolgáló éttermek, magyarul bisztrók, szélesebb hálózata. Igaz örömömre szolgál, hogy egyik üzlet szebb, mint a másik, és az egyik tisztább is, mint a másik. Nekem erről a tisztább egyikről az jutott eszembe, hogy valamit kellene csinálni a másikkal, vagyis hogy ezek a másik féle bisztrók is olyanok legyenek, mint amilyenek az egyik féle bisztrók: tiszták és higiénikusak. Ha ugyanis az egyik üzlet ebben a műfajban tiszta és higiénikus, akkor bizonyára olyan lehet a másik is, ha akarják. Továbbá, ha az egyik bisztróban kifogástalan lehet az ételek minősége, akkor bizonyára olyan lehet a másik bisztróban is, ha akarják. Legfeljebb itt-ott némi beruházásra lenne szükség.

Nem sok beruházásra!

Például a Mártírok útja és a Kapás utca sarkán levő bisztróban egy tálalókanálra kellene a szükséges tőkét megszavazni. Erre a jelentős felfedezésre az elmúlt napok egyikén jutottam, amikor gombalevest ebédeltem ott citromos karajjal, és hagymás burgonyasalátát kértem hozzá. Nem panaszkodhatom, nagyon olcsón és jóízűen ebédeltem az igazán tisztán tartott bisztróban. De ebéd után, már távozóban, mégis kénytelen voltam megkérdezni a kedves és előzékeny üzletvezetőnőt, hogy az a kartársnő, aki az ételt kiadja, miért a kezével markolja fel a tálból a hagymás burgonyasalátát a levével együtt? A nálam finnyásabb vendégeket esetleg arra készteti az ilyesmi, hogy ne nyúljanak hozzá a burgonyasalátához, és netán otthagyják az ebédet is.

Miután a kedves és előzékeny üzletvezető kartársnő megnyugtatott, hogy ő már erre többször is figyelmeztette az ételkiadó kartársnőt, elégedetten távoztam. Arra gondoltam: ezek után ebben a bisztróban bizonyára beszereznek majd egy kanalat a burgonyasaláta adagolásához, hogy ne kelljen a kiadó kartársnőnek a kezével tálalnia az ételt a kedves vendég tányérjába. Egy tálalókanál igazán nem kerül sokba. Megéri a beruházást! Lám, kevés pénzzel is jól lehet szolgálni vendéglátóiparunk fejlődését.

Persze, azért egy kicsit mérges voltam, és elhatároztam, hogy én többé nem teszem be a lábam ebbe a műintézetbe.

Másnap este a Szent István körút és a Honvéd utca sarkán az új önkiszolgáló étterembe tértem be vacsorára, és egy adag köménymagos sertéssültet kértem a pultnál. Sovány húst kértem, aztán leültem az egyik asztalhoz, és trancsírozni kezdtem a tányéromon talált inas és szinte szétdarabolhatatlan két szelet mócsingot. Hosszas kísérletezés után abba is hagytam a műveletet. Ez feltűnt a bisztró egyik derék dolgozójának, és nagy igyekezetében menten az asztalomhoz küldte az üzletvezető kartársnőt.

A kartársnő teljesen egyetértett velem: a hús valóban ehetetlen, és felajánlotta, hogy kicseréli. Gondoltam, úgy használok többet a köznek, ha nem fogadom el a csereadagot, mert ez sokat elvett volna indokolt reklamációm értékéből. A restelkedő üzletvezető kartársnő, miközben az ajtóig kísért, nem győzte hangoztatni, hogy mennyire sajnálja a dolgot, ismételten elnézésemet kérte: ilyen ételt valóban nem szabad a vendég elé adni. De én hajthatatlan maradtam, és elhatároztam, hogy nem megyek többé ebbe a műintézetbe sem. Sőt!

Ha ez így megy tovább, lemondok a bisztróról, pedig nagyon jó intézmény: a dolgozó embereknek hasznos és nélkülözhetetlen. De talán erre mégsem kerül majd sor, hiszen egy kis beruházással itt-ott segíteni lehetne: hol egy kanál, hol egy kis figyelem, hol egy-egy mosoly kellene csupán. Egyik sem kerülne sokba, a legolcsóbb befektetés lenne, és nem jelentene túlzott megterhelést népgazdaságunk számára.

Földes György

Jucika a protekció ellen

Pusztai Pál rajza

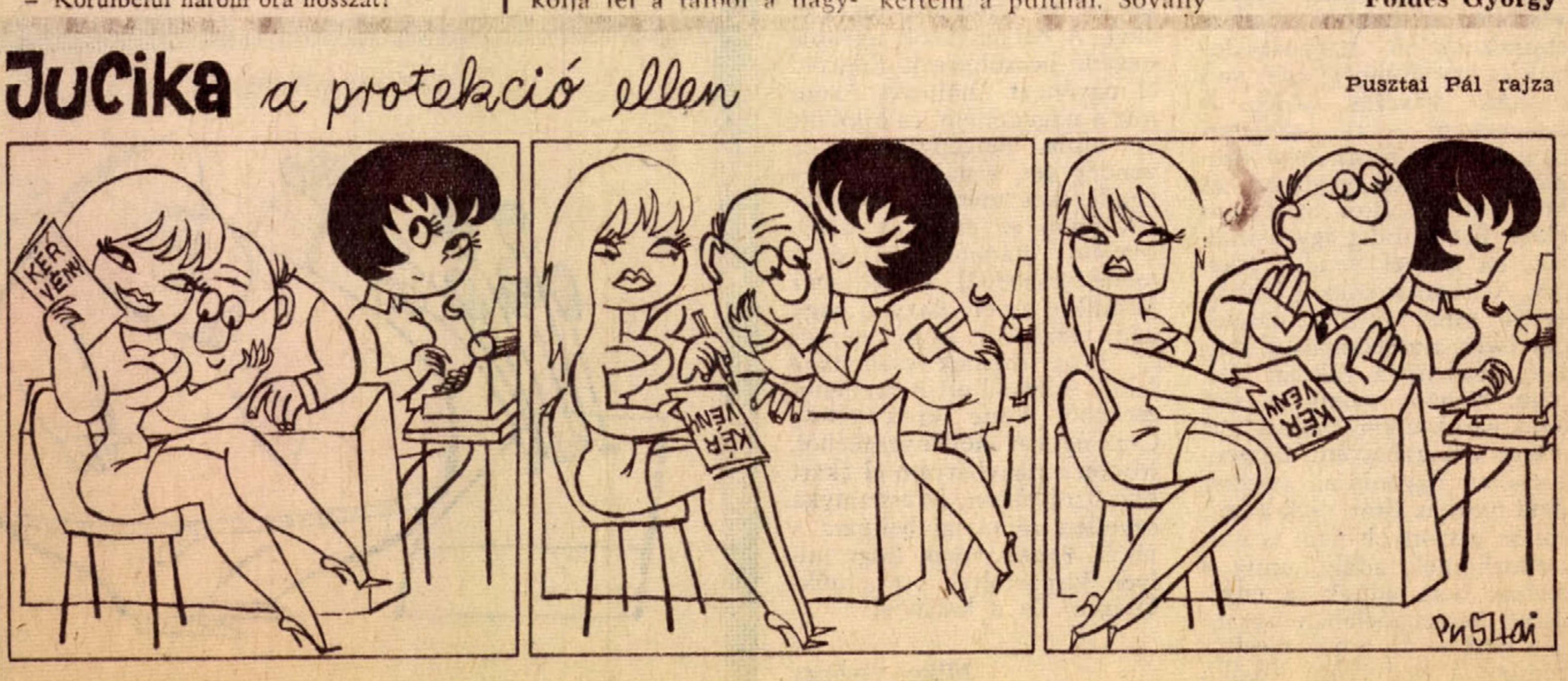

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

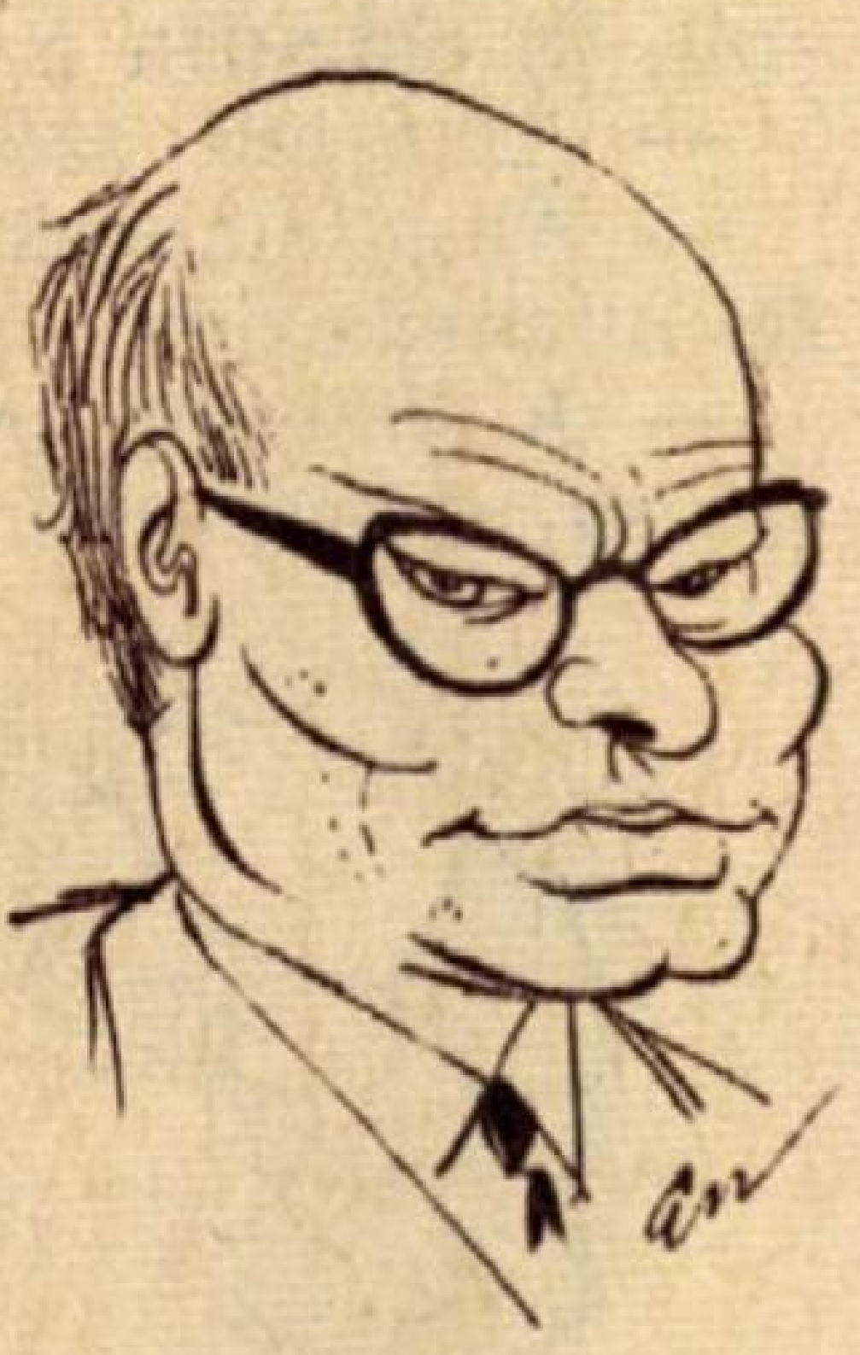

Pünkösti Andor Madách Színházában gyakran fordultak elő tréfás ugratások, és egyszer én is majdnem szenvedő alanya lettem egy ilyen huncutságnak.

A Hamlet volt műsoron, Claudiust jászottam. Szerepem szerint, az egyik jelenetben levelet hoznak nekem, amelyet azután én felolvasok Hamletnek. Ennek a levélnek tartalmát nem szokták a Claudiust játszó színészek betanulni, mert az ügyelők a papírra írják a szöveget, amelyet így egyszerűen fel lehet olvasni. A mi ügyelőnk is mindig ráírta a szöveget a papírra. Egy este, előadás előtt véletlenül meghallottam, hogy az a kartársam, aki nekem a színpadon a levelet átadja, így szólt az ügyelőhöz: „Tréfából adjon neki egy üres papírt.” Ők nem vettek észre engem, és amikor a tréfacsináló a színpadon átadta nekem a „levelet” azzal, hogy olvassam fel, egyáltalán nem jöttem zavarba, mint ahogy ő várta, hanem visszaadtam az üres papírt, és ezt mondtam: „Olvasd fel te!” Elsápadt, zavartan forgatta a papírlapot és ekkor, hogy mentsem a jelenetet, kitépve a kezéből, emlékezetből „felolvastam” Hamletnek az üzenetet.

Szakács Miklós

Visszatérés a szabadságról

Takács Imre rajza

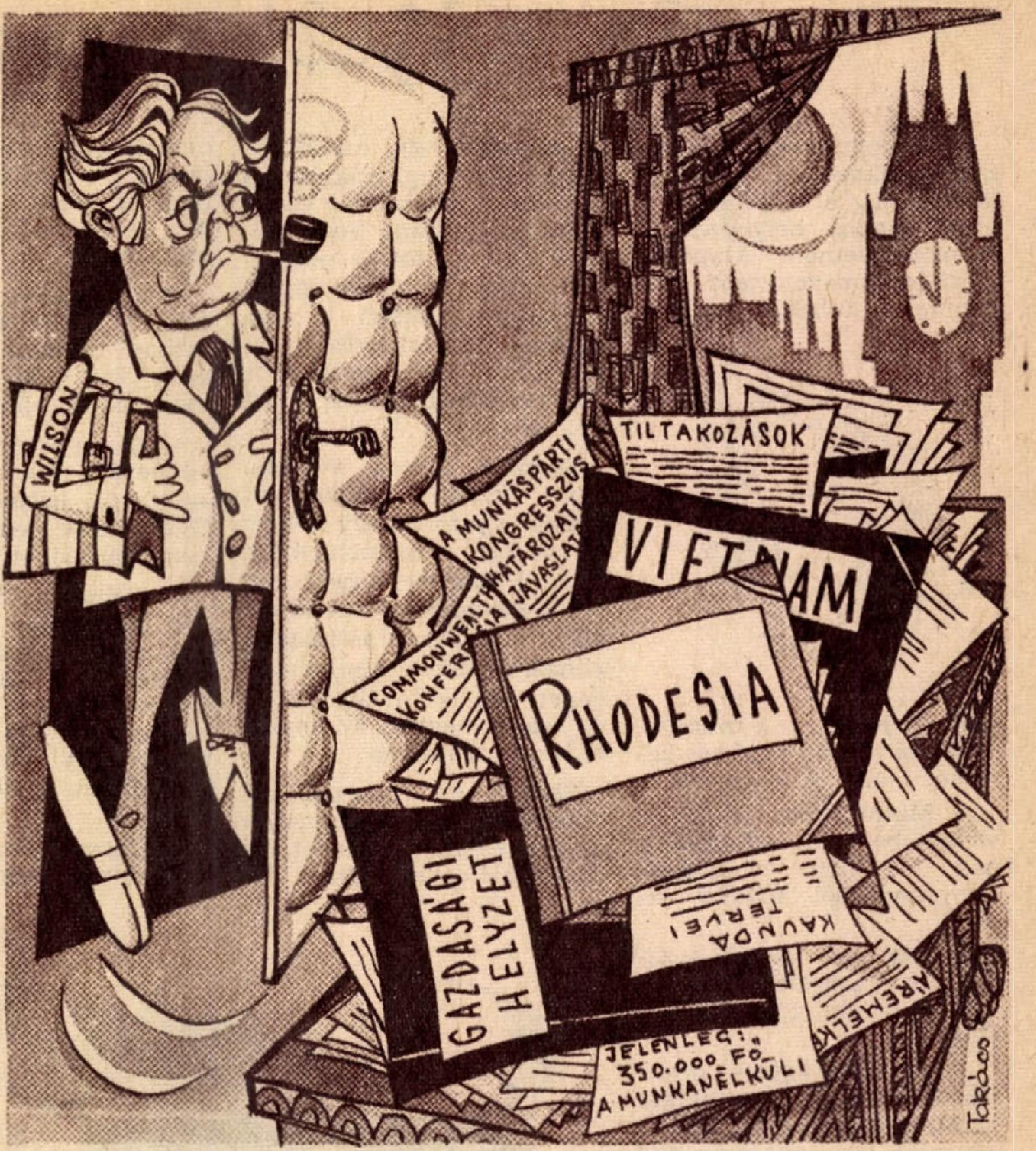
WILSON
TILTAKOZÁSOK
A MUNKÁSPÁRTI KONGRESSZUS HATÁROZATI JAVASLATA
VIETNAM
COMMONWEALTH KONFERENCIA
RHODESIA
GAZDASÁGI HELYZET
KAUNDA TERVEI
ÁREMELK
JELENLEG: 350.000 FŐ A MUNKANÉLKÜLI
Takács

– Kíváncsi vagyok, mennyi a restanciám? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁZFELÜGYELŐ, DÁRDÁVAL

A Vármúzeum sarkán, Budán, ott ül a „városvédő” Pallasz Athéné szobra, aki saját dárdáját képtelen megőrizni. Hármat már elloptak tőle. A negyediket most kapta meg.

Már arra gondoltam, hogy nem az volna-e a legjobb, ha a Tárnok utca valamelyik házfelügyelője minden este beszedné a dárdát, s reggel meg újból kitűzné, a várnegyed egyik legszebb szobrának érdekében?

(d—zs)

Névváltoztatás

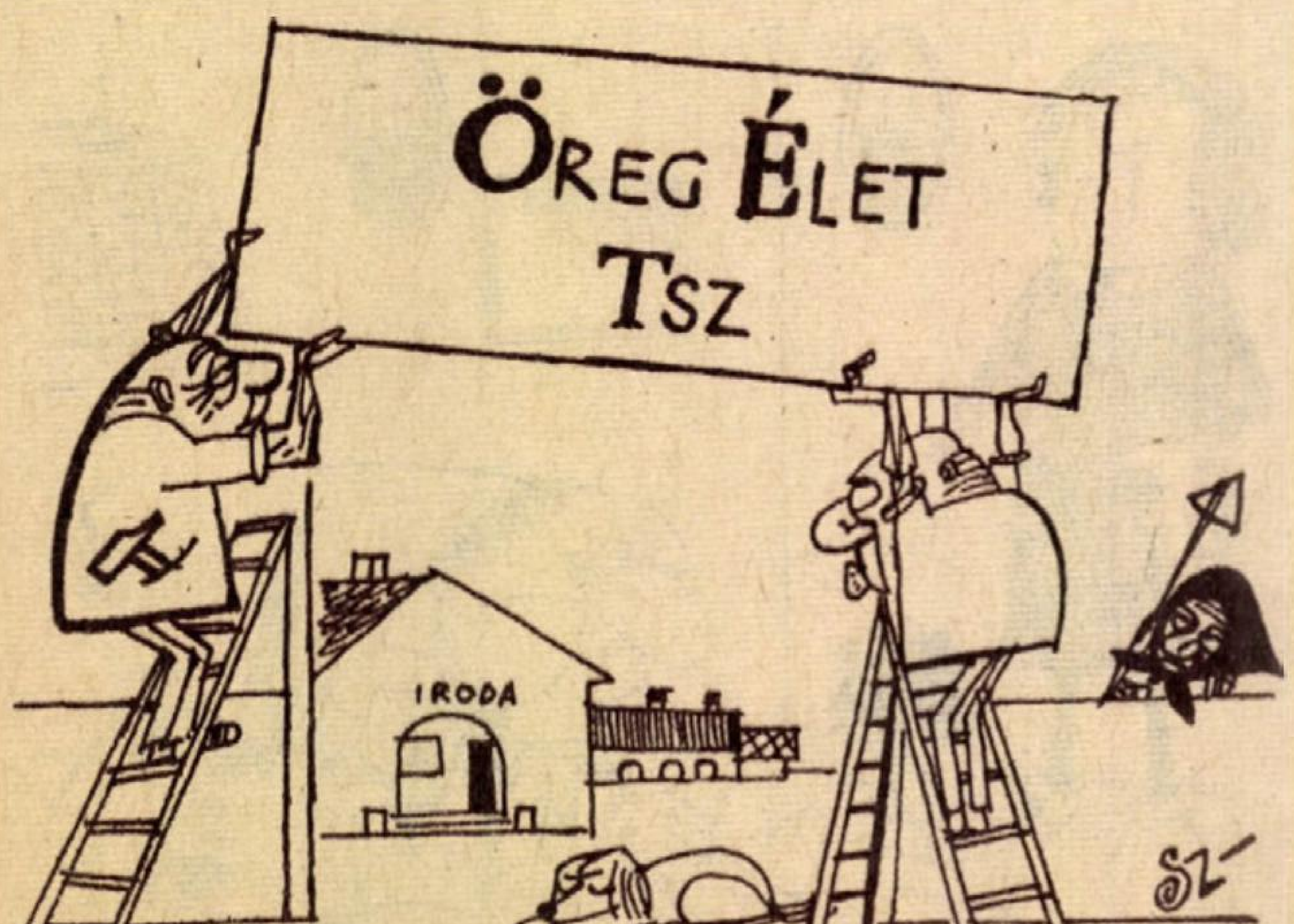
ÖREG ÉLET TSZ
IRODA
SZ

Válás után

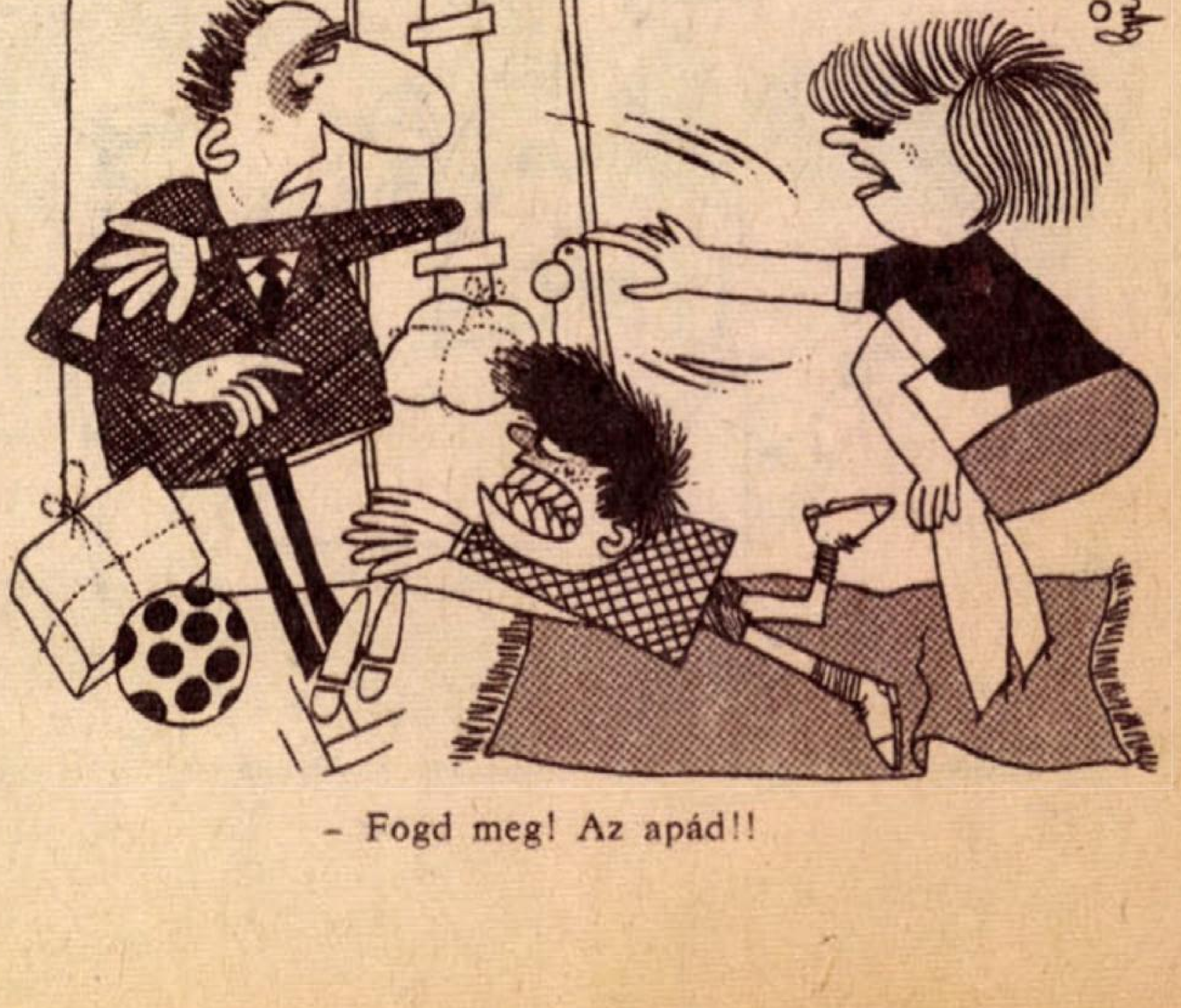

– Fogd meg! Az apád!!

BORISZ DANELIJA:

Az éjjeli szekrény

Meguntam a háromszobás lakásomat, a reggeli lökdösődést a villamoson, a mindennapos bélyegzést a munkahelyemen. Alaposan meghánytam-vetettem magamban a dolgot, és elhatároztam: leteszem a munkát, és ezután mint naplopó keresem meg a kenyeremet.

— Mától fogva — jelentettem be a családtagjaimnak — nem dolgozom. Ügyeskedésből fogunk élni...

— Azt nem lehet! — zajongtak a szeretteim —, mi nem akarunk ügyeskedésből élni!

— Ja, vagy úgy! — intettem le őket. — De családi házat, autót, tengerparti nyaralót, azt ugye akartok?

Szeretteim mereven a mennyezetre szegezték tekintetüket, és a továbbiakban csendben maradtak...

Ezután csak az maradt hátra, hogy beváltsam az ígéretemet: felépítsem a családi házat, összeügyeskedjem a nyaralót, és szerezzek magamnak egy kocsit. A hétpróbás naplopóknak a bíróságon elhangzott vallomásaiból tudtam, hogy például egy új Volga megvásárlásához szükséges pénzt a legegyszerűbben a régi, használt motorkerékpár eladásával lehet összehozni. Világos dolog, nekem is ezt kell tennem.

Ezen a ponton azonban egy kicsit elakadtam: eszembe jutott, hogy nekem semmiféle motorbiciklim sincs. Valamivel lejjebb kell tehát elkezdenem: mondjuk, eladom a húsdarálónkat, a pénzért veszek egy varrógépet, ezt is tovább adom, és máris megvan az anyagi fedezet a motorra.

Zseniálisan összeállított kereskedelmi manőverem azonban már a kezdeti, a húsdaráló stádiumban kudarcot vallott. Egyszerűen nem tudtam eladni...

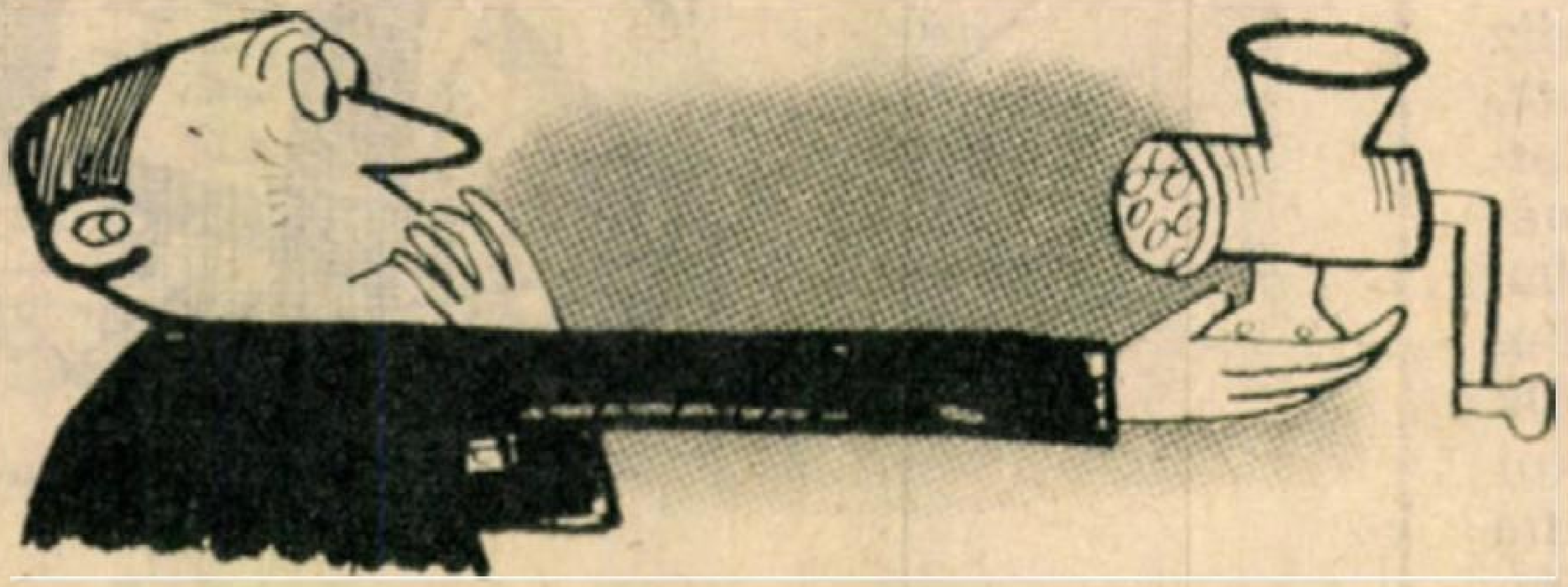

— Az a baj — mondta egy ismerősöm, ugyancsak kezdő naplopó —, hogy nincsenek gyakorlati tapasztalataid. Fordulj talán valami régebbi sikeres szakemberhez, és vedd át a munkamódszerét!

Félóra múlva már egyik régi, a kereskedelmi hálózatban dolgozó ismerősöm gyönyörű villájának kovácsoltvas kapuján zörgettem.

— Ó, te vagy az! — örvendezett mikor meglátott. — Kerülj beljebb, öregem! Gyere csak, legalább megnézed az új bútoraimat is!

— Hűha!... Ez igen! — tört ki belőlem önkéntelenül az elképedés, amikor megláttam a villa vadonatúj, csodálatos berendezését. — Honnan a csudából tudtad ezt így összeügyeskedni? Hiszen a te fizetésedből...

— Ügyeskedésről szó sincs — szakított félbe rendreutasítóan a házigazda. — Egyszerűen van pénzem...

— De honnan? És hol tartod egyáltalán a pénzedet?

A házigazda közelebb hajolt, és elárulta a titkát.

— Az éjjeli szekrényben!

— Az éjjeli szekrényben?! És ki rakja oda a pénzt?

— A feleségem — válaszolta nyíltszívűen házigazdám, a kereskedelmi hálózat dolgozója.

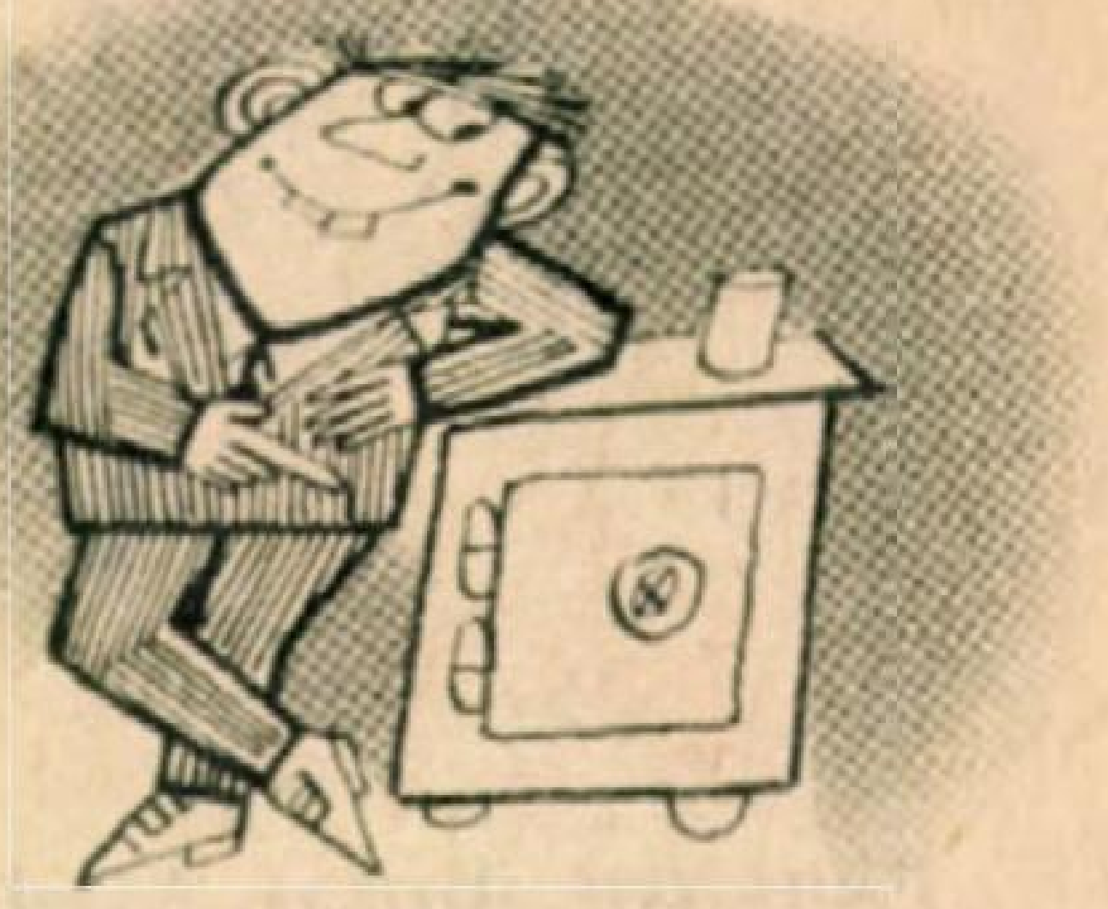

— Na és ki adja a pénzt a feleségednek? — kérdeztem most már kissé türelmetlenül.

— Én.

Egy pillanat alatt mindent megértettem, és mint az őrült rohantam haza.

*

...Nos, lassan már két hónapja, hogy én is a kereskedelmi hálózatban dolgozom. Hatvan rubelt keresek havonta... És azóta már új, modern bútort vettem, hűtőszekrényt, mosógépet és motorbiciklit... A napokban eladom a motort, és Volgát veszek.

Lakásomban a díszhelyet egy egyszerű éjjeli szekrény foglalja el. Naponta veszek ki pénzt belőle. Ide, a feleségem rejti el. Akinek viszont én adom...

Oroszból fordította:
Puskás Tamás

Húzás napján

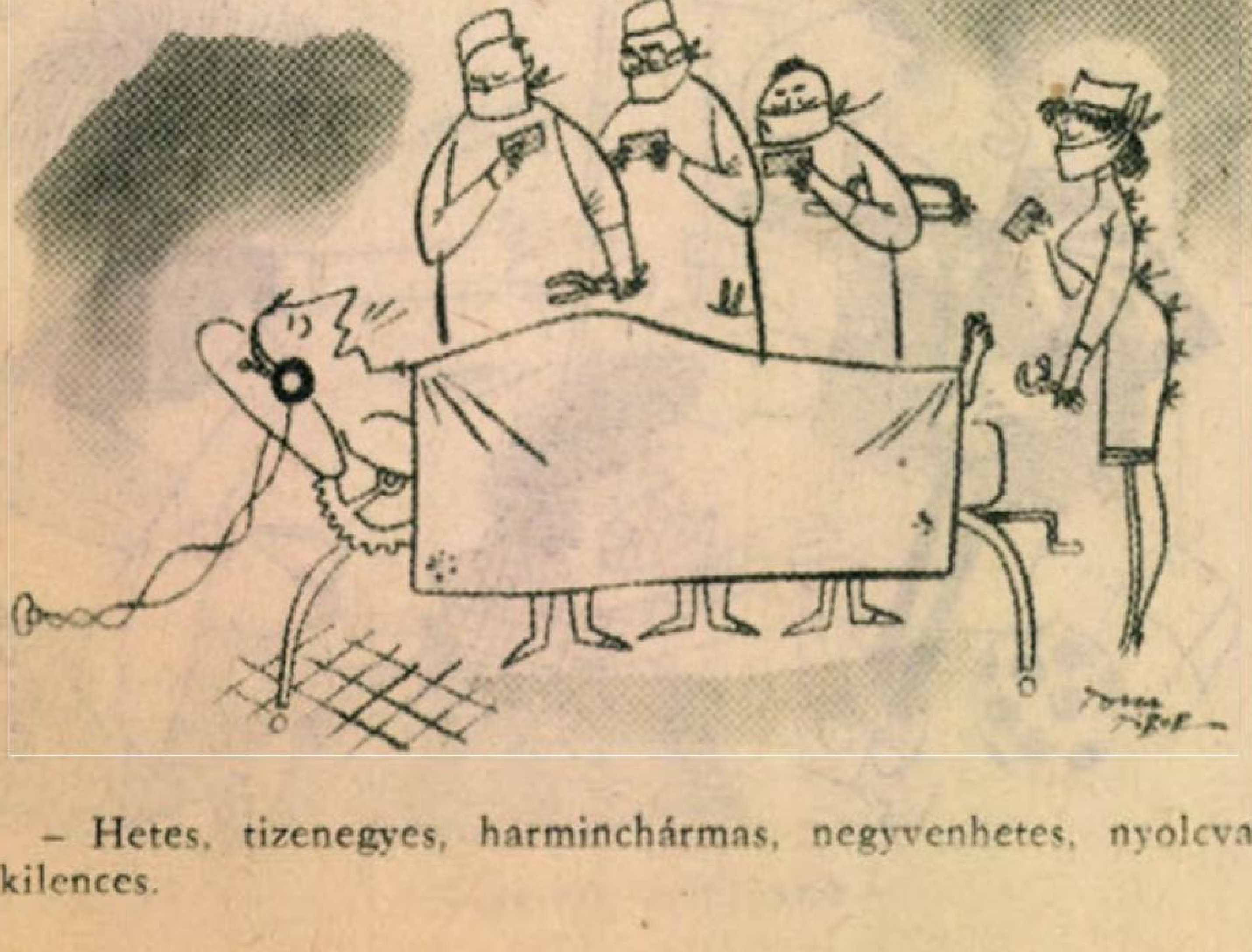

– Hetes, tizenegyes, harminchármas, negyvenhetes, nyolcvankilences.

Kiadó albérlet

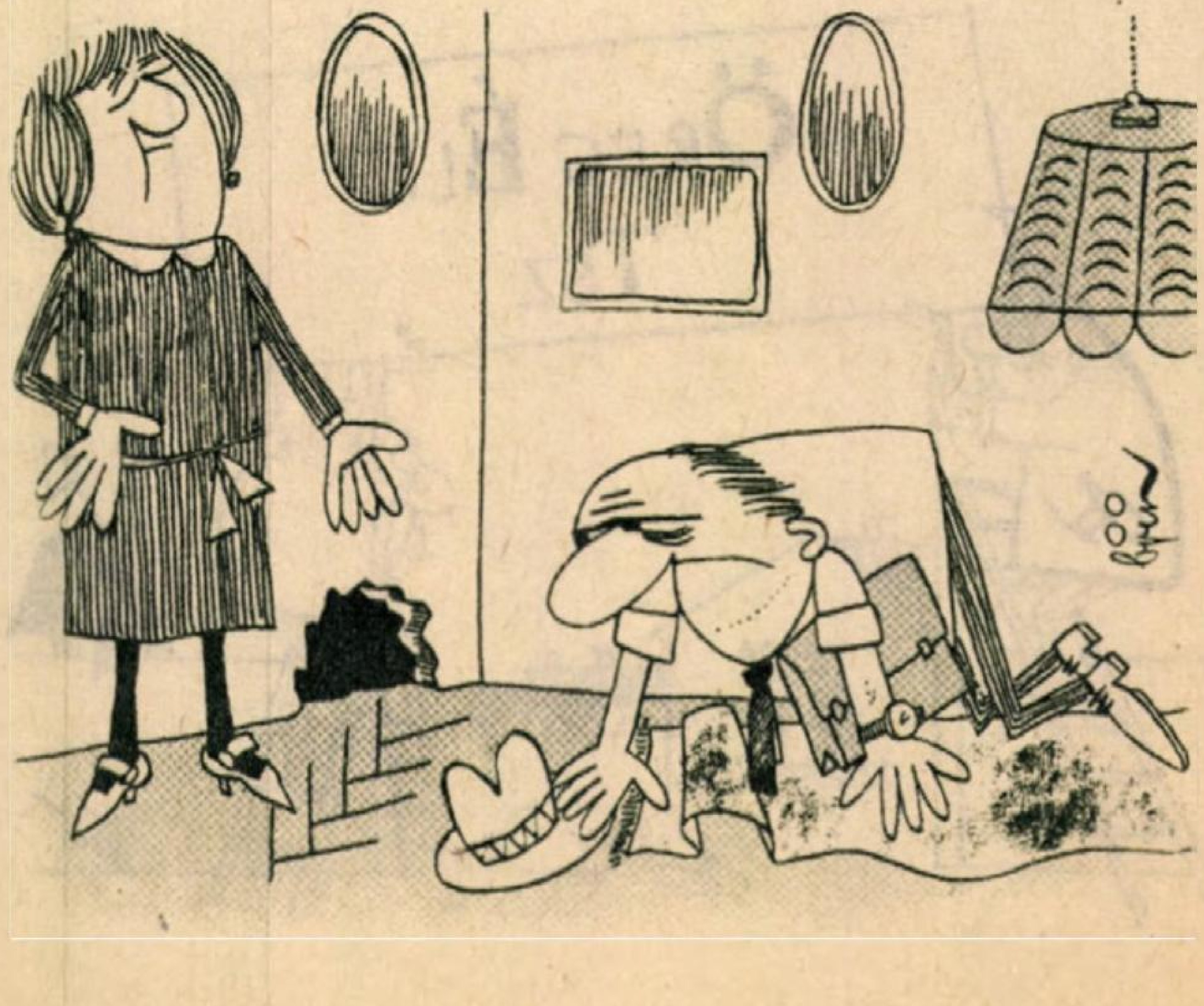

Szent György puszta

A pusztán kormol már az este,
hetet cincog az öreg óra,
gyújtom a petró lámpát, messze
tücskök zendítenek altatóra,
jóestét.

Nagyapám nézett így tán számos
estén az álmos lámpafénybe,
bort szippantott a vacsorához
s a tajtpipáját fogta kézbe,
szállt a füst.

A gyereket már lefektették,
nagyanyám kacérat nyújtózott,
farára vert a párja, egy-két
bókot morogva, régi bókot,
szépülünk.

Kiment „csillagot nézni”, vetve
várta az ágy. – Feküggyünk – mondta.
Nagyanyám a lámpaüvegbe
fújt, s az ura magához vonta,
gyere no!

És mélyült, mélyült kint az este,
kilencet vert a toronyóra,
hevertek összeédesedve,
tücskök zenéltek altatóra, –
jóicakát.

Török Rezső

Johnson légbuborékai

Barát József rajza

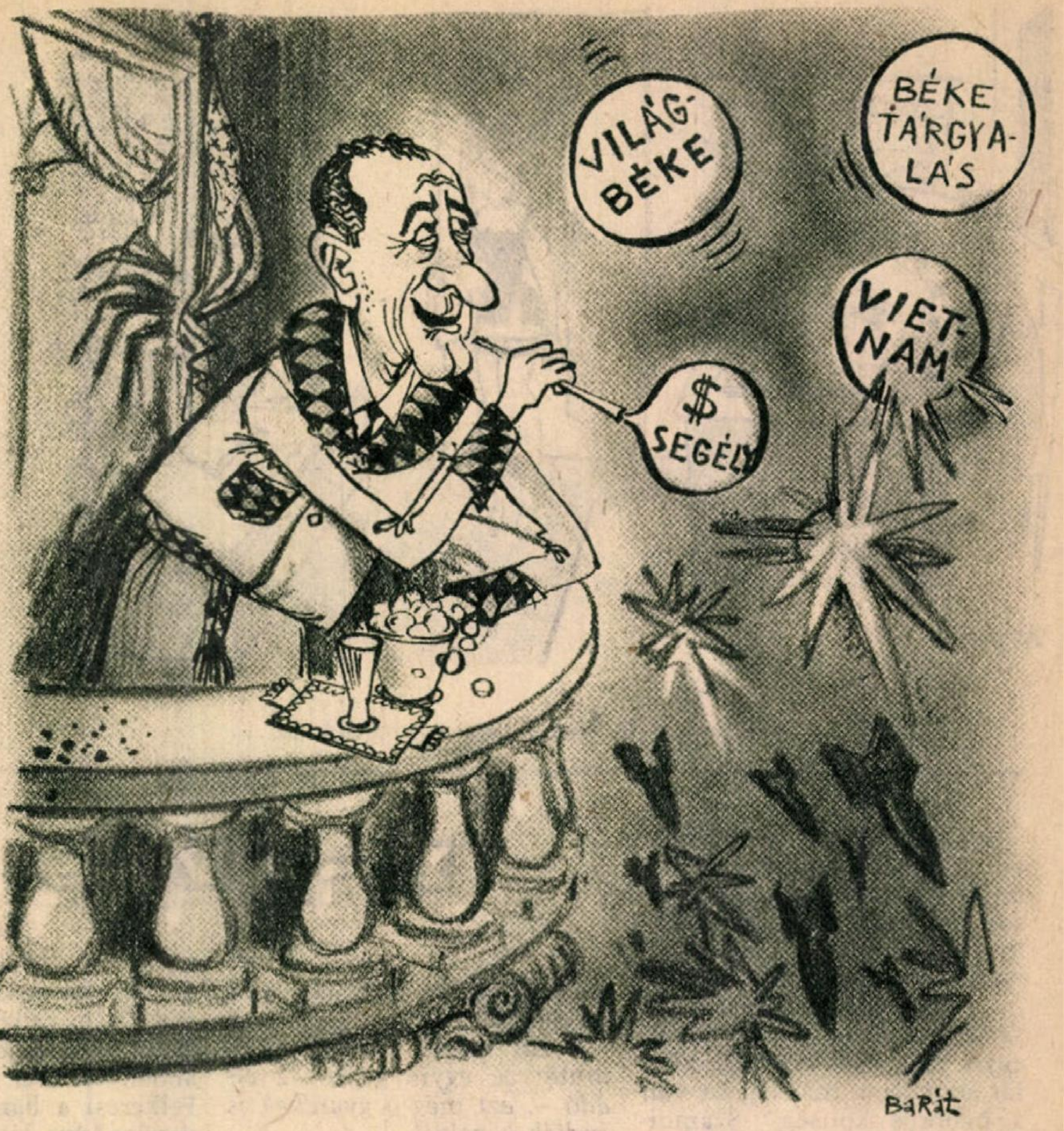

MEGVÉDEM A NYARAT

Könnyű gyalázni egy szegény elmúlt évszakot, amely nem üthet vissza, még csak nem is védekezhet. Divat most szidni az idei nyarat, hogy ilyen hideg volt, olyan hideg volt, és hogy nem is volt nyár. Nemcsak rengeteg magánszemélyiség, de közintézmény is beállt az ócsárlók hosszú sorába, s például a meteorológiai intézet távprognózis osztálya részéről hivatalos fitymálást tettek közzé, amely szerint ezen a nyáron alacsony volt az átlag hőmérséklet, magas a csapadék mértéke, kevés volt az ún. „hőségnap”, s a napfényes órák terén is nagymértékű lemaradás mutatkozott.

Kemény bírálat ez, s lehetséges, hogy maga a nyár is elgondolkozik ezen, s jövőre esetleg majd a kánikulától félőrülten szitkozódnak az emberek a rendkívüli hőség miatt. Kétségtelen, hogy az idei nyár tevékenységeiben voltak bizonyos hiányosságok, de hát csak az nem hibáz, aki nem dolgozik különféle klimatikus megnyilvánulások előállításán. Jó, rendben van, hűvös volt a nyár. De miért nem beszélnek a panaszkodók arról, hogy egyetlen júliusi napon sem voltak hófúvások az országutakon? Egyetlen strandolót sem vittek el a mentők fagydaganattal. Elismerjük, hogy nem egy kiránduló elázott a budai hegyekben, de vajon volt-e egyetlen nyári nap, amelyen lavinaveszély fenyegette volna a bátor budai hegymászókat? Tízezrek jártak a Normafa környékén, de senki sem számolt be gleccserekről, s hóvihar sem zavarta a nyaralókat.

Erről miért nem beszélnek a nyár kérlelhetetlen kritikusai? És azok, akik a Duna haragoszöld hullámait kifogásolták, semmiféle hitelt érdemlő bizonyítékot nem tudtak felhozni amellett, hogy a Dunán jéghegyek tűntek volna fel valamelyik hűvösebb nyári napon. Számos tanút tudnék megnevezni, akik egybehangzóan állítják, hogy egyetlen alkalommal sem zajlott a Duna a nyár folyamán, s aki akár csak egyetlen hajótörött kajakozót látott dunai jégtáblán, sürgősen forduljon az első szemorvoshoz.

Kétségtelen, hogy ezen a nyáron is merész fordulatot vett a női divat, de egyetlen nőn sem láttam hócsizmát vagy minibundát. Kérdést intéztem a vízművekhez, és megtudtam, hogy az egész nyár folyamán egyszer sem volt szükség arra, hogy befagyás ellen szalmával burkolják be a vízvezetékcsöveket, s egyetlen csőtörés sem volt fagykárnak tekinthető. Nem volt egyetlen áldozata sem a síkos járdának, a köztisztasági hivatal pedig terven felül rengeteg üzemanyagot takarított meg azzal, hogy, hogy egyetlen hómaró járművet sem kellett szolgálatba állítani. Nem volt panasz sem a központi fűtésre, sem a fülvédő-ellátásra.

Legföljebb azt kifogásolták egyes ráérő nyaralók, hogy a nyár folyamán nem tudtak egy kis különkeresetre szert tenni mint alkalmi hómunkások. A nyár szigorú, de igazságos, mert mindenkihez egyformán hideg volt.

Örüljünk annak, hogy ez a közismerten zord évszak nem volt még keményebb, s nem tette ki még nagyobb megpróbáltatásoknak viharedzett népünket és elszánt, kalandvágyó vendégeinket.

Feleki László

Iskolában

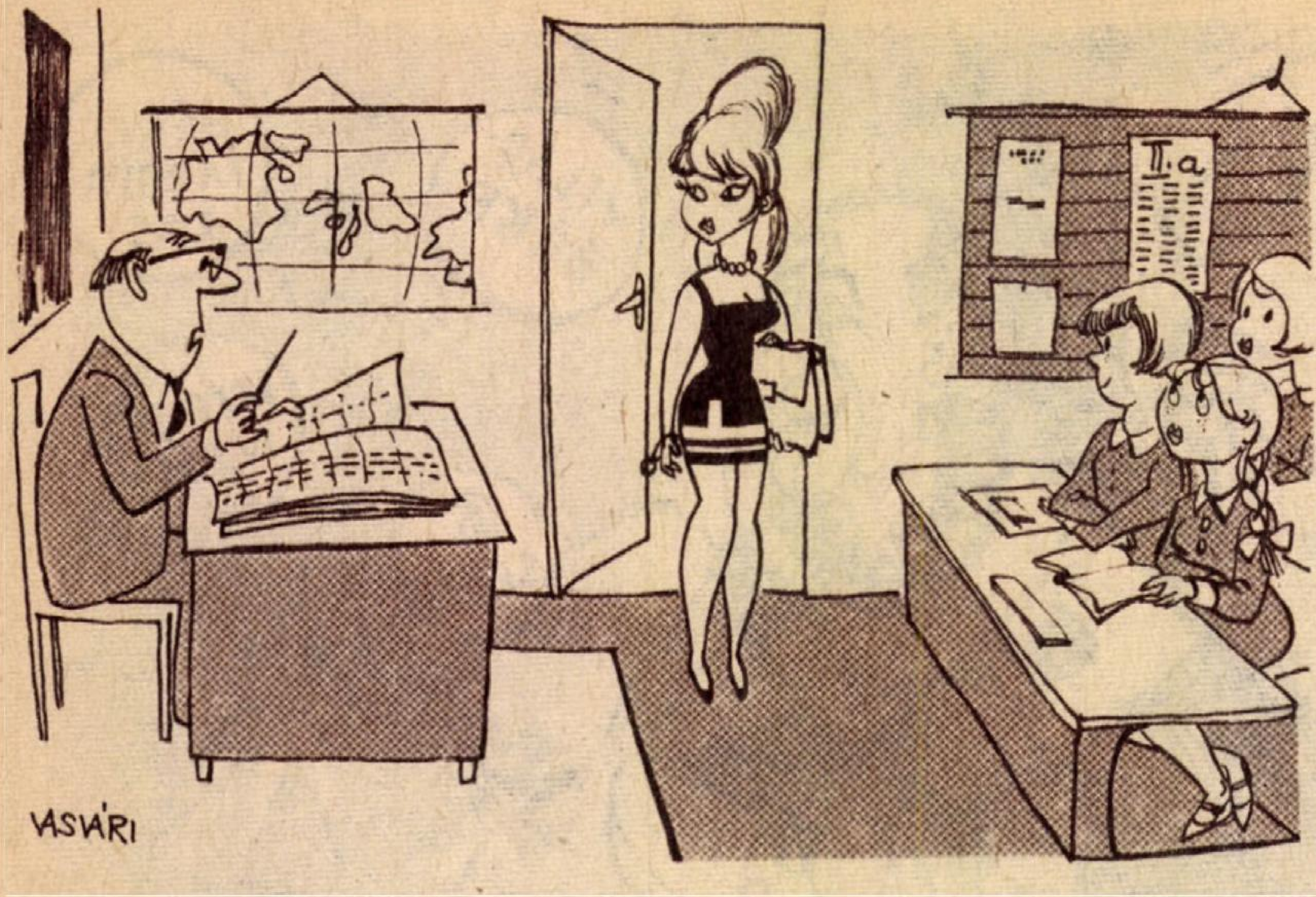

– Szabó, maga elfelejtette, hogy vége a nyárnak . . .

Modern idők

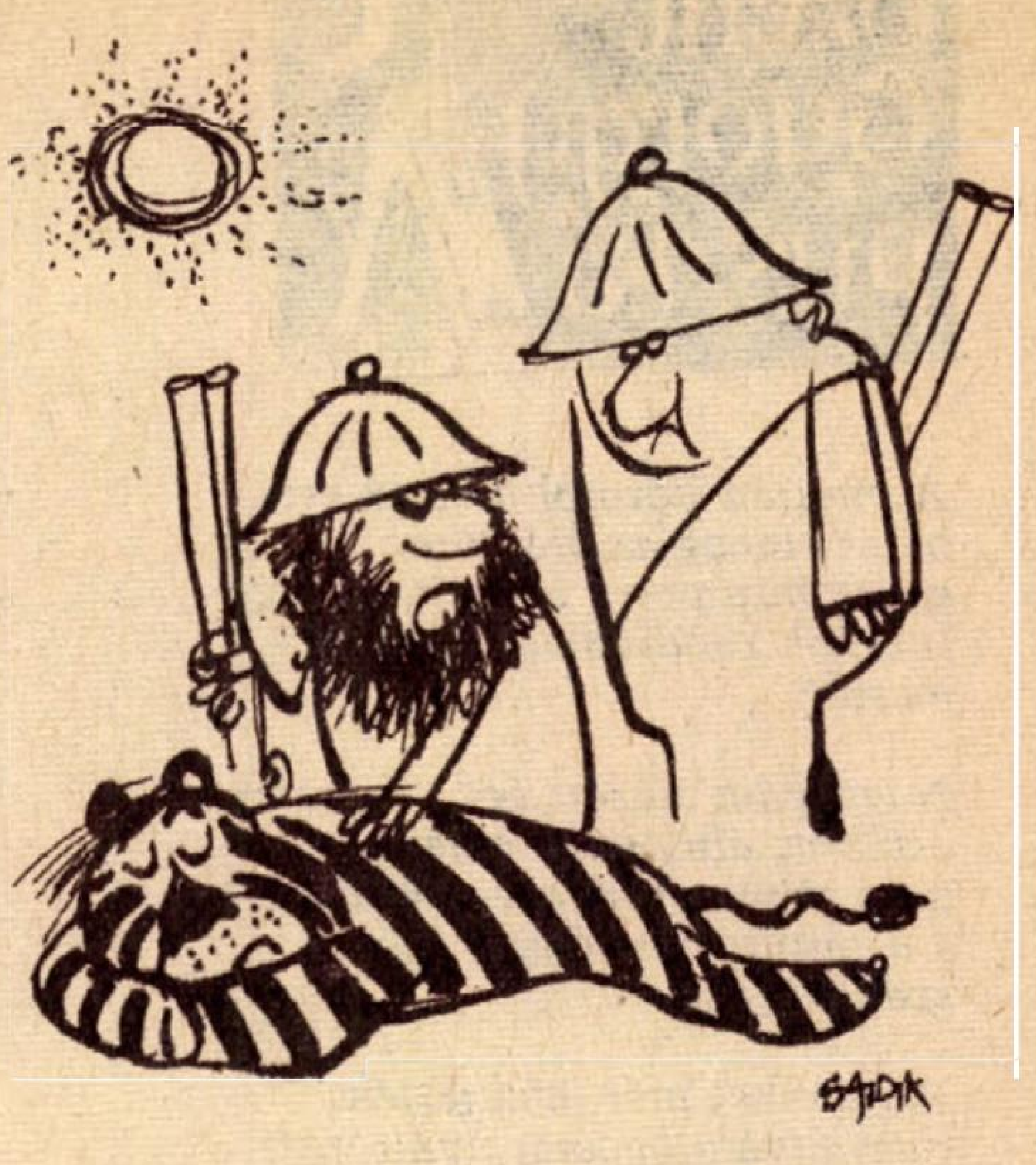

– Kár volt lelőni, csak műszőrme.

KEDVES LUDAS!

A Ludas Matyi szeptember 1-i számában megfejtette a rejtélyt, miből fedezi az Egyesült Államok azt a havi *egymilliárd* dollárt, amibe a vietnami háború kerül. A válasz: „. . . ha *félmillió* magyart veszünk alapul, és ha mindegyik csak havi *kétmillió* dollár adót fizet, már együtt van a háborús költség." Számoljunk utána! Ha a félmilliót és a kétmilliót összeszorozzuk, az eredmény: *egybillió.* Nem nagy tévedés, a különbség mindössze 999 milliárd dollár.

Imre Géza
Bp., Balassi B. u.

A napokban hallottam az alábbi kedves történetet:

Egy hölgy a mosógépek között válogat a műszaki áruk boltjában.

– Ezt tessék megvenni – mutat az egyik gépre az eladó –, ezt még a gyerekek is tudják kezelni!

– Sajnos, a régebbit is tudták! – sóhajt fel a hölgy. – Ezért kell most új gépet vennem!

H. J.
Baja

Abból kiindulva, hogy nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak, én is megírok egy kedves viccet, hátha van aki nem ismeri:

Fekete megvásárol a MÁV-tól egy kimustrált vasúti kocsit, felhúzatja a budai hegyekbe, s elhatározza, hogy abban tölti el a szabadságát. Felkeresi a barátja, Fehér, és meglepődve látja, hogy Fekete, a zuhogó eső ellenére, a kocsi lépcsőjén ül, s ott cigarettázik.

– Miért áztatod magad, miért nem mégy be a kocsiba? – kérdi tőle.

– Hagyd el, kérlek, ilyen pechem is csak nekem lehet! – legyint keserűen Fekete. – Képzeld, nemdohányzó kocsit kaptam!

Lechner József
Várpalota

Az Esti Hírlapban cikk jelent meg a szombathelyi ünnepi játékokról. Abban olvastam: „Ragyogó, gazdag öltözékében fellép a kétkerekű harciszekérre, a hajtó rácsap majd a négy szürke pejre . . ." Azóta is sajnálom, hogy nem mentem el Szombathelyre. Ott végre láthattam volna szürke pejt is! Amit eddig láttam ugyanis, az mind vöröses vagy sárgásbarna színű volt. Szerintem az a pej, amelyik szürke, az vagy csal – vagy festi magát!

D. I.
Budapest

Relativitás

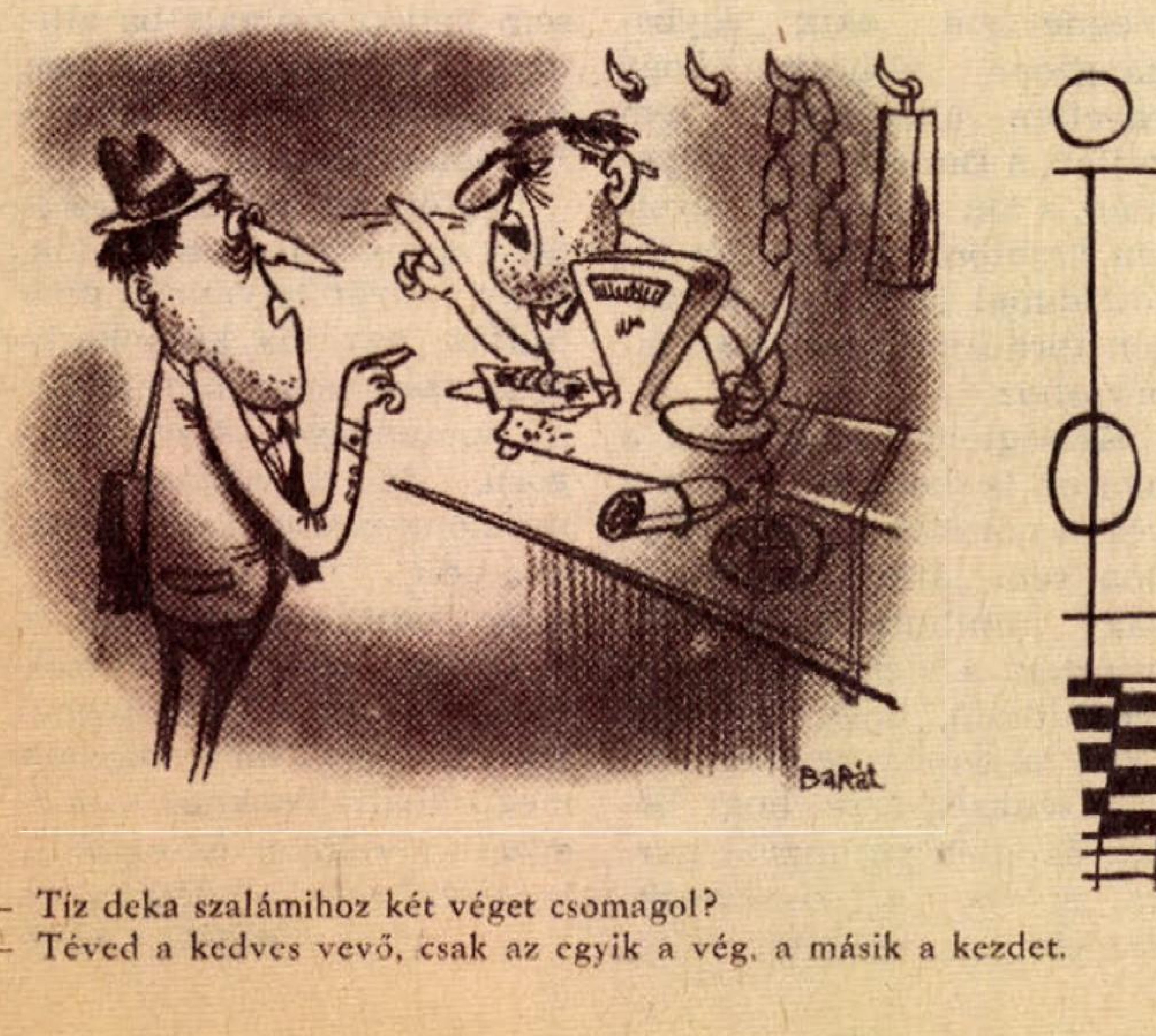

– Tíz deka szalámihoz két véget csomagol?
– Téved a kedves vevő, csak az egyik a vég, a másik a kezdet.

Vámvizsgálat

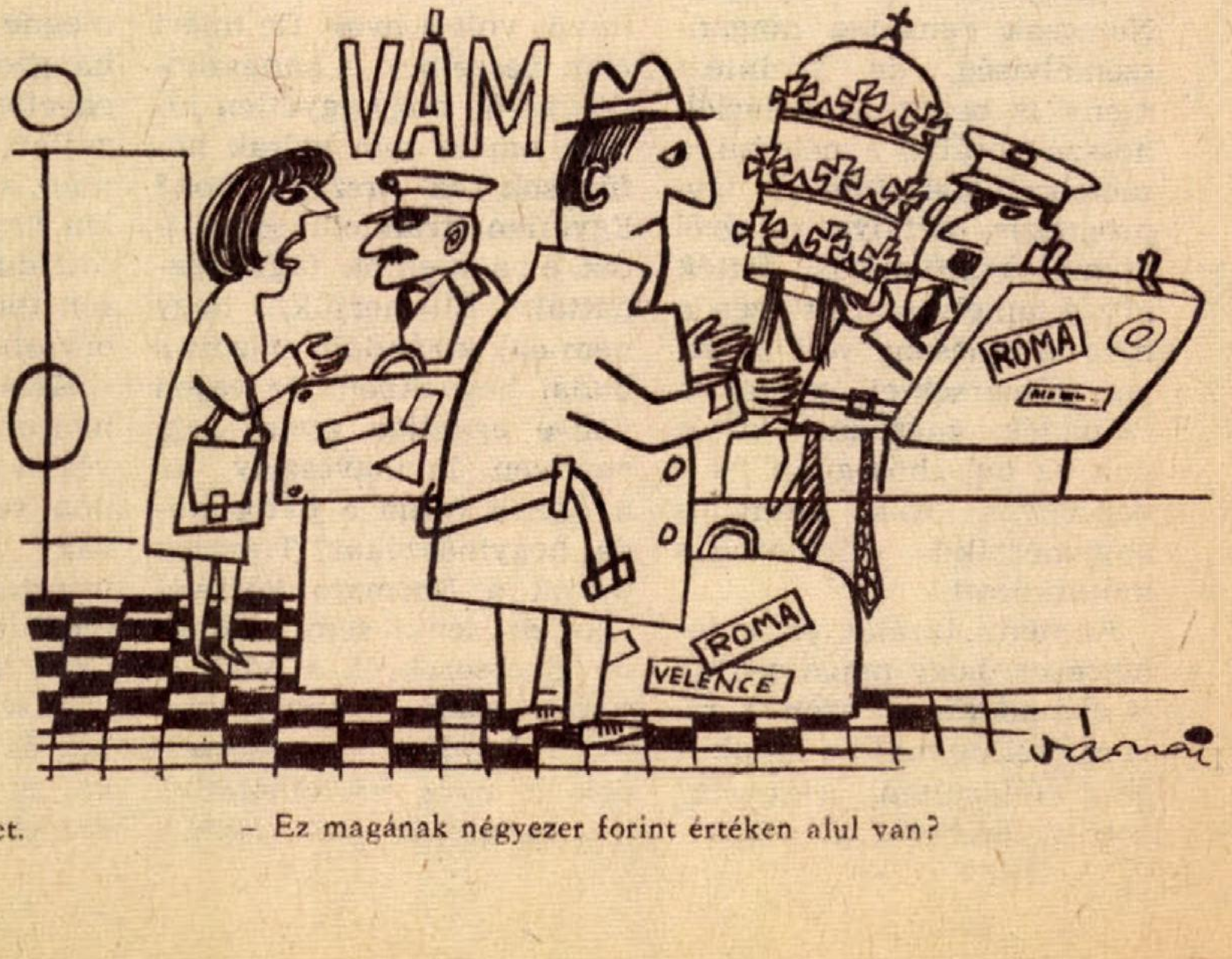

– Ez magának négyezer forint értéken alul van?

MINDENNAPI SPORTÉLETÜNK

Erdei Sándor rajzai

BIRKÓZÁS

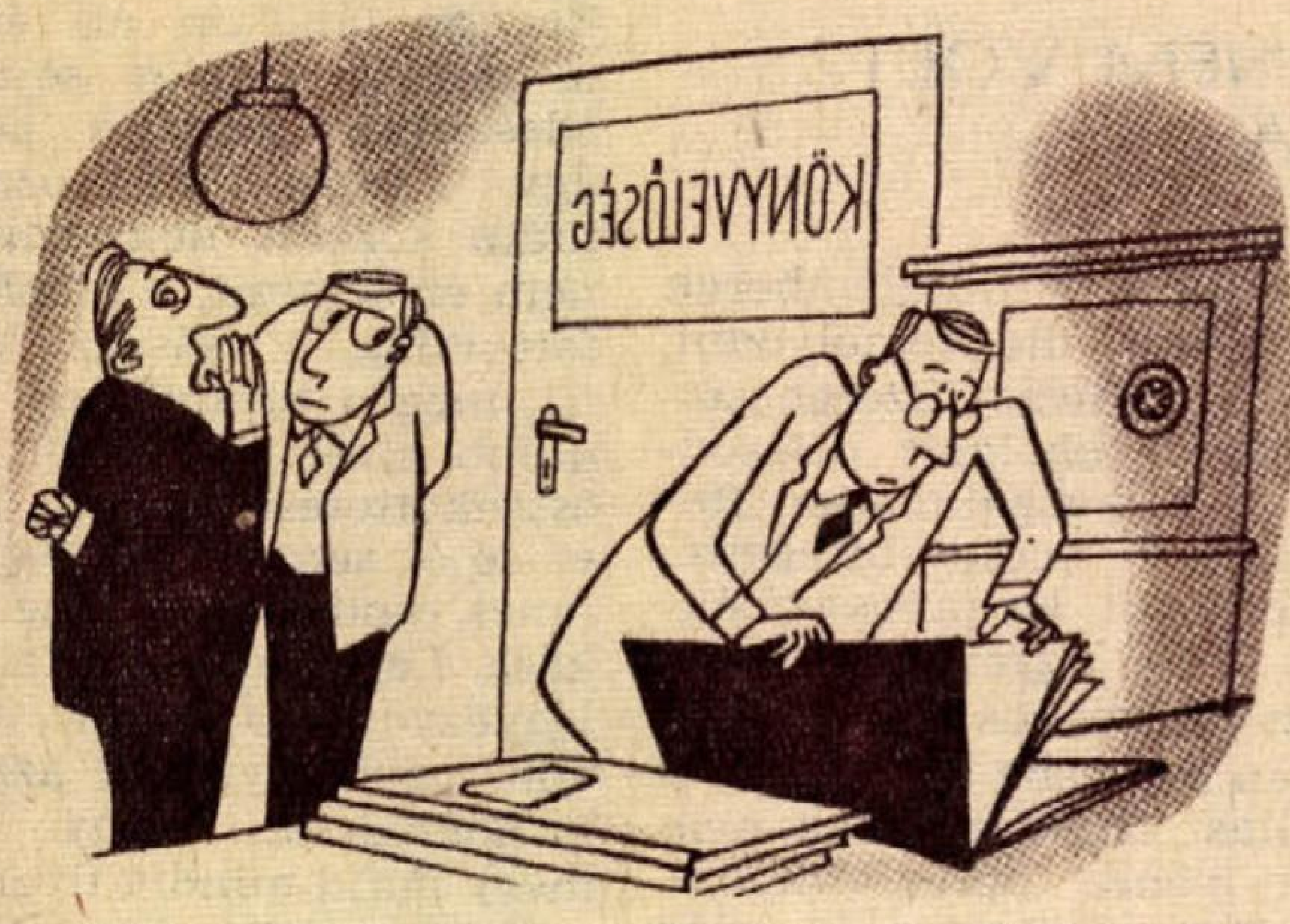

– Vagy én ejtem át őt, vagy ő fektet engem kétvállra.

MAGASUGRÁS

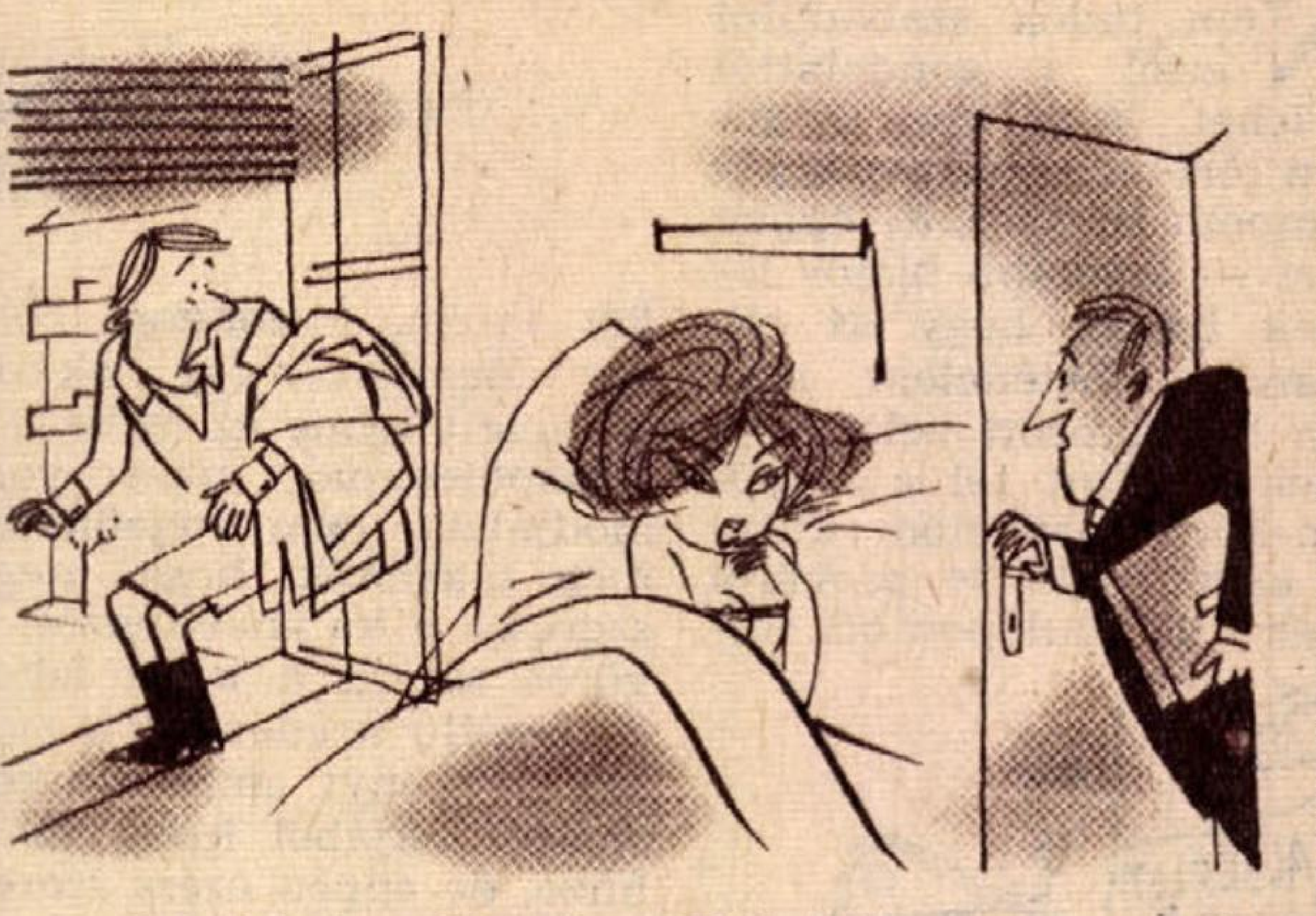

– Szóval holnap háromkor, Gizike! Ha nem a szokott helyen, akkor a Koltói Anna kórházban.

SÚLYEMELÉS

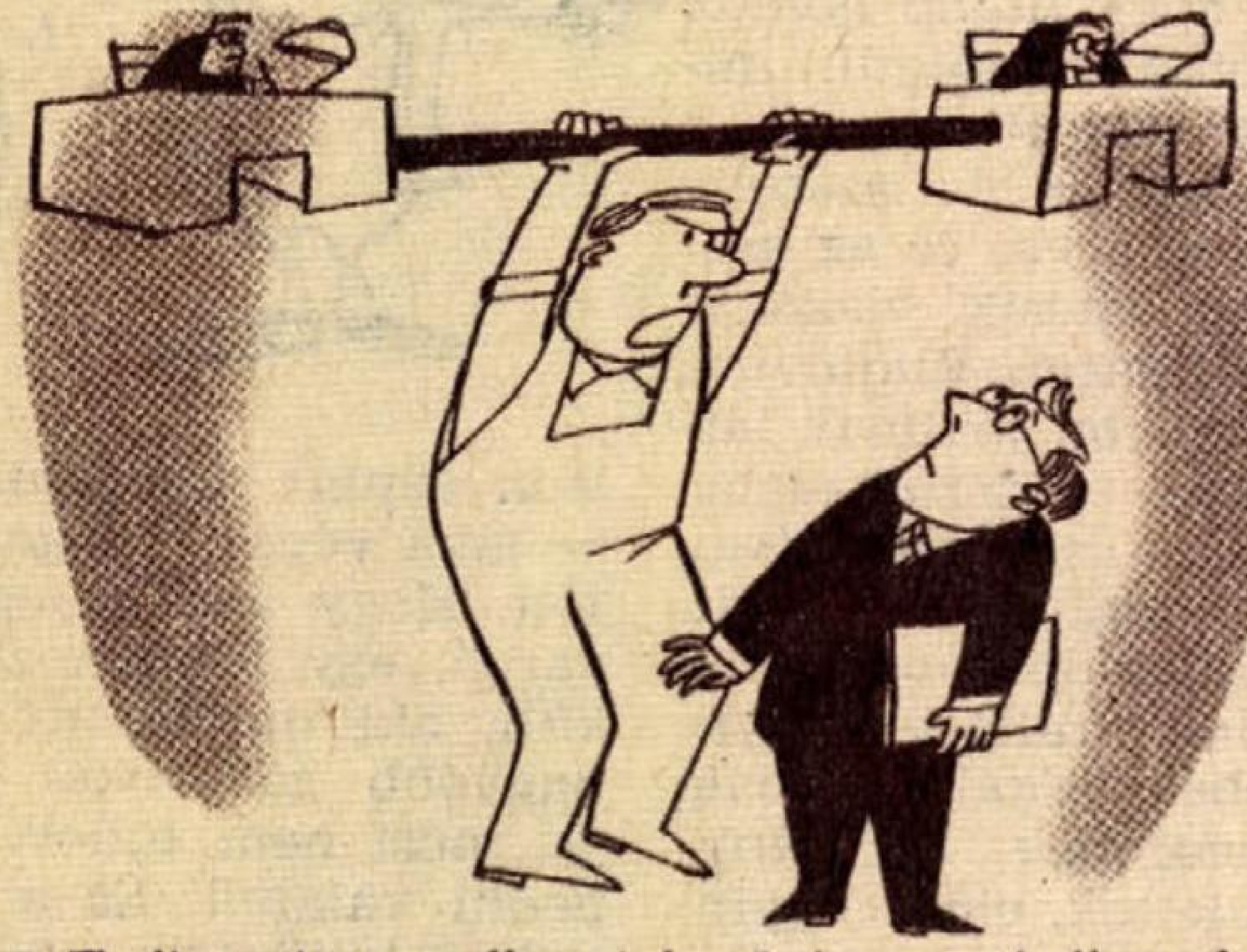

– Tudja, mit termelhetnénk mi, ha nem kellene folyton ezeket a súlyokat tartanunk?

KÉZILABDA

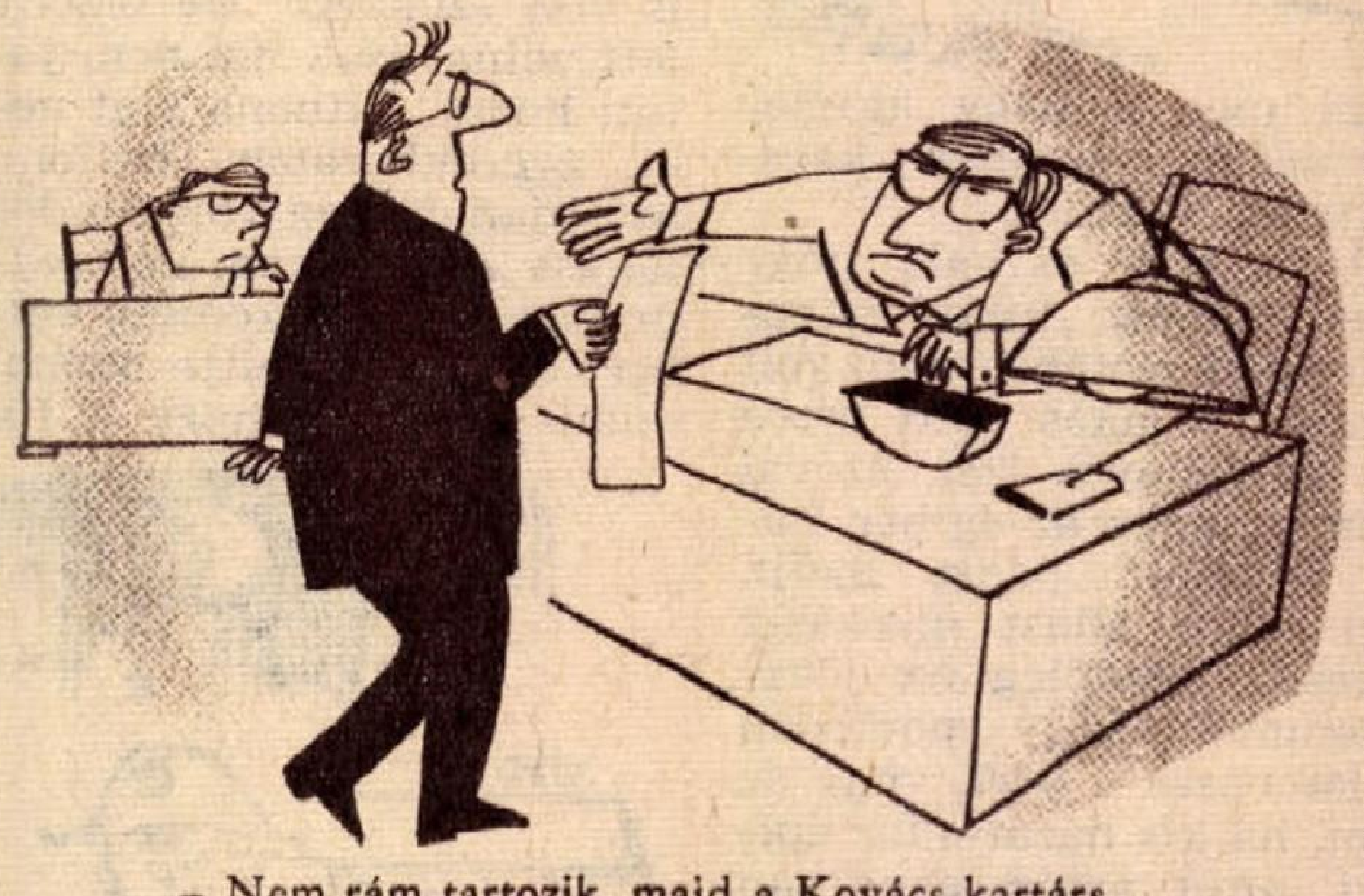

– Nem rám tartozik, majd a Kovács kartárs . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

TÉMA A DEBRECENI FŐUTCÁN

Jöttömben-jártomban sok témát láttam már az utcán heverni, de olyan szép, nagy, jól kifejlett példányt, mint amilyen Debrecen főutcáján heverészik, nem mindennap talál az ember.

Akkora, hogy nemcsak az egész Vörös Hadsereg útját lepi be, de még a szomszédos utcákba is átnyúlnak a csápjai. És milyen friss, eleven, pedig már két esztendeje ott fekszik, kitéve az időjárás viszontagságainak, és a járókelők szidalmazó megjegyzéseinek! Ám az idők múlása alig-alig látszik meg rajta, kitűnő kondícióban van, s a csendes szemlélőnek az az érzése, hogy ez még jövő ilyenkor is téma lesz a talpán!

A témának több neve és több gazdája van. Nevezik főcsatornaépítésnek, vágányáthelyezésnek, kábelcserének, útburkolatfelbontásnak, mikor minek. Illusztris gazdái között ott található a városi tanács, a helyi közlekedési vállalat, a posta, a költői nevű TITÁSZ (Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat). A sok gazda közül gyakran elfogy egyik-másiknak a pénze vagy a kapacitása (talán még a kedve is), és ilyenkor némi szünet áll be a lázas üteműnek amúgysem nevezhető munkában. Ennek köszönheti a téma, hogy egyre kövérebbé hízik, s hogy élete a tervezettnél csaknem egy évvel hosszabbra nyúlik. Közben már kellő nemzetközi hírnévre is szert tett: soha talán még annyi idegen nem fordult meg Debrecenben, mint ezen a nyáron (volt itt nemzetközi kórusfesztivál, camping-kongresszus, sok-sok rokonlátogató), akik mind hírül vihették a nagyvilágba, hogy milyen szép eredményeket tudunk felmutatni a városkép állandó jellegű elcsúfítása terén.

Fiatalabb korában cseppet sem haragudtak a debreceniek erre a szegény kis témára, sőt kimondottan szerették. Mert jó dolog az, hogy lesz új főcsatorna, hogy kicserélik a régi kábeleket, hogy korszerűsítik a főútvonalon a közlekedést. Ki ne örülne ennek? Csak annak nem örülnek, hogy ez ilyen nagyon soká tart.

Mert valljuk be, három esztendő mégiscsak nagyon sok egy ilyen munkára.

Még honi viszonylatokban is.

(r. b.)

Látványosság

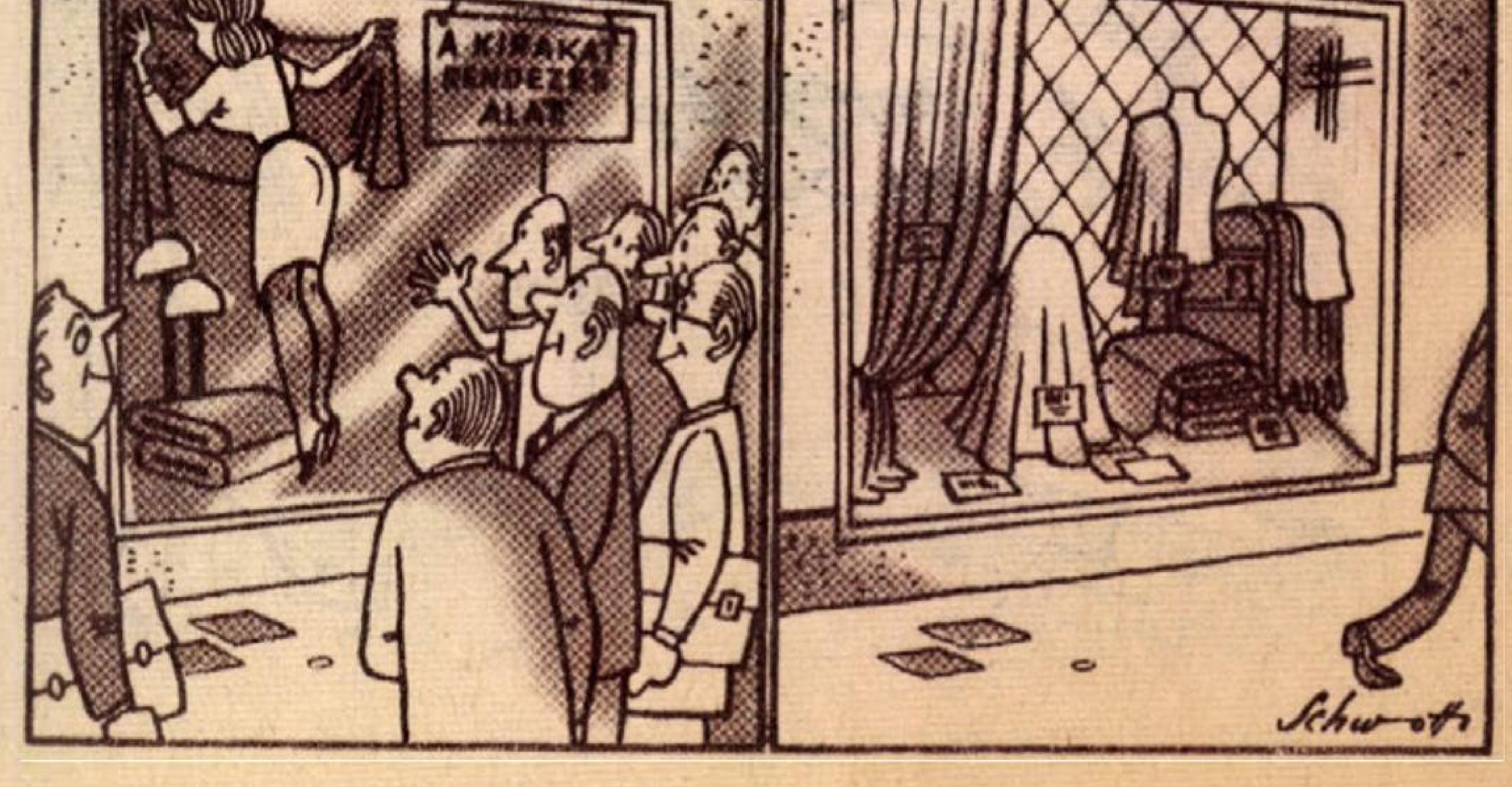

A HUMOR MESTEREI

KARINTHY FRIGYES:

NAPÓLEONNAK NEM VOLT LAKÁSA

Nem tudok szabadulni ettől a gondolattól — lehet, hogy nem szigorúan történelemtudományos szempont és ötlet, de éppen ezért — legalább biztos lehetek benne, hogy az oknyomozó történelem még nem foglalkozott vele. Senkinek se tűnt fel a Napóleon-körüli irodalom kutatói közt, senki se próbálta ebből a kiindulópontból rajzolni meg a nagy karrier önmagába visszatérő, kacskaringós vonalát.

ALBÉRLET
KIADÓ

Pedig tény és való, hogy Napóleonnak tulajdonképpen egész életében nem volt lakása — lakás alatt értve azt a bizonyos izét, szóval lakást, amire az ember fiatal korában pénzt gyűjt, ami miatt állást igyekszik keresni, lehetőleg fix jövedelemmel, hogy pontosan kifizethesse a bért, vagy az adót, ha kis házat akar építeni, amit aztán gondosan berendez az ember, mikor megnősül, összeválogatva a saját ízlése szerint a bútorokat, gondolva rá, hogy gyerekek is lesznek majd, akik felnőnek, és majd mondani fogják, hja, ez szolid darab, ez még a nagyapától maradt rám, és hogy a hálószobába még kellene egy állótükör, a szalonba két vitrin, a zongora fölé egy Beethoven-fej, akkor komplett lenne az egész.

Napóleonnak nem volt módjában, nem engedhette meg magának, hogy megszeresse a kályhaellenzőt, a vörös sztórt, a kissé lekopott szélű kredencet, a fiókos szekrényt, aminek a középső fiókjából hiányzik a húzó, de éppen ezért szeretem, mert én vettem magamnak, és mert tudom, mikor esett ki belőle.

Ne tessék olyat mondani, hogy Napóleonnak erre nem is volt szüksége. De bizony lett volna, csak hát nem jutott hozzá. Otthona volt neki, gyerekkorában, hallom, az apjának még volt rendes lakása Ajaccióban, az öregúr még rendes, komoly ember volt, nem hitte volna, mikor meghalt, hogy a fia úgy elzüllik, hogy még lakása se lesz. Napóleon azonban nagyon korán elkerült hazulról, a katonaiskolába járt, pár napra látogatott csak haza, aztán mikor kitört a forradalom, életének éppen abban a korában találta, amikor a fiatalemberek kezdenek megkomolyodni, állás után nézni. Szerencsétlenségére ehelyett belesodródott a mozgalmakba; Robespierre öccse hitegette; felült neki. Hónaposszobákban volt ágyrajáró, kávéházi törzsvendég a vidéken, aztán Párizsba került, ott is szállást fogadott, csak nem volt pénze berendezkedni. Később, mikor már elég szép fizetése volt, inkább a mulatságon járt az esze, beköltözött Beauharnais tábornokékhoz albérlőnek — az igaz, hogy utóbb elvette az asszonyt feleségül, miután kompromittálta, de a lakás akkor is az asszony nevére volt írva, és az asszony, úgy látszik, vissza is élt a helyzettel. Elannyira, hogy Napóleon jobbnak látta elutazni Olaszországba, ahol megint csak sátrakban, alkalmi szállásokon élt. Nem tagadható, hogy ezek az alkalmi szállások egyre díszesebbek, lakályosabbak, kényelmesebbek, sőt fényűzőbbek lettek, előbb Egyiptomban, aztán megint Párizsban, így például csaknem két évig, miután császári állást panamázott ki magának, a Tuileriákban is lakott, de innen is ki kellett hurcolkodni. Néhány hét Schönbrunnban, pár nap Pozsonyban, aztán Moszkvában, ahonnan egyenesen kifüstölik mint kellemetlen lakót, így csavarogja be a világot lakás után lótva egész életében, miközben Európa lángban áll érette és miatta. Őmaga sejtette, édesanyja, Laetitia pedig, úgy látszik, határozottan tudta közben, hogy mindez nem ér semmit, a meghódított világ, a császári korona, meg a királyleány, akit utóbb elvett feleségül a jó összeköttetések miatt, hogy ez se ér semmit, ha egyszer nincs rendes, bejelentett lakása. Laetitia tudta, fel van jegyezve róla, hogy fukar volt, pénzt gyűjtött azzal a megokolással, hogy nem megy majd mindig ilyen jól.

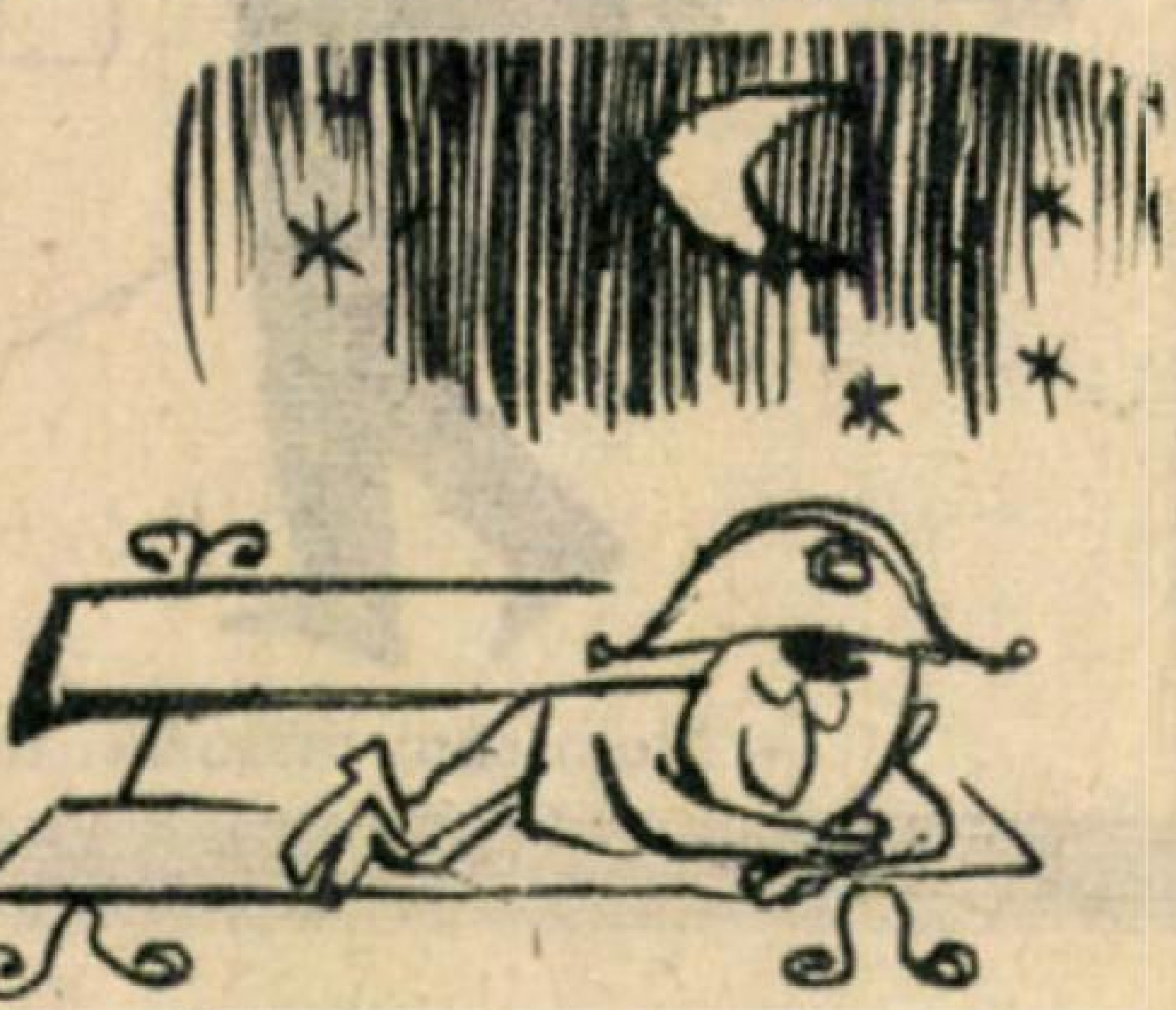

Nem is ment. Amit Napóleon sejtett, Laetitia tudott — arra végre Európa is rájött. Hogy van itt egy csavargó, egy foglalkozás nélküli, aki mindenütt a legnagyobb zavarokat csinálja, mert nem tudott letelepedni valahol. És a végén, mikor különféle vádak súlya alatt letartóztatták, mint valami közönséges gonosztevőt, a sok vád közül, amiket nem lehetett fenntartani, mert az akkori kivételes törvények értelmében követte el bűneit, egyetlenegynek alapján, azon az alapon, hogy nincs foglalkozása és lakása, egyszerűen kitoloncolták Európából mint alkalmatlan idegent.

A csodagyerek

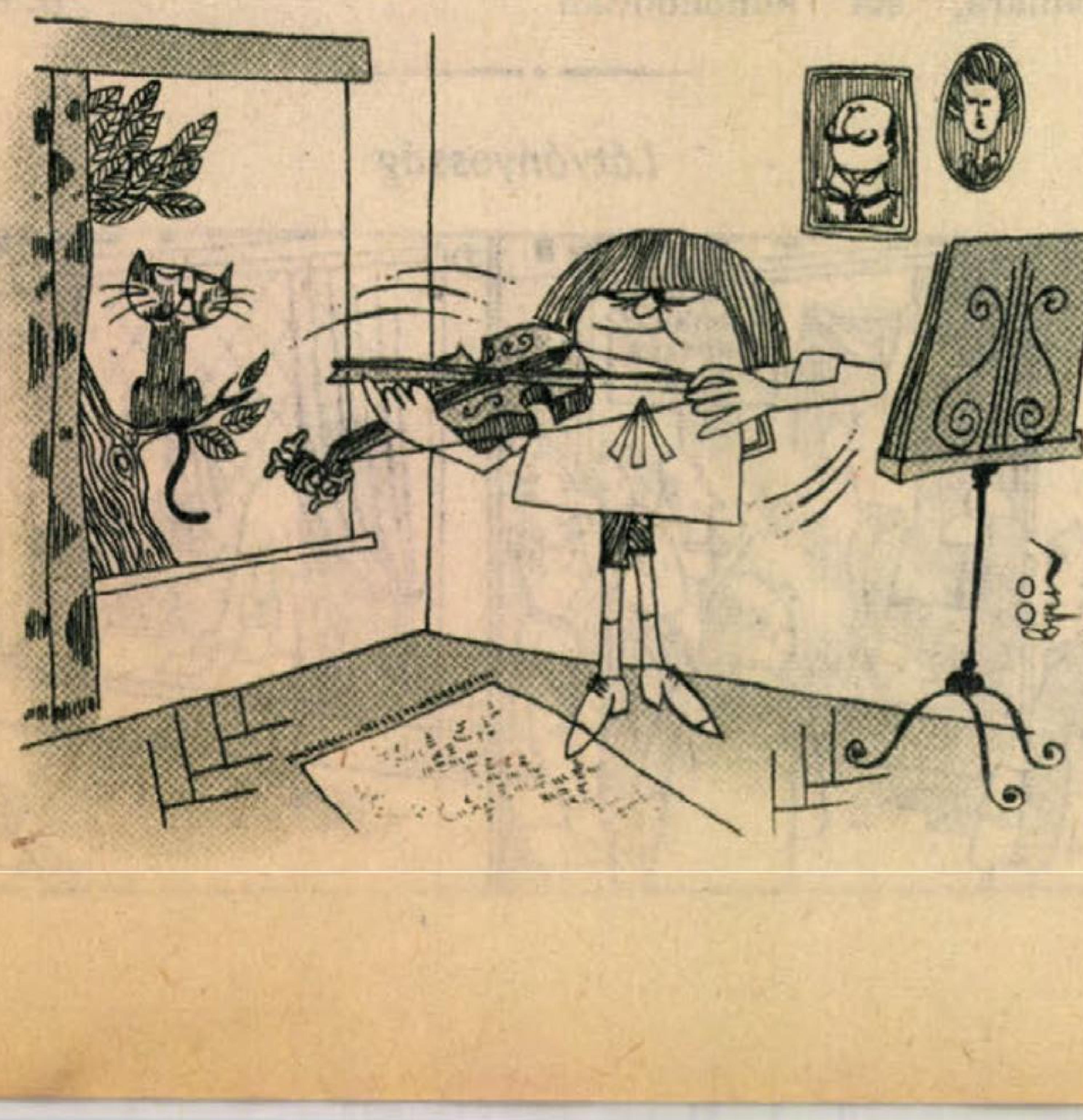

Vége a turista idénynek

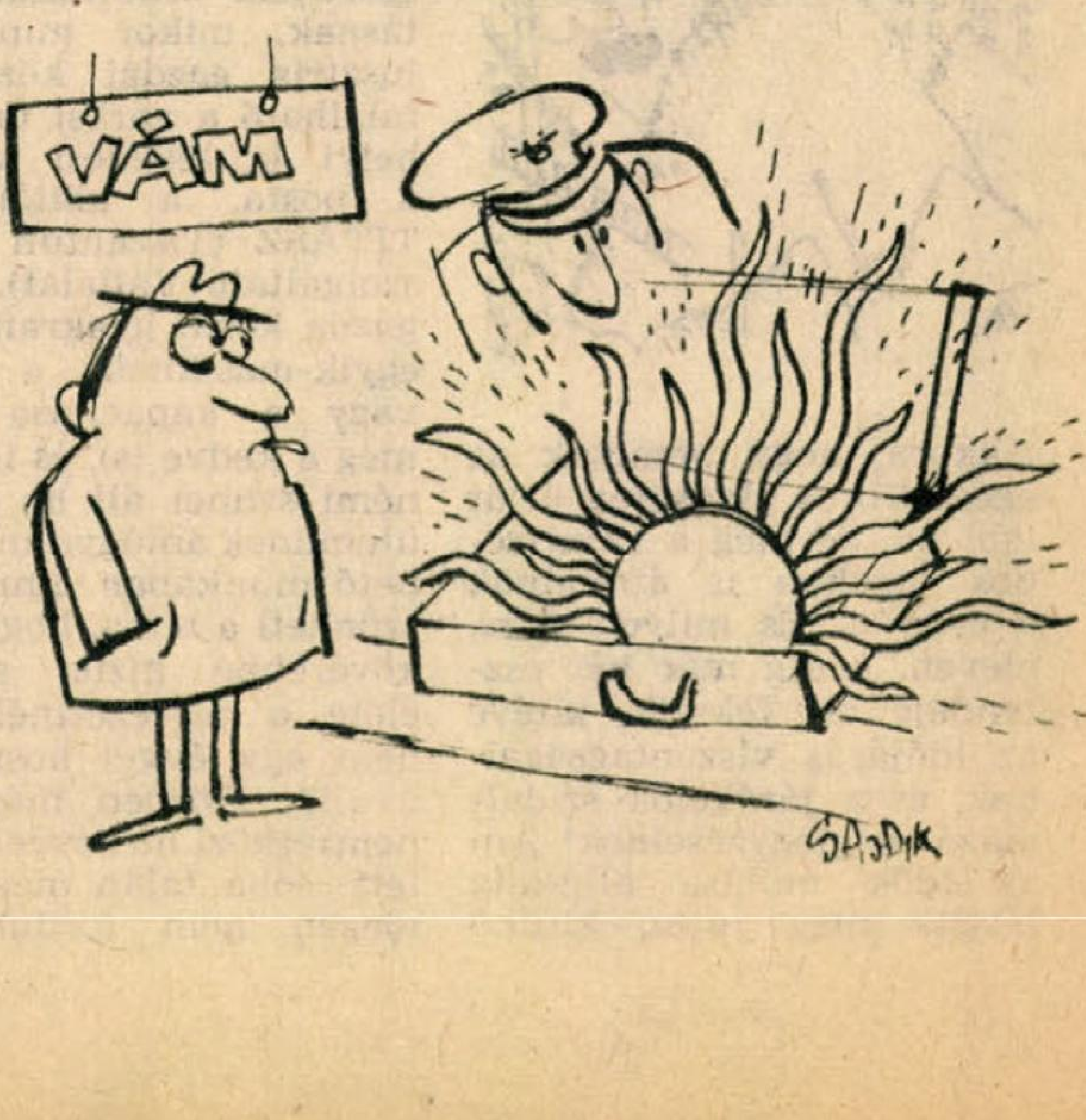

A PÉNZ KÖRÜL

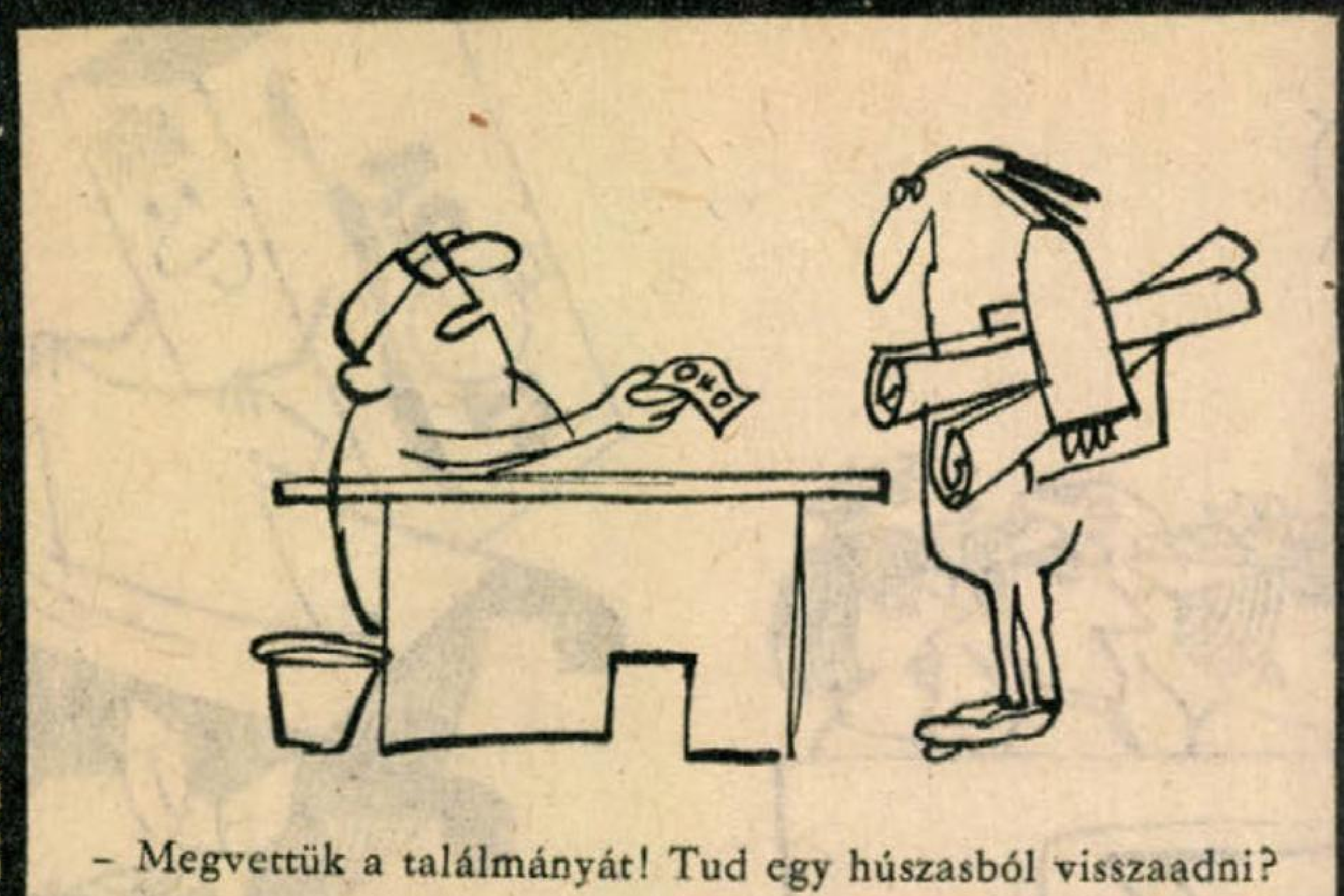

– Megvettük a találmányát! Tud egy húszasból visszaadni?

NYERESÉGRÉSZESEDÉS

Sajdik Ferenc rajzai

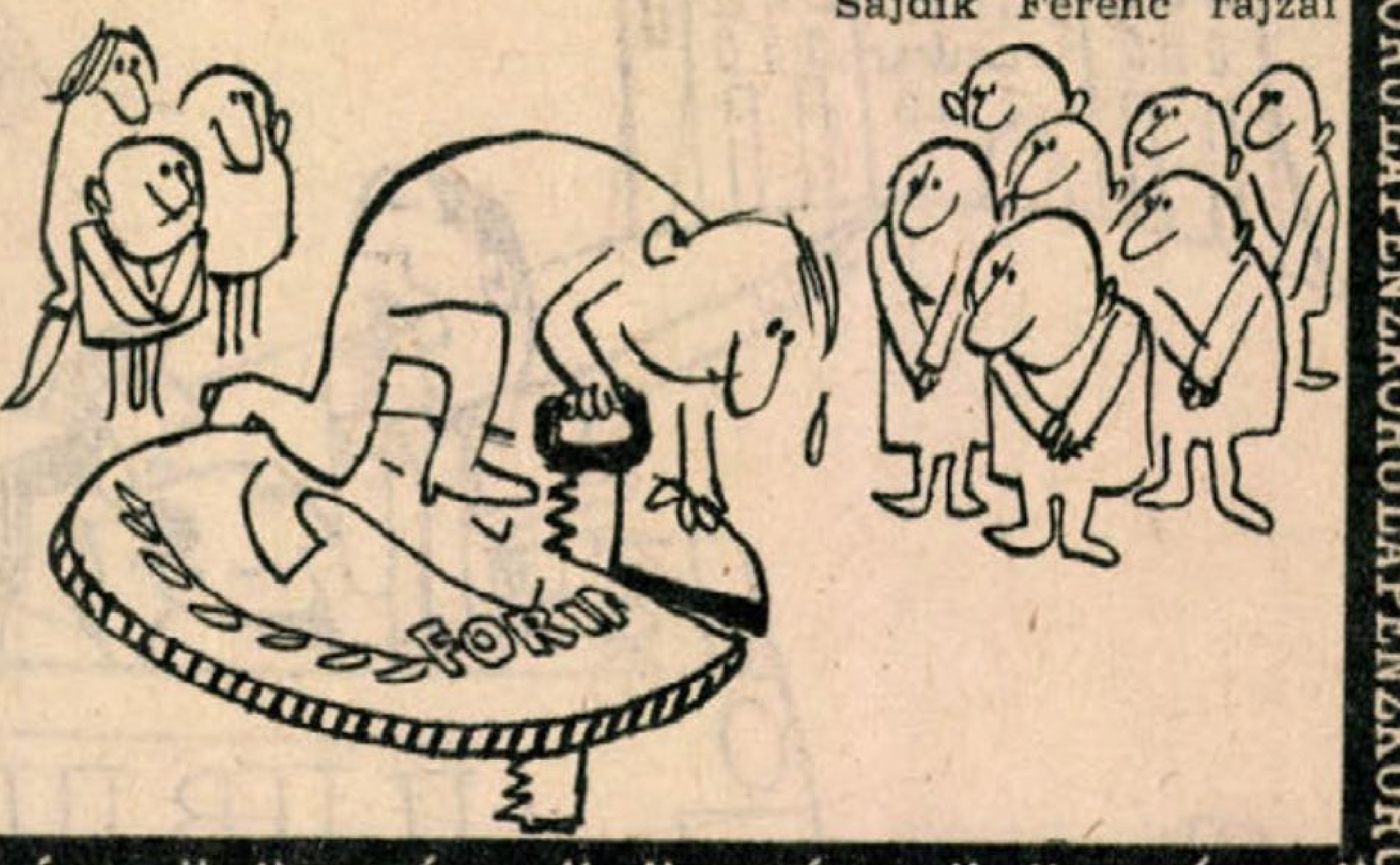

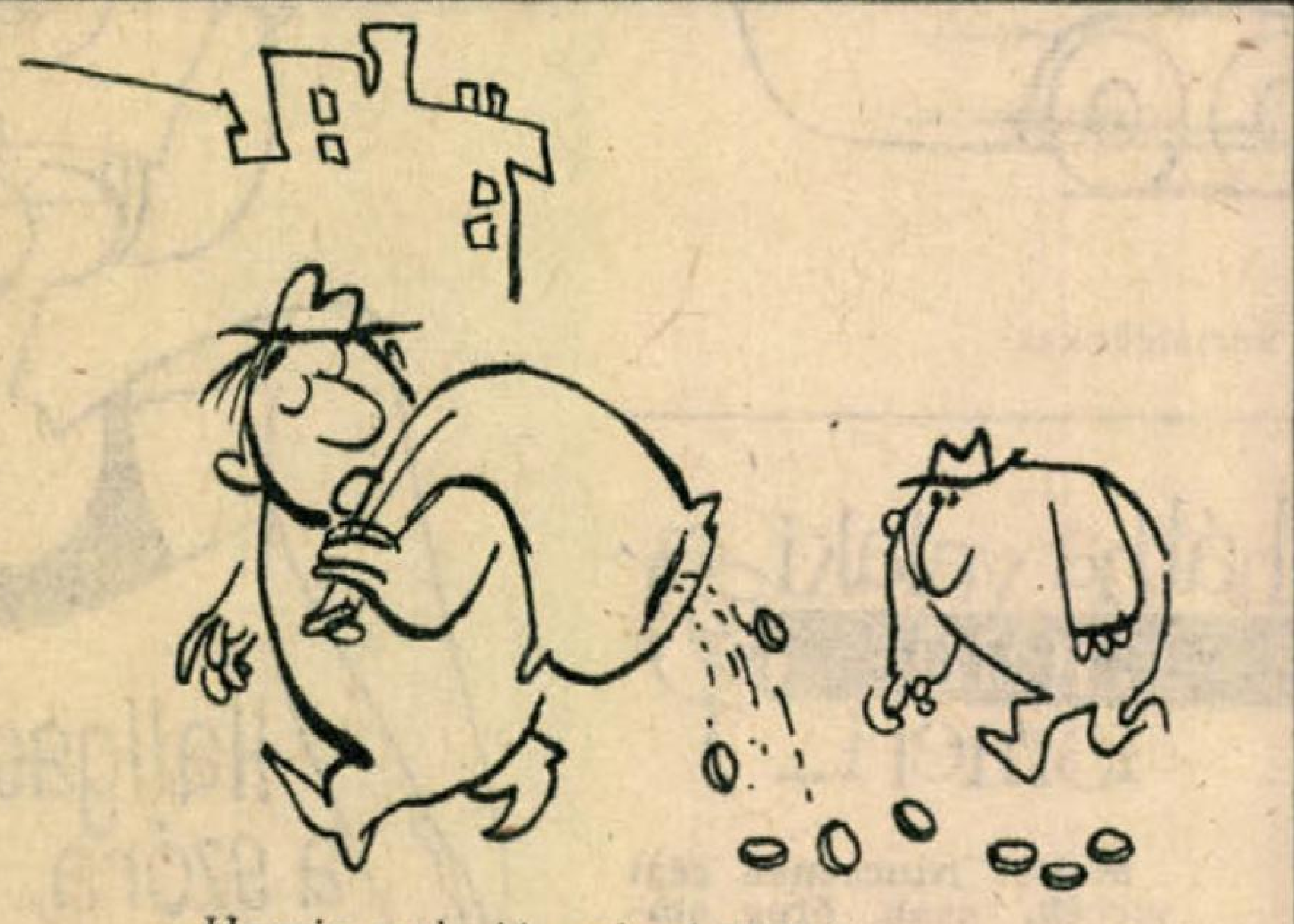

– Hagyja csak, jó ember! Vállalati pénz!

KETTES TALÁLAT

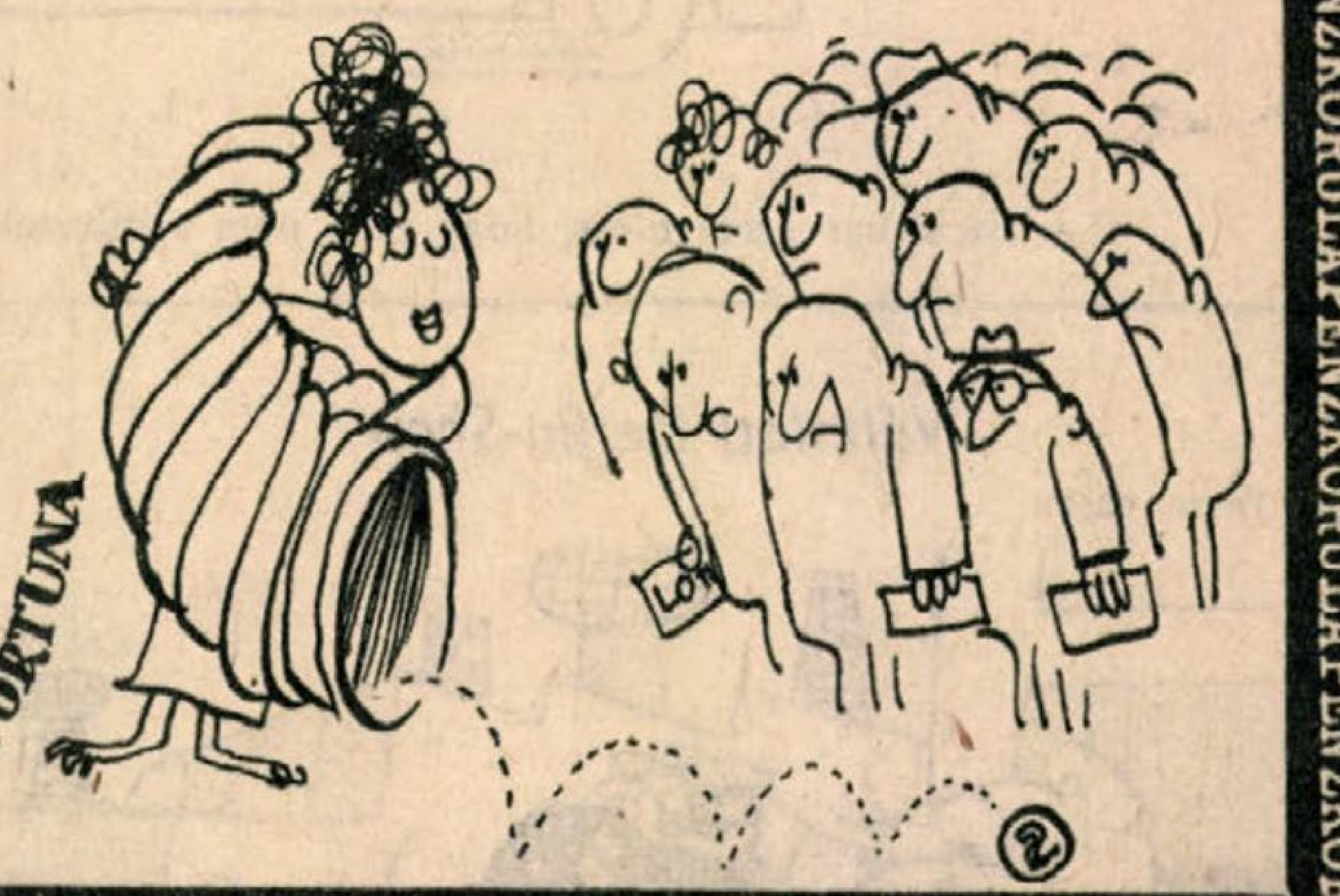

Gyomorember

JÁTSZÓDIK EGY KISVENDÉGLŐBEN

ELSŐ FÉRFI *(sápadtan, tekintete révedező, halkan, szomorúan beszél)*: Megengeded, kérlek?

MÁSODIK FÉRFI: Parancsolj. Foglalj helyet. Mi baj van?

ELSŐ FÉRFI: Még kérded? Fájok. Beletéptek a lelkembe. Mit mondhatok még? A vállalatnál, ahol osztályvezető voltam, átminősítettek éjjeliőrnek. Azt is protekcióval. A feleségem, aki mindenem volt, megszökött egy kelmefestővel, és a házam, amely nem volt bebiztosítva, leégett! Hidd el, élni sincs kedvem. *(Nézegeti az étlapot.)* Mit gondolsz, van ebben az erdélyi rakottkáposztában törött bors?

MÁSODIK FÉRFI: Azt hiszem, van.

ELSŐ FÉRFI: Mire vagy még kíváncsi? Tengődöm egyik napról a másikra. Minden olyan szomorú, és minden olyan reménytelen. Szerinted a vadas marhához két zsemlegombóc jár?

MÁSODIK FÉRFI: Csak egy.

ELSŐ FÉRFI: Látod, még ez is! Szóval, néha csak úgy megyek az utcán, könnytelen szemekkel, mert sírni már nem tudok . . . A brassói aprópecsenye itt a múltkor elég jó volt, csak kevés volt benne a fokhagyma. *(Sóhajt.)* Minden olyan értelmetlen . . .

MÁSODIK FÉRFI *(részvéttel)*: Szegény barátom, téged aztán nem kényeztetett el az élet.

ELSŐ FÉRFI *(mély sóhajjal)*: Már nem is tudom, mi tartja bennem a lelket. Pincér! Hozzon nekem egy szép, gusztusos, ropogósra sült malacpecsenyét, aranybarnára sült burgonyával, és egy szép, élénk zöld idei fejessalátát. Az ecetbe tegyenek egy kis tormát is. És kérek egy korsó frissen csapolt sört. Tudja, abban a recés korsóban, amit annyira szeretek.

PINCÉR: Igenis! Repülök, kérem!

ELSŐ FÉRFI *(letörten)*: Ennyi csapás után ne csodálkozz, ha naphosszat csak ülök és hideg a lelkem, és csak nézek magam elé.

PINCÉR: Méltóztassék. *(Leteszi a vacsorát, és el.)*

ELSŐ FÉRFI: Csak felejteni tudnék. De úgy átjár a szomorúság, mint az embert ősszel a hajnali köd. *(Maga elé húzza a tálat. Hatalmas falásokkal enni kezd.)* Látod, így szeretem a pecsenyét. Amikor ropog, de azért finoman elomlik az ember fogai között. És ez a burgonya valami csodálatos! *(Óriási adagot töm a szájába.)*

MÁSODIK FÉRFI: Kedves barátom! Hidd el, még minden jóra fordulhat.

ELSŐ FÉRFI *(nagyot húz a hideg, habzó sörből, értelmetlenül)*: Micsoda?

MÁSODIK FÉRFI: Hát a munkahelyed, meg a feleséged és az a leégett ház?

ELSŐ FÉRFI: Hamm! *(bekap egy hatalmas salátalevelet).* Ugyan, kérlek. Amíg osztályvezető voltam, csupa gond volt az életem. Mint éjjeliőr, állok a csillagos égbolt alatt, és hallgatom az éjszakát. Nyugodt vagyok és kiegyensúlyozott. A feleségem meg legyen boldog a kelmefestővel. Előttem még itt az élet. Szép vagyok és fiatal. A zuglói házam pedig városrendezési szempontból úgyis elcsúfította a környéket.

MÁSODIK FÉRFI *(halkan)*: Szóval, úgy érzed, hogy még van remény?

ELSŐ FÉRFI *(vállon csapja, harsányan)*: Öcsém! Az élet szép! Fel a fejjel! Ember küzdj és bízva bízzál! *(Szeme csillog a gyönyörűségtől, extázisban nyeli a burgonyát. Boldog.)*

Galambos Szilveszter

Ritkaság

Várnai György rajza

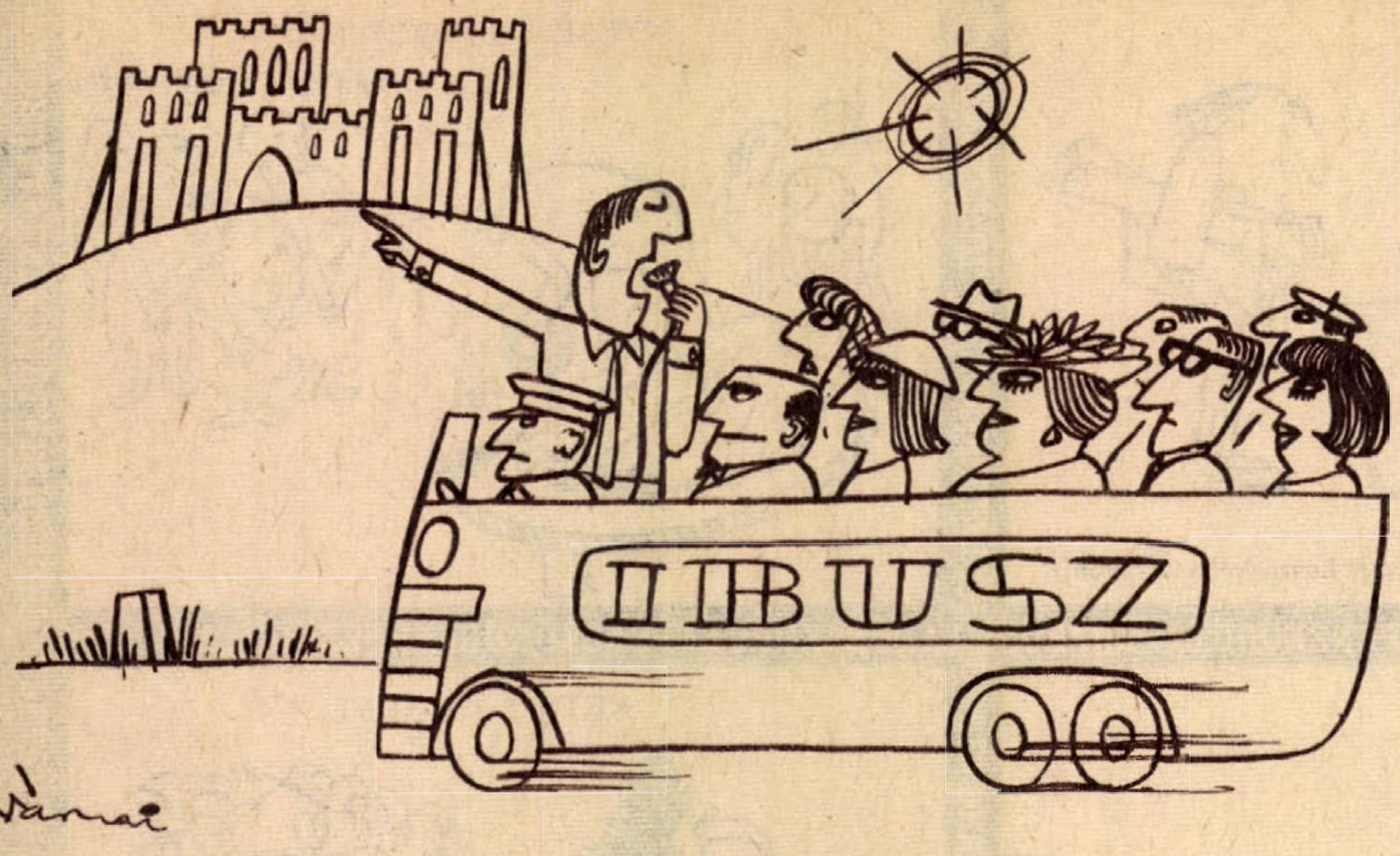
IBUSZ
Várnai

– Ez a vár arról híres, hogy még nem rendeztek benne várjátékokat! ...

Vállalati Delfin-Show

Takács Imre rajza

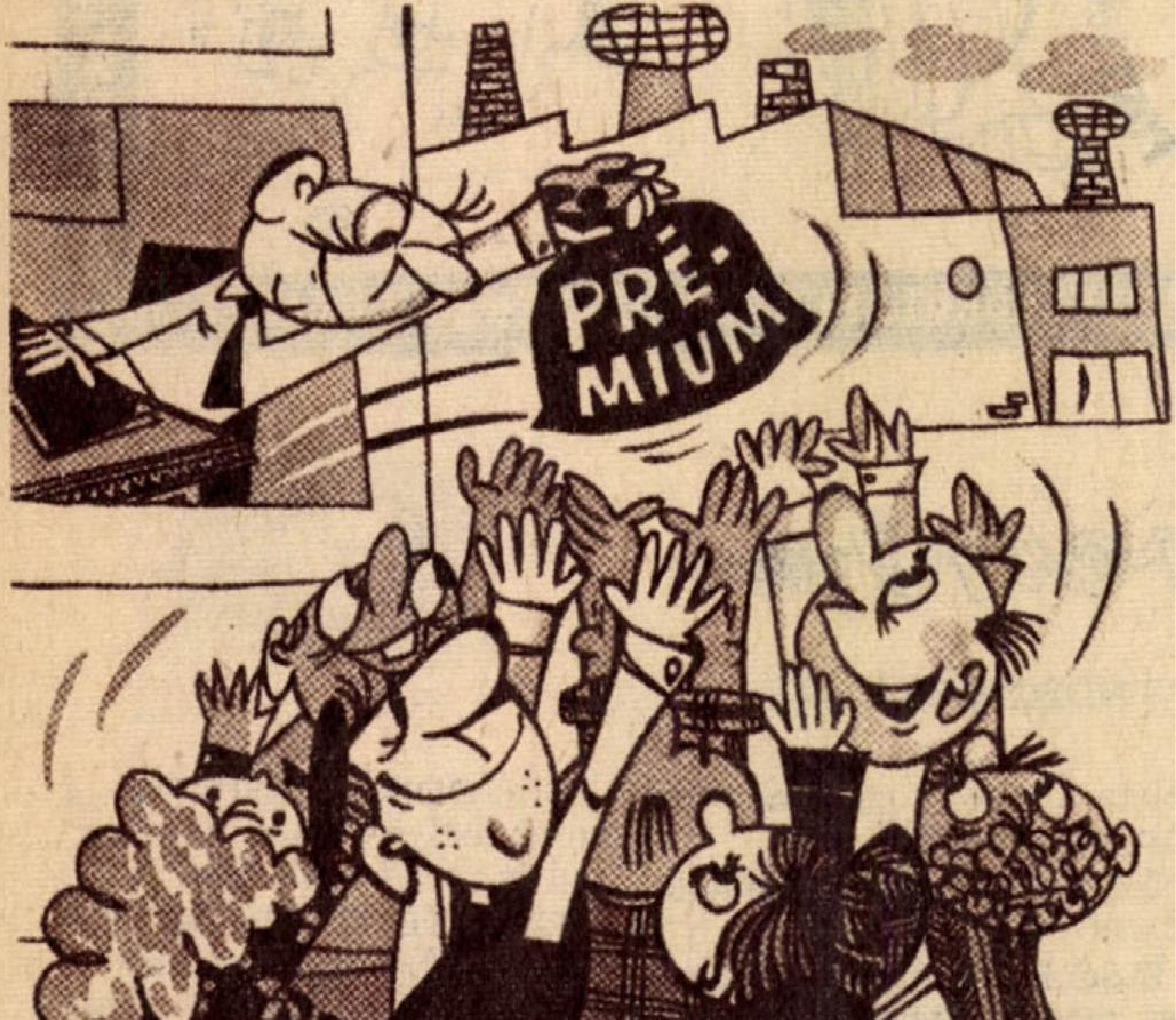

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kiss és Nagy a villamosra várakozik. Kiss fellép a peronra, ám egyszerre csak visszahőköl, és gyorsan leugrik a villamosról.

– Mi ütött beléd? – faggatja Nagy.

– Űrrepülőt játszottam.

– Hát az miféle új játék?

– Megpillantottam a villamoson a szabómat, akinek egy vagyonnal tartozom, és ezért egy kedvezőbb időpontra halasztottam el felszállásomat.

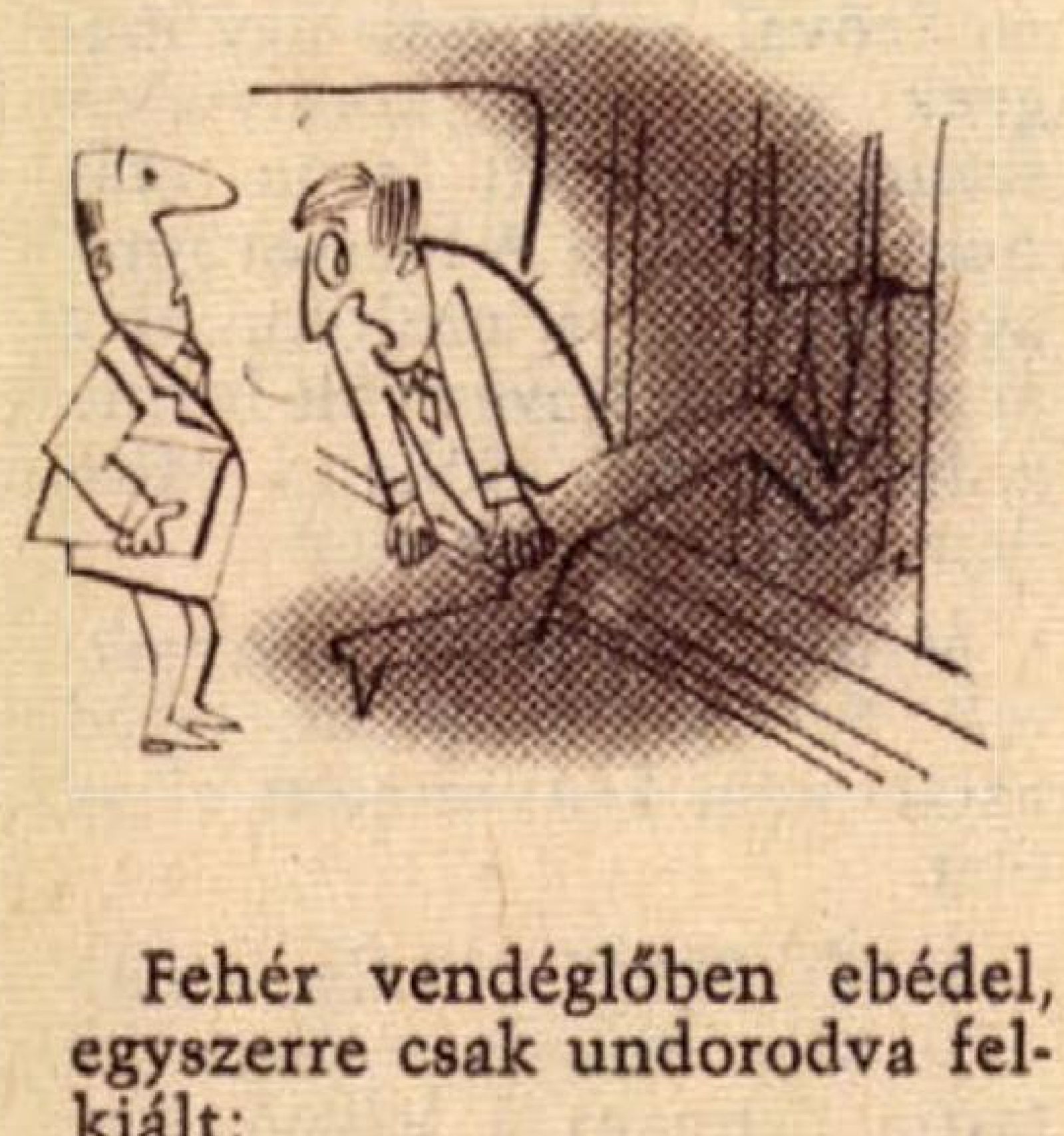

Fehér vendéglőben ebédel, egyszerre csak undorodva felkiált:

– Pincér, két légy úszik a levesemben!

A pincér szemügyre veszi a tányért, aztán így szól:

– Tévedni tetszik, kérem.

– Hogyhogy tévedek? – fortyant fel Fehér.

– Ezek a legyek nem úsznak, ezek már döglöttek.

E heti hirdetéseink

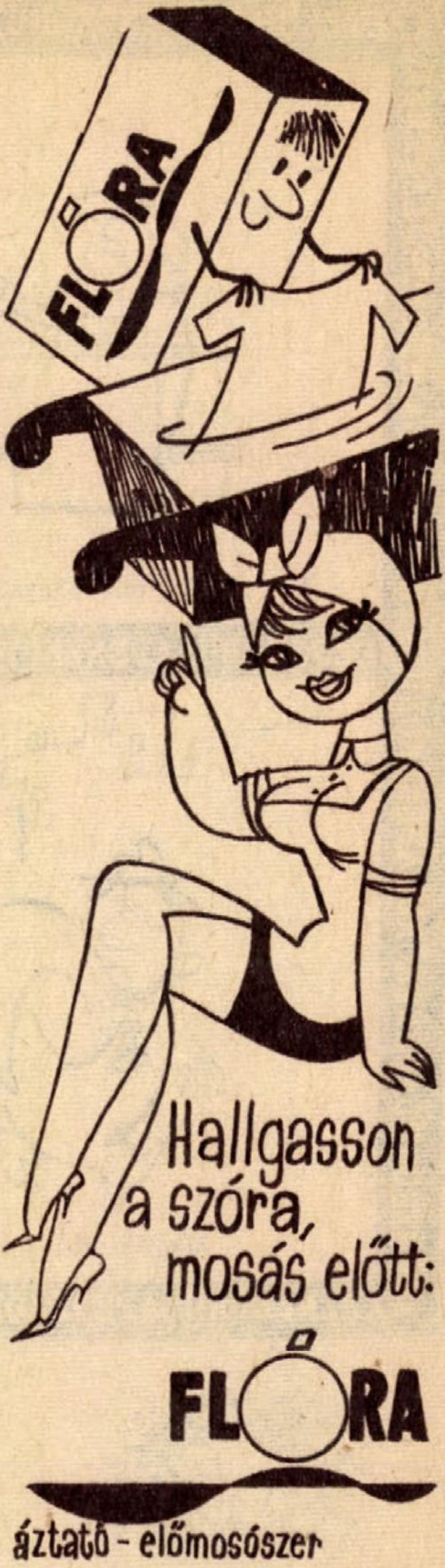
FLÓRA
Hallgasson a szóra, mosás előtt:
FLÓRA
áztató - előmosószer

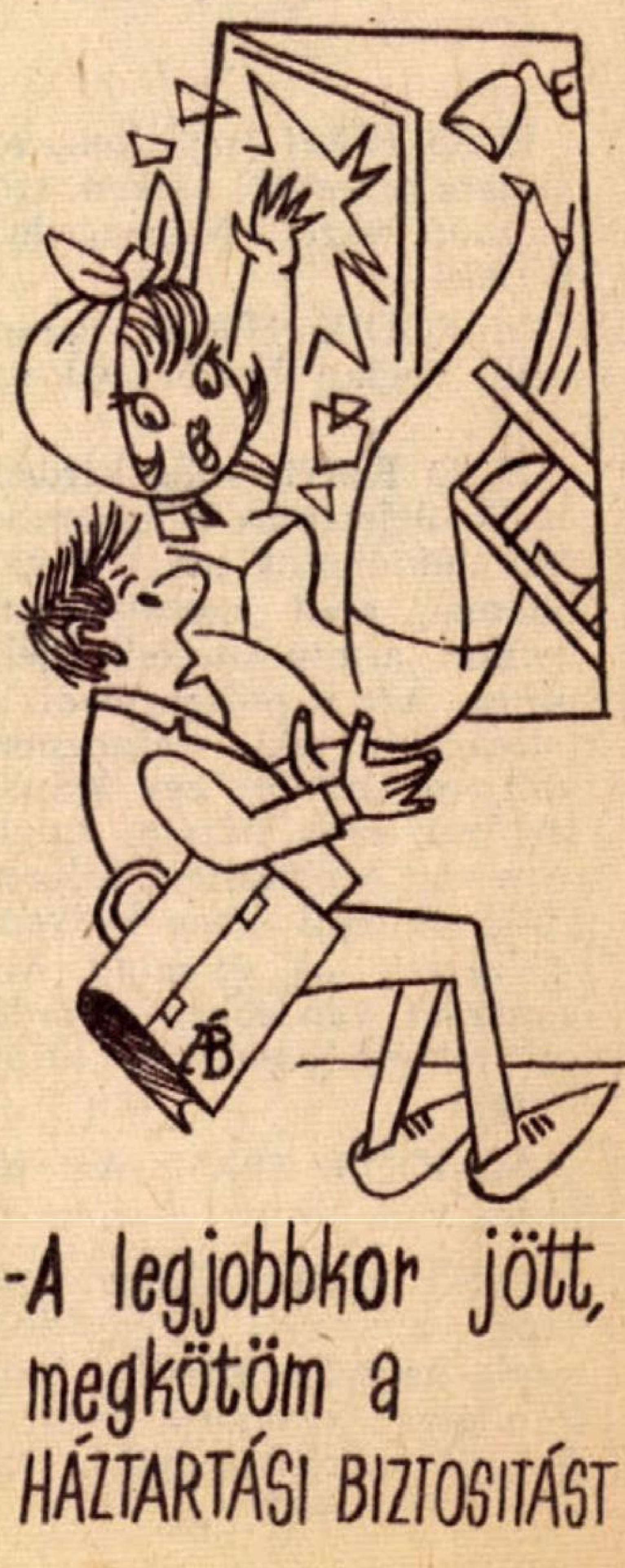
AB
-A legjobbkor jött, megkötöm a HÁZTARTÁSI BIZTOSITÁST

Autóstop

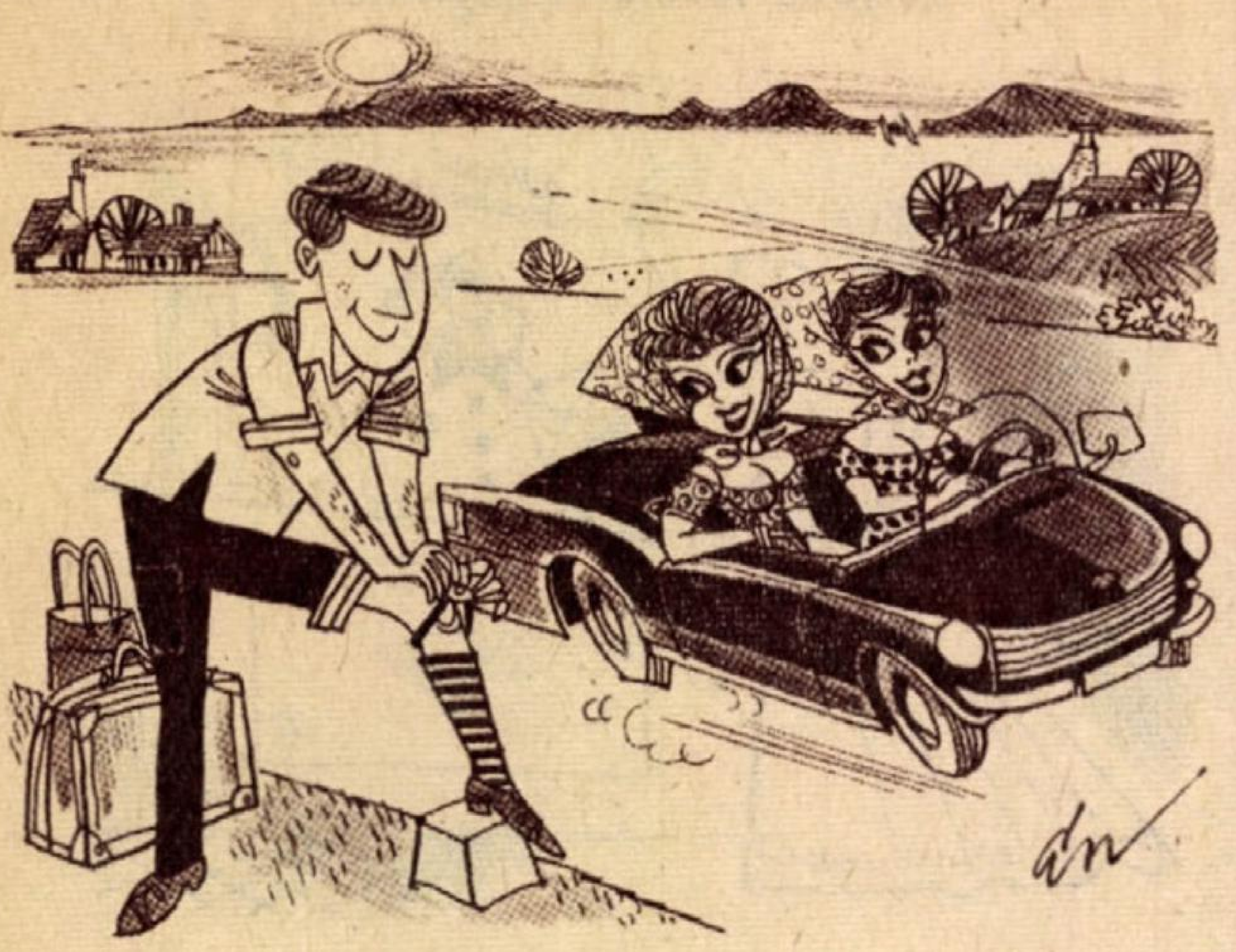

Influenza

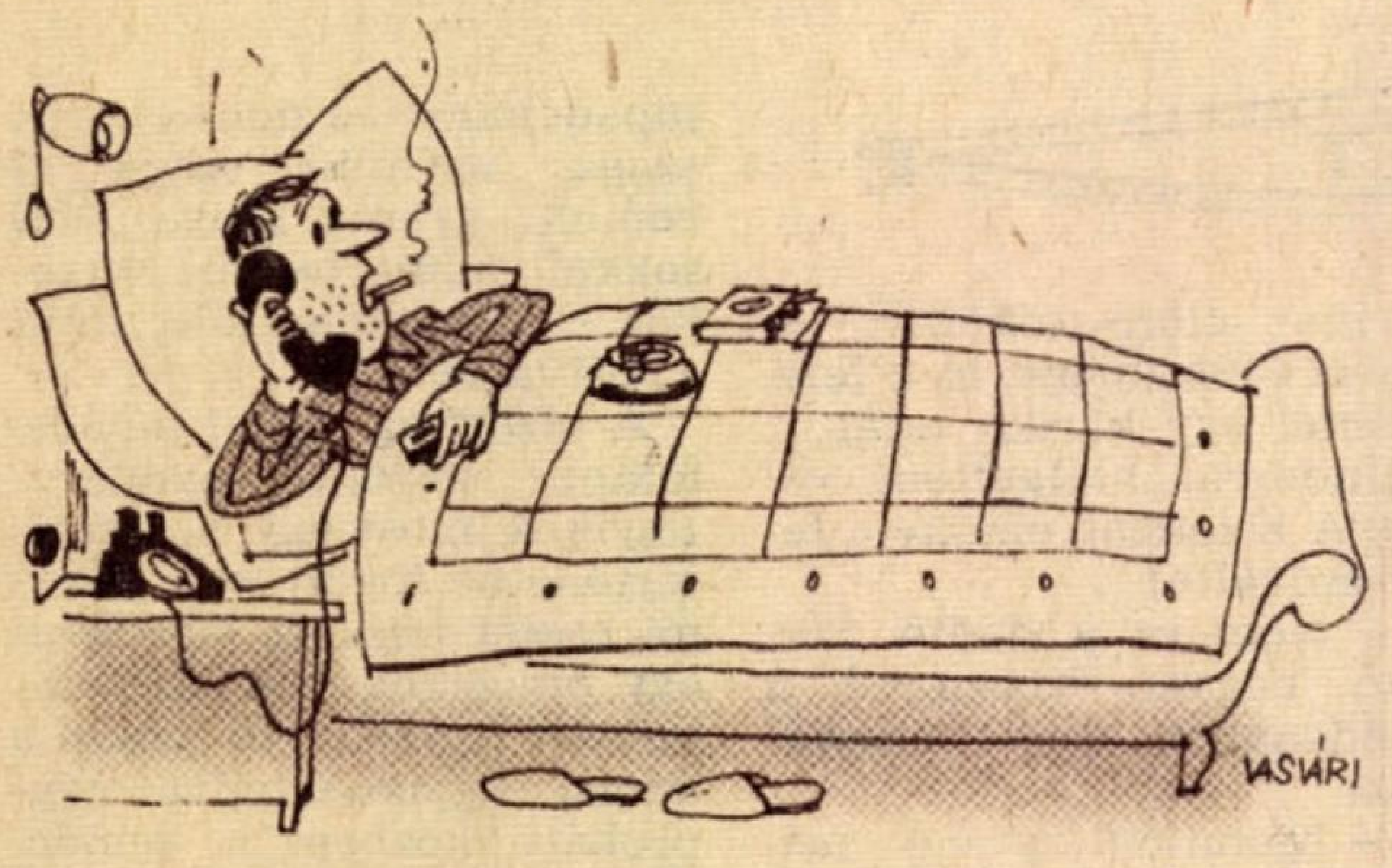

– Doktor úr, tessék azonnal jönni, már a cigaretta sem ízlik!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

Néhány hónappal ezelőtt még korlátlanul lehetett kapni vízüveget kimérve, kilogrammonként 1 forint 40 fillérért. Azután egy rövid időre eltűnt a láthatárról, hogy annál nagyobb pompában jelenhessen meg, a Dunántúli Vegyi és Kiszerelő Ktsz által elegáns rajnai borospalackokba „kiszerelve”, 6 forint 30 filléres áron.

Ki volt vajon az a jóságos tündér, aki kitalálta a csaknem ötforintos árkülönbözetet jelentő originál csomagolást? Olyan sok a borosüvegünk, hogy még egészségre ártalmas vegyianyagok palackozására is jut belőle? S végül: miért nem veszik vissza az üveget? A vásárló mihez kezdjen vele?

Szabó Csaba
Bp., VI., Jókai tér 8.

2.

Panaszkodtak a Ludasban a Népstadion úton lakók, hogy a Fővárosi Kertészet fordítva, az utcának háttal rakott ki néhány padot náluk. Ez, sajnos, így van a mi lakótelepünkön is, ezért a távoli budai hegyek helyett a közeli sivár házfalak látványában „gyönyörködhetünk”. Kérjük, hogy nálunk is vezényeljenek „hátraarcot” a padoknak!

A Kacsóh Pongrác úti
lakótelep lakói

KALAND

Minap a Marx tér és a Bajcsy Zsilinszky út sarkán, az ingatlan-hirdetések előtt handabandázó emberek között megpillantottam egy rendkívül előnyös külsejű hölgyet. Gondoltam, amíg jön a troli, nézegetem kicsit. Elvégre az még nem bűn.

Hát egyszer csak észreveszem, hogy a rendkívül előnyös külsejű fiatal hölgy visszafixíroz. Zavarba jöttem. Nem mondom, értem el már szerényebb sikereket a nőknél, de sohasem első látásra. Ebben biztos vagyok! S ráadásul az említett hölgy egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki...

Idáig értem a tűnődésben, amikor a sajátos teremtés mellém lépett, és kedves, csilingelő hangon, se szó, se beszéd, megszólított:

— Jó napot kívánok!

— Jó napot!

— Remélem, maga se híve a sok szövegnek.

— Direkt az ellensége vagyok.

— Helyes. Tehát rögtön a tárgyra térek. Van lakása? Mert ha igen, és nem esik messze, akkor esetleg most mindjárt fel is mehetnénk magához. Tudja, nincs sok időm.

Szóval ez a kis ártatlanság mégis AZ lenne? Hebegni kezdtem a meglepetéstől:

— Bobobobocsánat, kisasszony, de hátha otthon vannak, és kükülönben sincs pillanatnyilag pénzem...

— Ugyan, engem nem zavar senki. És hová gondol, csak nem képzeli, hogy pénzt kérek? Inkább én adok magának, ha sikerül nyélbeütni a dolgot! — oszlatta el aggályaimat a nemmindennapi jelenség.

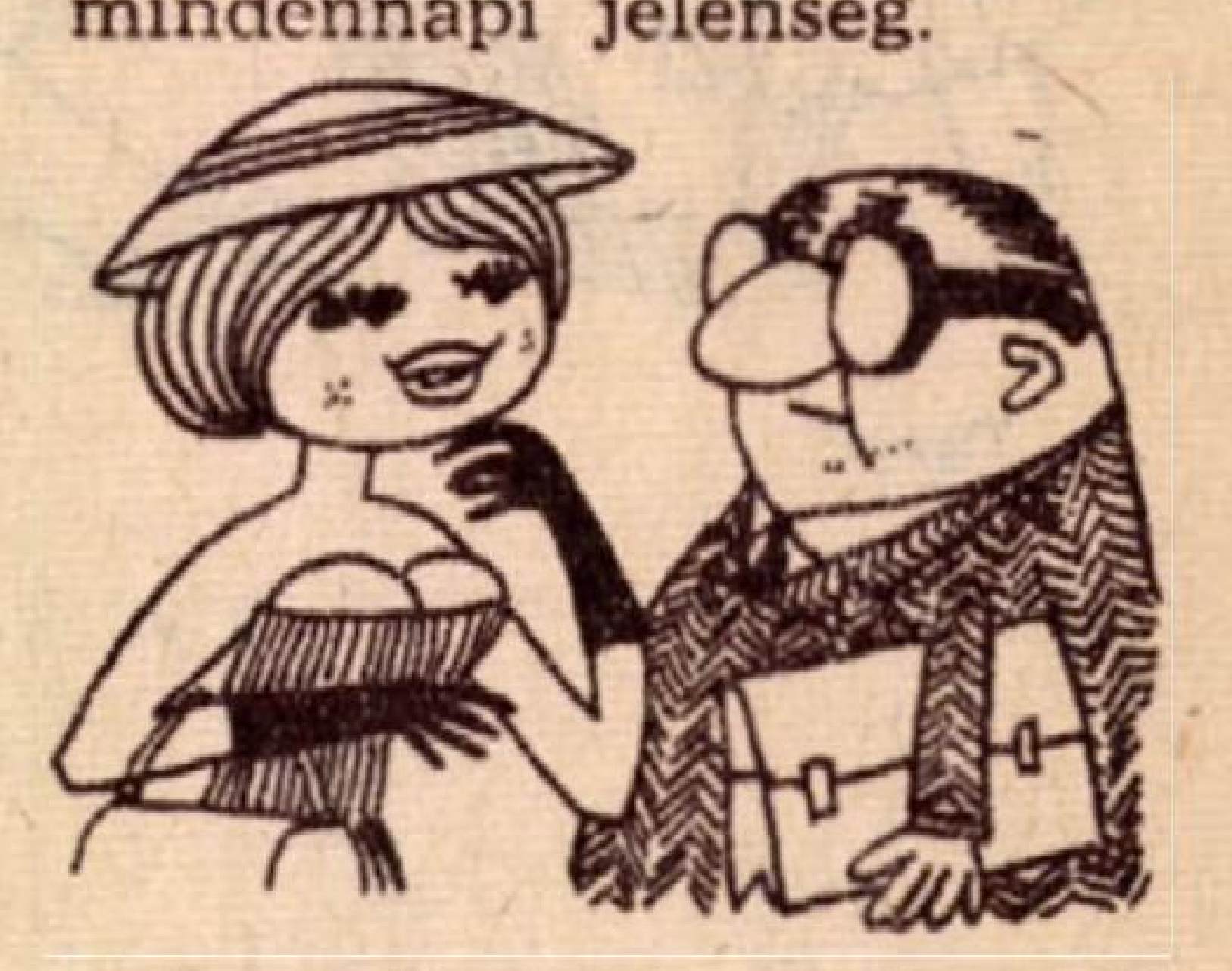

De akkor méregbe gurultam. Ez a perszóna biztos fogadásból tréfát űz belőlem. Azt még hajlandó lettem volna elhinni, hogy átlagon felül megtetszettem neki, elvégre miért ne hasonlíthatnék, mondjuk például disszidált vőlegényéhez, de ami sok, az sok. Anyagi ellenszolgáltatásért különben sem lennék képes valakit szeretni. Ezért hidegen csak annyit mondtam:

— Sajnálom, kartársnő, lehetetlen, amit kíván. Nincs az a pénz!!!

— Pardon — mondta mosolyogva. — Akkor ne haragudjon, hogy feltartottam. Látom, hogy maga is *venni* akar lakást.

És odalépett a következőhöz.

Dalmáth Ferenc

Külpolitikus kisfiú

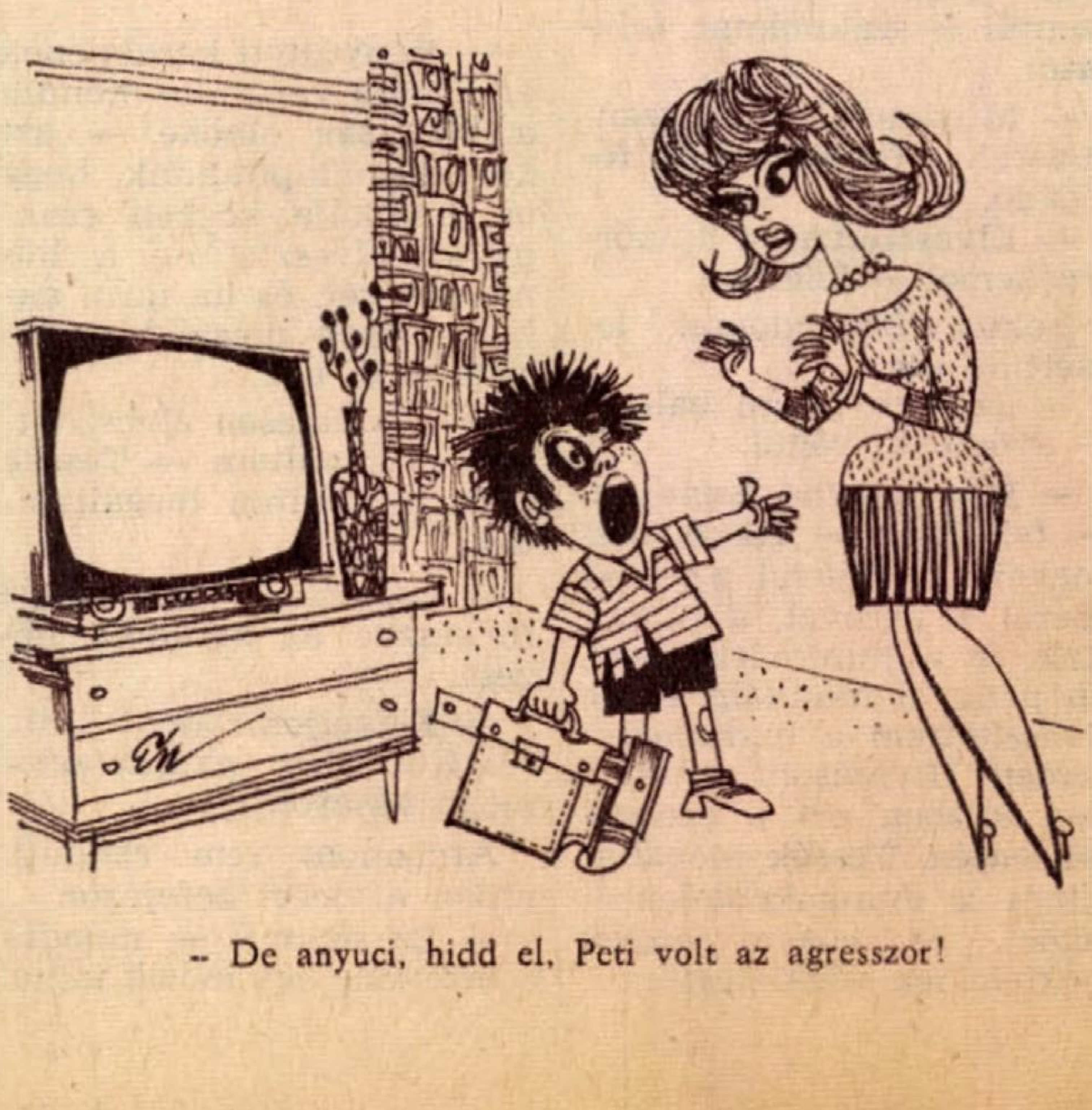

-- De anyuci, hidd el, Peti volt az agresszor!

Gyanú

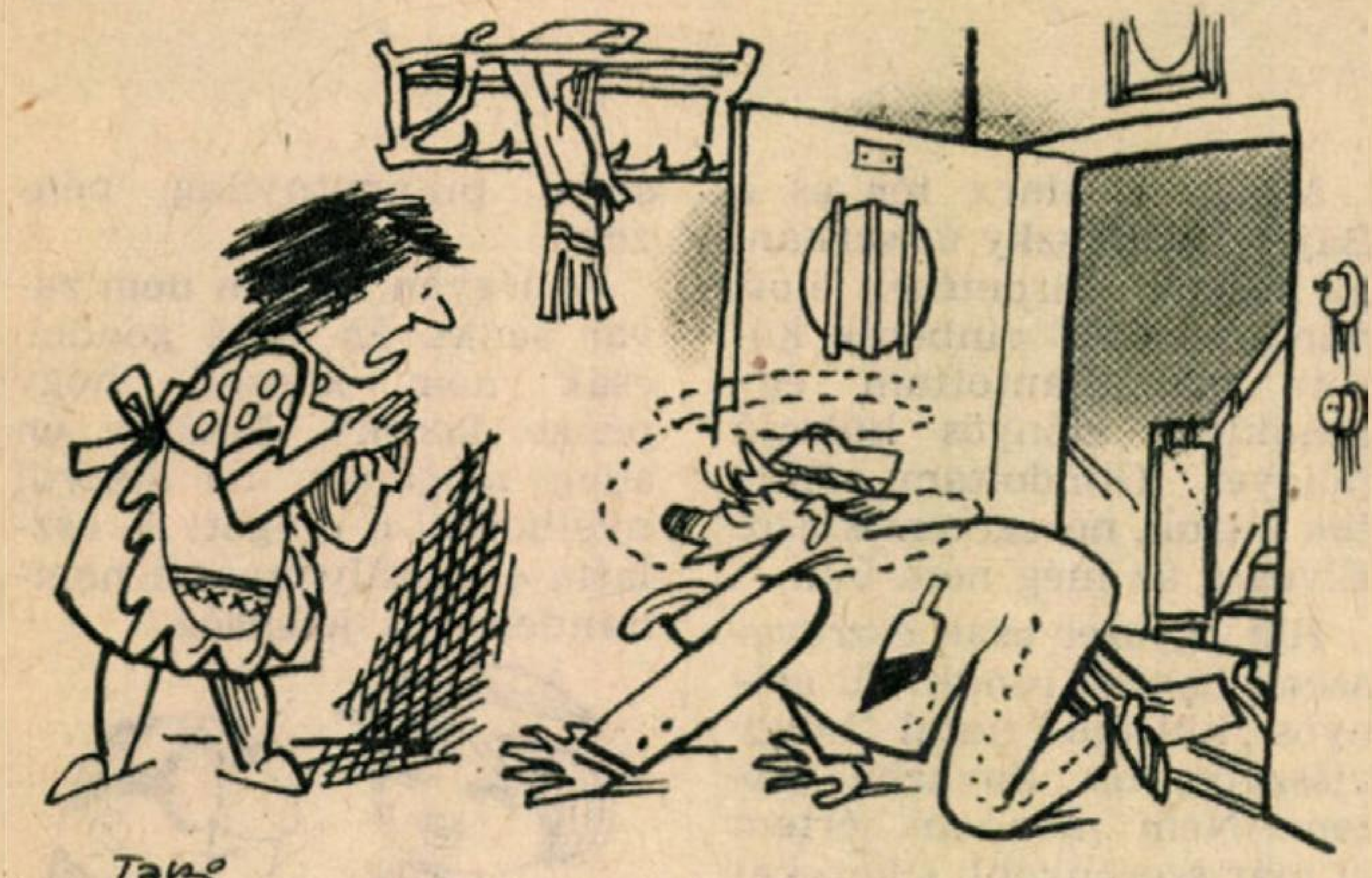

– Jenő! Te ittál!!

Tatjána levele Anyeginhez

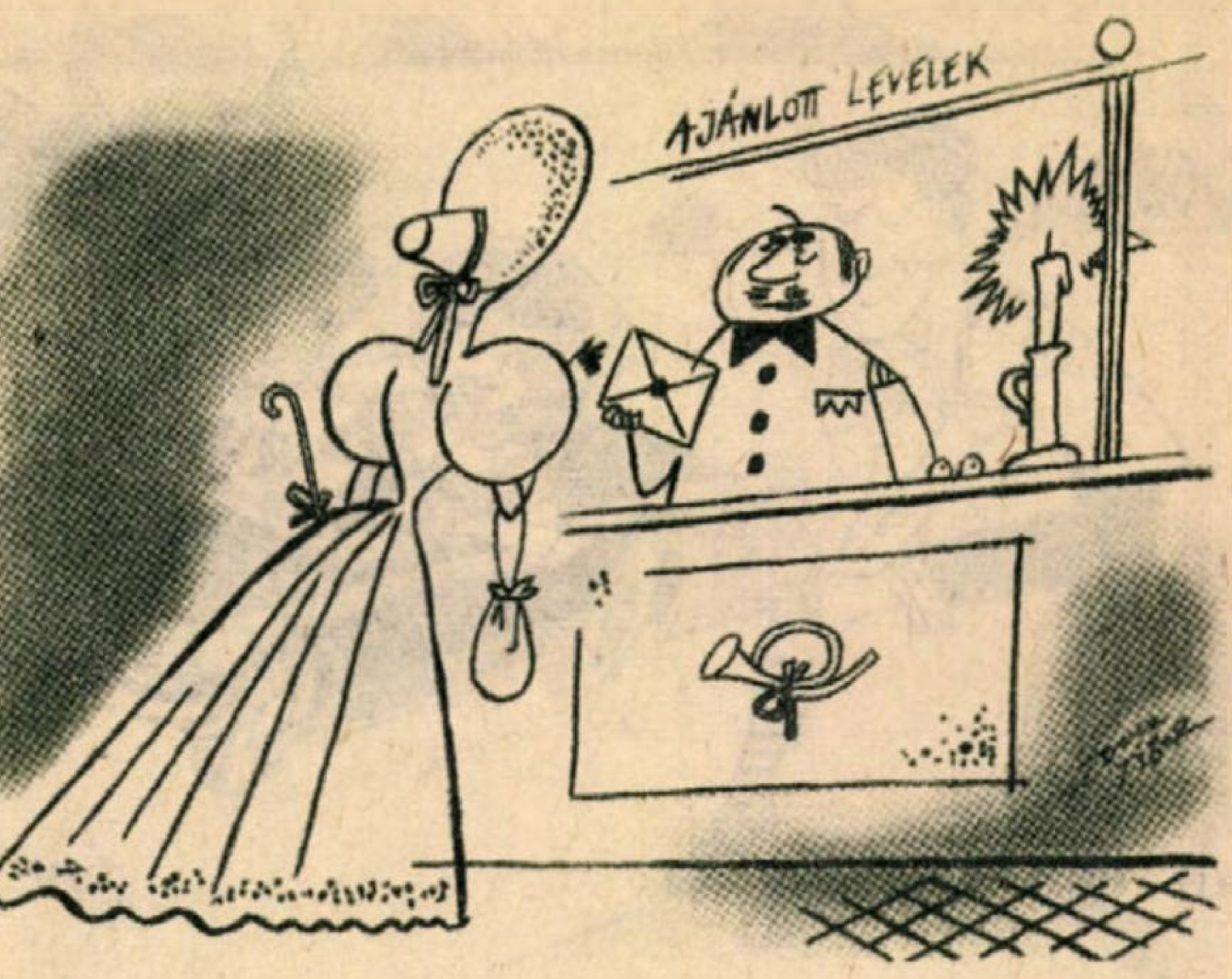

– Tessék újra megcímezni! A bal alsó sarokba tessék írni a feladót, a jobb felsőbe jön a bélyeg.

BALESET

Este olvasom az újsághírek között, hogy egy neves brazil labdarúgó félmilliós biztosítást kötött a lábaira egy biztosító társaságnál, hogyha valamilyen baleset folytán nem tudná tovább rúgni a labdát, akkor se maradjon pénz nélkül. Alig lapozok tovább az újságban, olvasom, hogy a világhírű olasz énekes elveszítette hangját egy hangversenykörút során, és alighanem nagy összeget fog kapni az operaháztól, amelynek tagja volt.

Eloltottam a villanyt, és sokáig gondolkoztam az olvasottakon. Reggel pedig felöltöztem, és egyenesen a Biztosítási Igazgatósághoz siettem, bejelentkeztem doktor Doberdói főelőadónál, és így szóltam hozzá:

— Nagyobb kártérítésre tartok igényt. Üzemi baleset ért ugyanis, és alighanem soha többé nem tudom ezentúl a szakmámat folytatni.

— Milyen balesetet szenvedett? — érdeklődött a főelőadó.

— Elvesztettem a humorérzékemet — feleltem.

Doktor Doberdóinak leesett az álla.

— Ez nem üzemi baleset — nyögte ki végül.

— Már hogyne lenne az! — feleltem. — Az énekes énekel a hangjával, a sebész operál a kezével, a humorista ír a humorérzékével. Én pedig a munkám során elveszítettem a humorérzékemet. Hivatásom gyakorlása közben ért a szerencsétlenség. Tessék megállapítani a munkaképtelenségemet, és engem ennek megfelelően végkielégíteni.

Doberdoi megtörölte a homlokát.

— Nem tudok mit mondani — suttogta. — Meg kell beszéljem az ügyet a feletteseimmel, egy kis türelmet kérek. Értesíteni fogom.

Néhány nap múlva ajánlott levél érkezett az igazgatóságtól, hogy jelenjek meg ekkor és ekkor, felülvizsgálatra.

Egy bizottság fogadott.

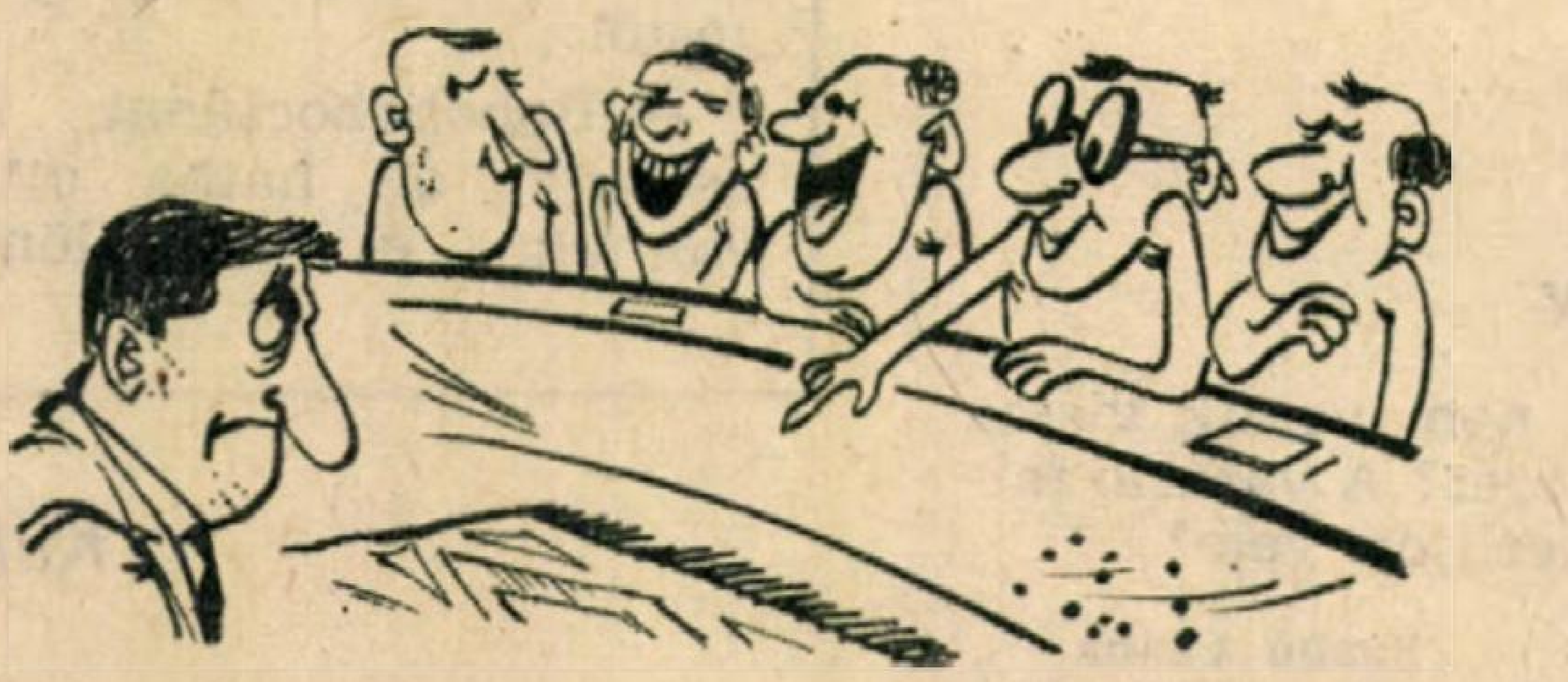

— Benyújtott kérelmének elbírálása végett — mondta a bizottság elnöke — azt kell megállapítanunk, hogy ön munkája közben csakugyan elvesztette-e a humorérzékét, és ha igen, akkor milyen mértékben veszítette el azt.

— Tökéletesen elveszítettem — mondtam. — Tessék csak nyugodtan megállapítani.

A bizottság egyik tagja fürkészve az arcomba nézett.

— Figyeljen rám — szólt. — Két skót nadrágtartót megy vásárolni...

Arcizmom sem rándult, mikor a viccet befejezte.

— Ez semmi! — mondta a bizottság egy másik tagja, és már előre röhögött. — Kovács hazamegy, és a feleségénél egy kardot talál...

Undorral hallgattam végig. A bizottság elnöke a fejét csóválta:

— Nem ez a döntő. Hanem hogyan viszonyul a mindennapi élet humorához?

— Mondjon rá egy példát — feleltem egykedvűen.

— Mit szól például ahhoz — kezdte derűs hangon az elnök —, hogy a Sóbánya utcai építkezéseken az állványok alatt egy táblán az olvasható, hogy az építkezés határideje 1966. május 14, ma pedig ősz van?

— Ezen maguk tudnak röhögni? — kérdeztem fancsalul. — Az elmúlt évtizedben száztizennyolc határidőről írtam csípősen, szatirikusan, még kuplét is. Mit kezdjek ezzel a témával?

Egy bizottsági tag hirtelen a zsebébe nyúlt, és egy csomag pipadohányt rántott elő, az orrom alá nyomta.

— Szagoljon bele! — kiáltotta vígan. — Istenbizony szilvalekvár-szaga van! Ha erről sem tud valami vidámat kitalálni!

— Na és? — vontam meg a vállamat. — Már volt a pipadohánynak dohos hordó szaga, naftalin szaga és romlott gyanta szaga. Már sokkal humorosabb szagokat is megírtam róla, mint a szilvalekvárt.

A bizottság tagjai tanácstalanul néztek egymásra. Egyikük most egy hosszabb történetbe fogott, egy éttermi esetet kezdett elmesélni egy pincérrel, miközben feszülten figyelték arcomon a hatást. Egyikük lopva megpróbált közben a hónom alatt megcsiklandozni, de leintettem.

— Csak ne erőltessék, uraim — mondtam —, egyáltalában nincsen kedvem mosolyogni. A történetük csak elszomorít, és amint látják, mióta itt ülök önök előtt, csak még kedvetlenebb vagyok. Nyugodtan megállapíthatják, hogy tökéletesen elveszítettem a humorérzékemet.

A bizottság elnöke, úgy látszik, igazat adott nekem, mert felállt, és jelezte, hogy a felülvizsgálatot befejezettnek tekinti. A kezét nyújtotta, és azt mondta, hogy nézete szerint kérelmemet jogosnak ítéli, és javasolni fogja, hogy állapítsanak meg a számomra 150 forint kártérítést, mely a nyugodt megélhetést biztosíthatja egy ideig a számomra, míg egészségem helyreáll.

— Százötven forintot!? — kiáltottam fel. — Uraim, kacagnom kell!

Az elnök meleg szeretettel nézett rám.

— Ön nem veszítette el a humorérzékét — mondta elégedetten. — Sok sikert kívánunk a munkájához.

Somogyi Pál

SZAKÍTÁS

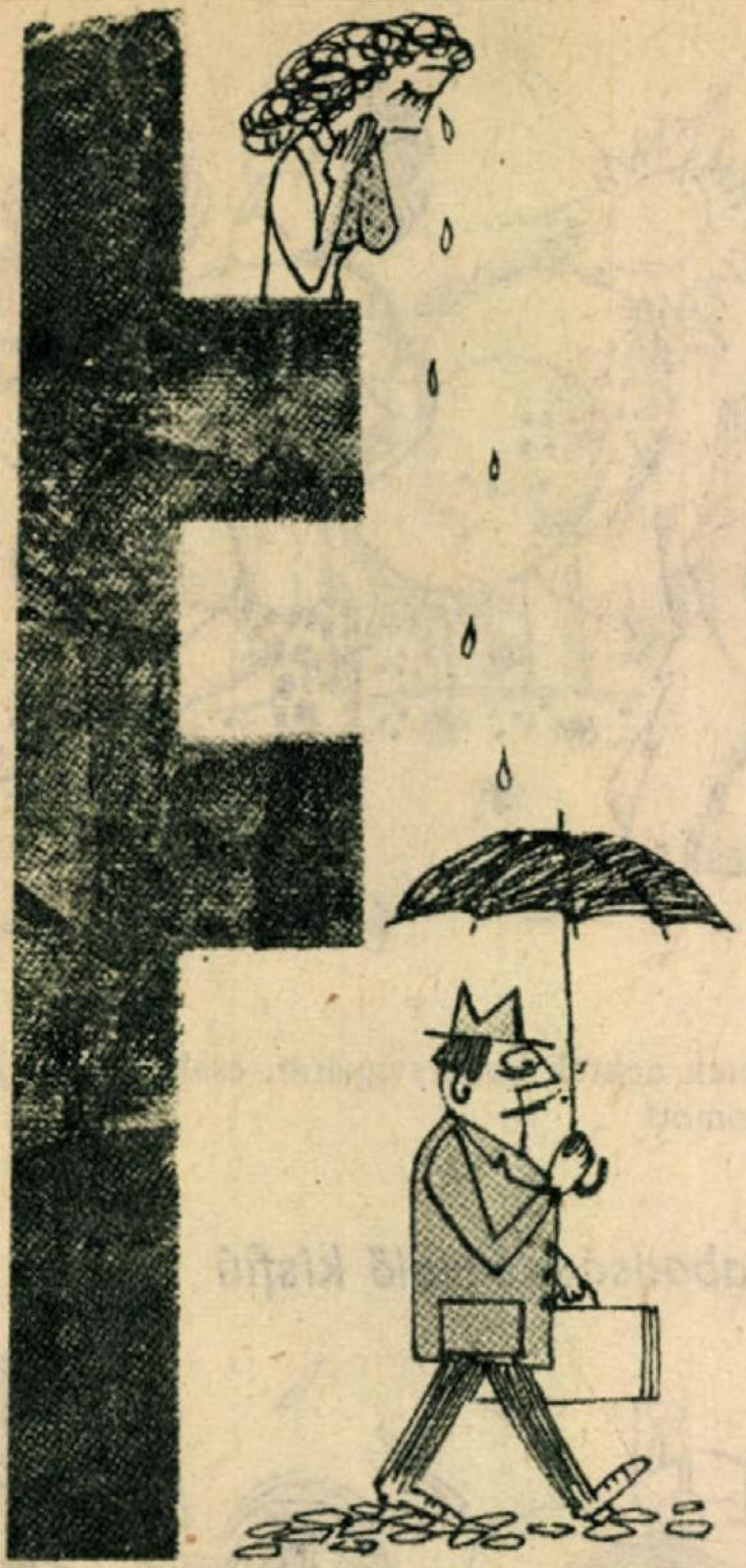

(„Urzica", Bukarest)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit segítenek a háztartásban?

Megeszem a maradékot, hogy ne legyen rá gond.

D. F.

Együttérzek a feleségemmel.

(f—p)

Terveket dolgoztam ki az általános és teljes gépesítésre.

F. L.

Elmegyek hazulról.

F. Gy.

Drukkolok, hogy minden sikerüljön.

G. Sz.

Megmozdítom a kisujjamat, ha a feleségem kéri.

M. Gy.

Megkülönböztetett tisztelettel beszélek a bejárónővel.

P. L.

Nem válaszolok. Ezt a kérdést otthon is mindig elengedem a fülem mellett.

R. B.

Én végzem a háztartásban a legnehezebb fizikai munkát. Előteremtem a költségeket.

S. A.

Én fizetem be az általános háztartási biztosítást.

S. P.

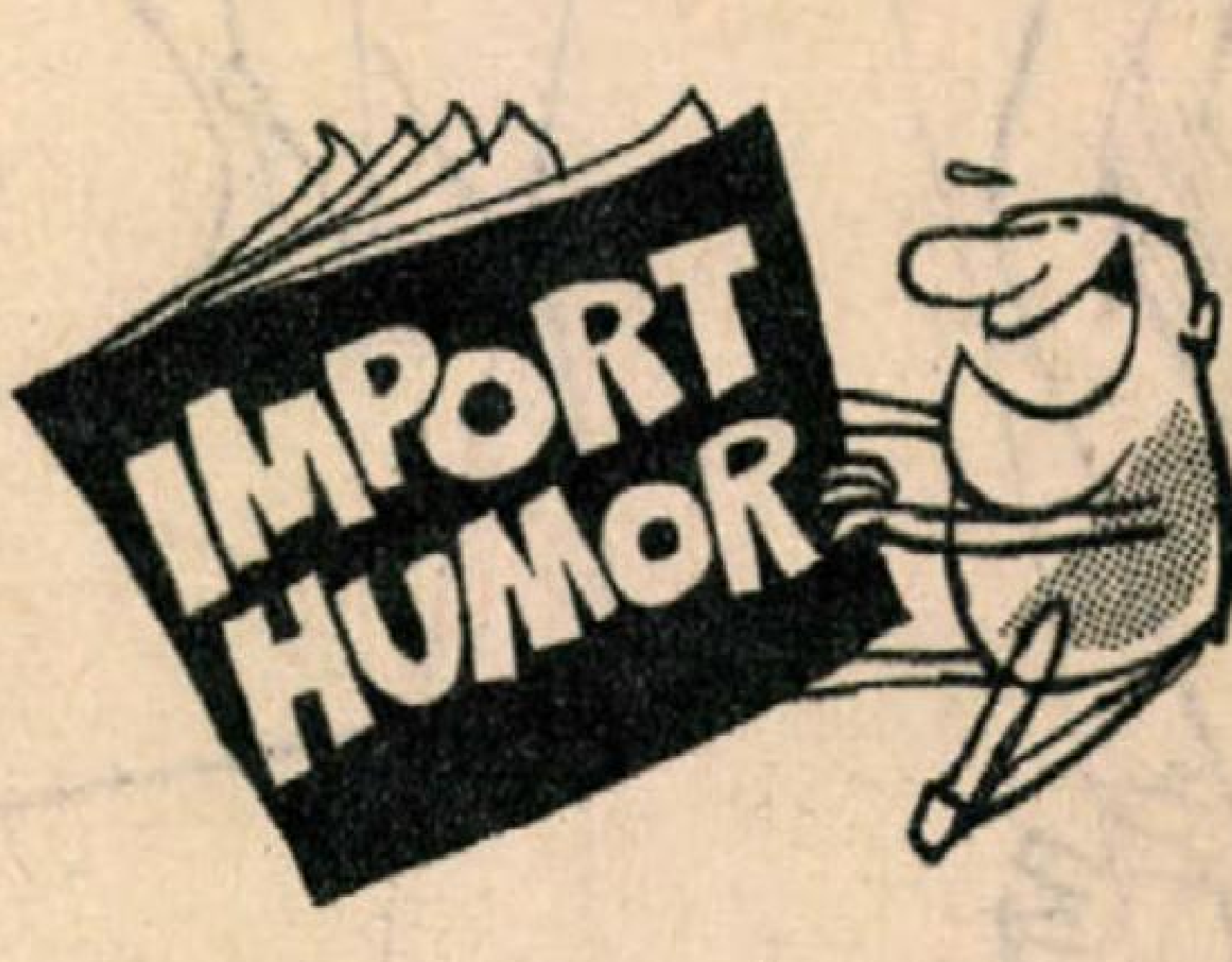

TECHNIKA

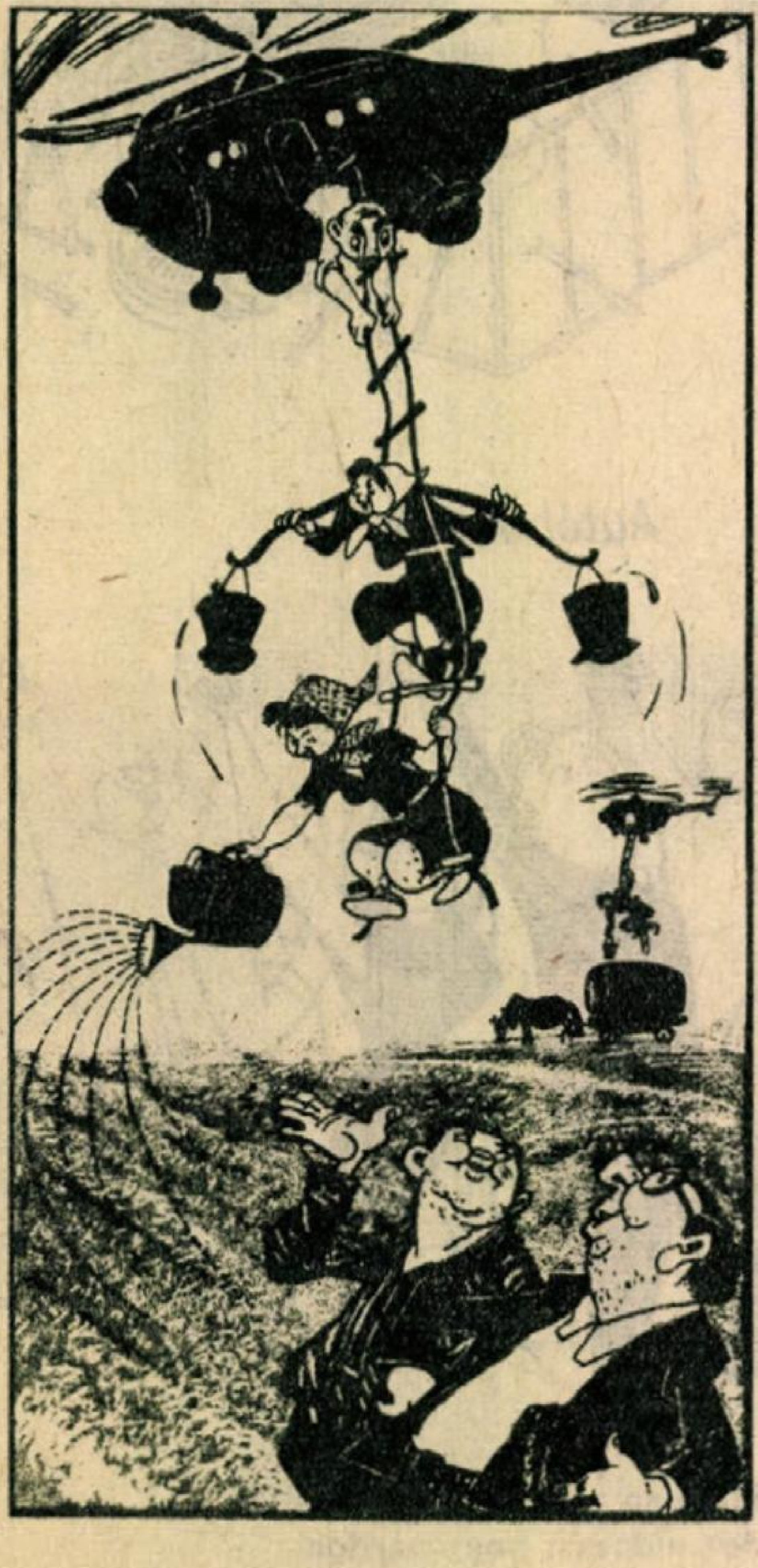

– Amint látja, mi gépesítettük az öntözést . . .

(„Krokodil", Moszkva)

ÖSZI FÜRDŐ

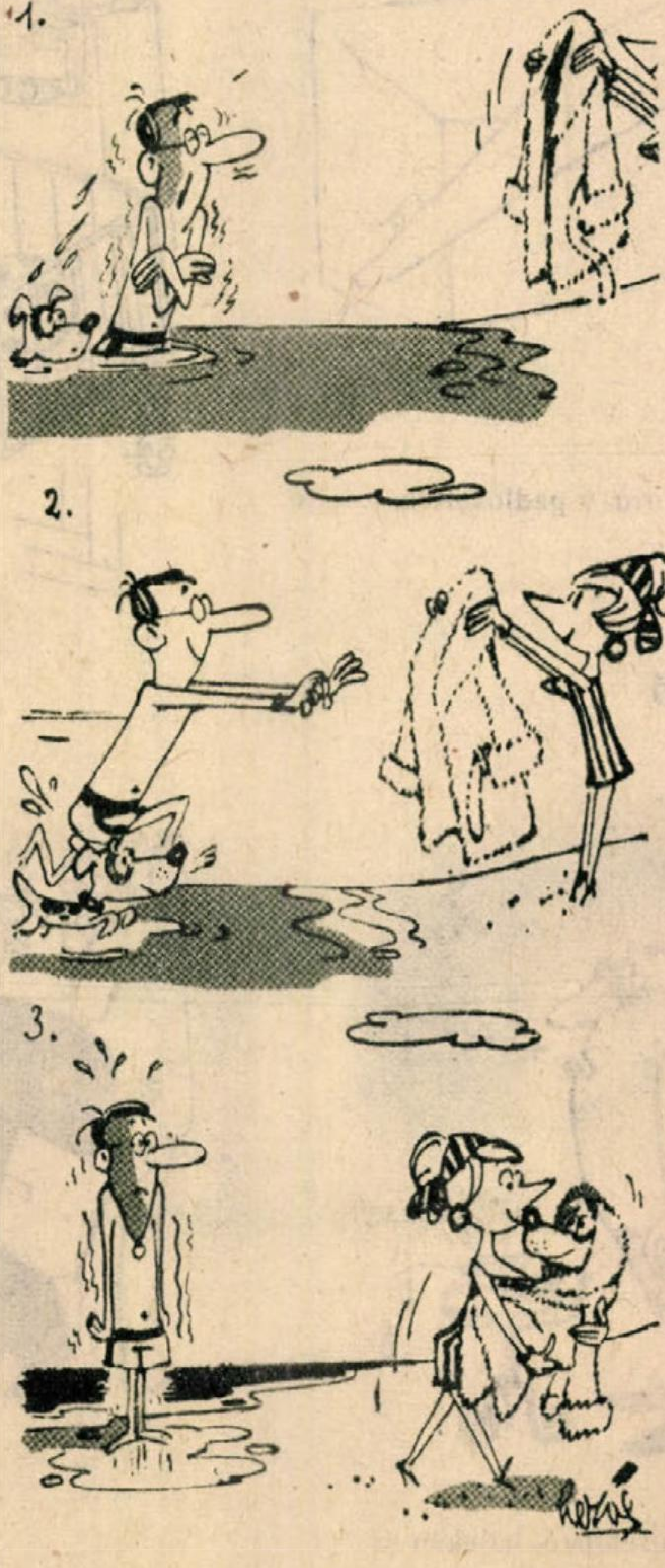

(„Ici Paris")

PLETYKA

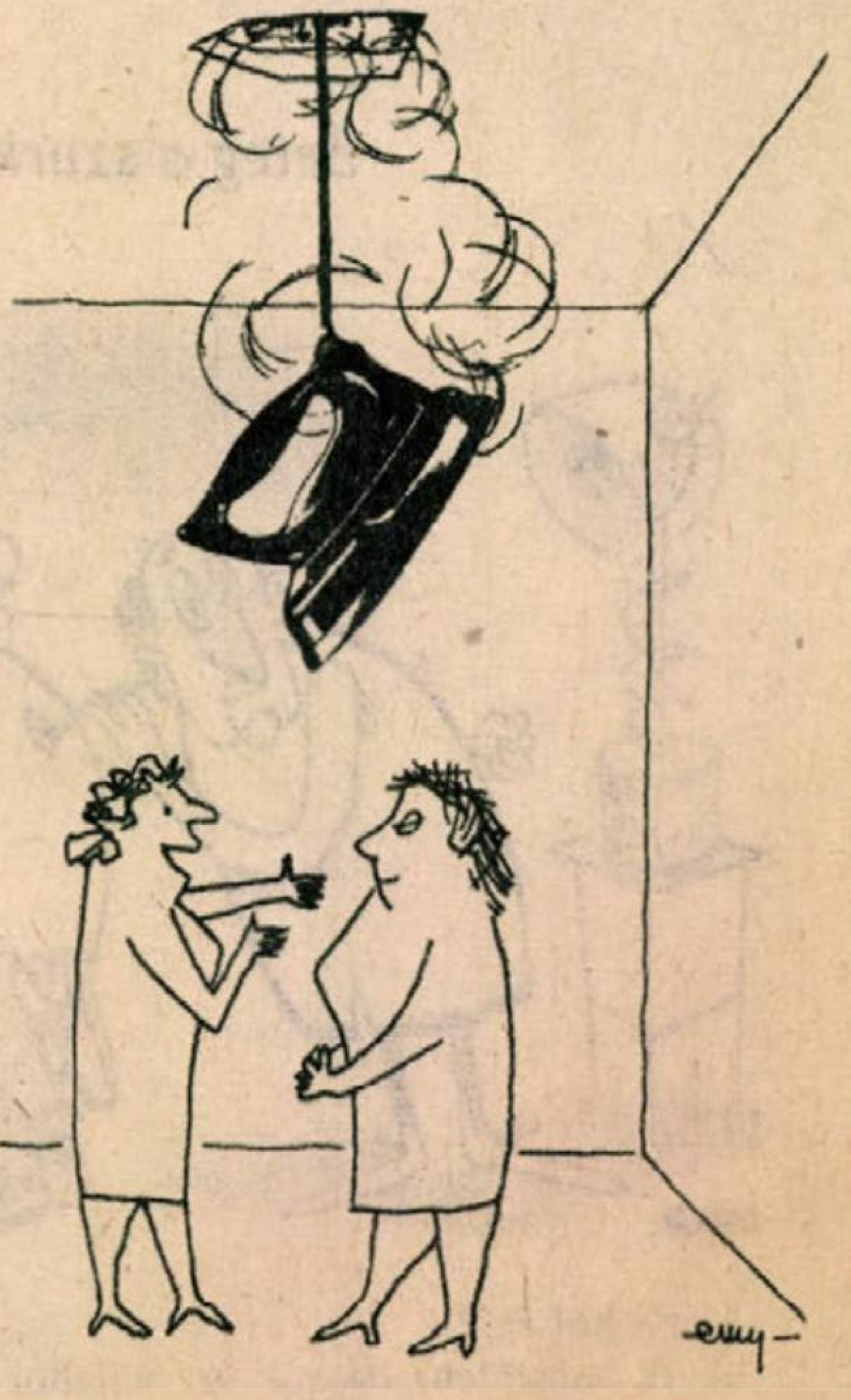

– Most már rohannom kell, drágám, bekapcsolva hagytam odafent a vasalót . . .

(„Dikobraz", Prága)

Reklámfotó

Pusztai Pál rajza

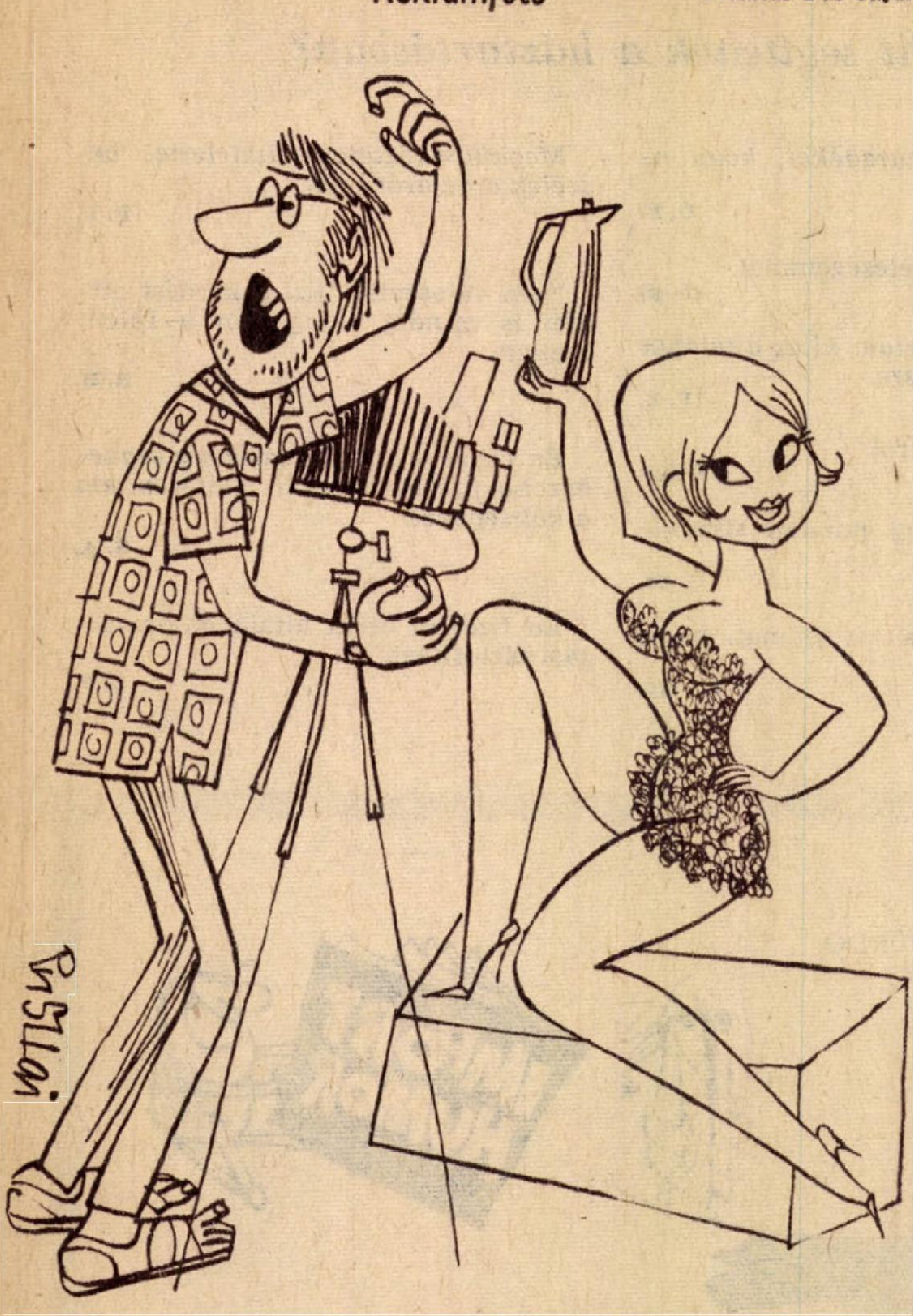

– A modell marad, rögtön elkészítjük a molyirtó, a padlókefélő, a lottó és a balesetbiztosító reklámját is.

Bő paradicsomtermés idején

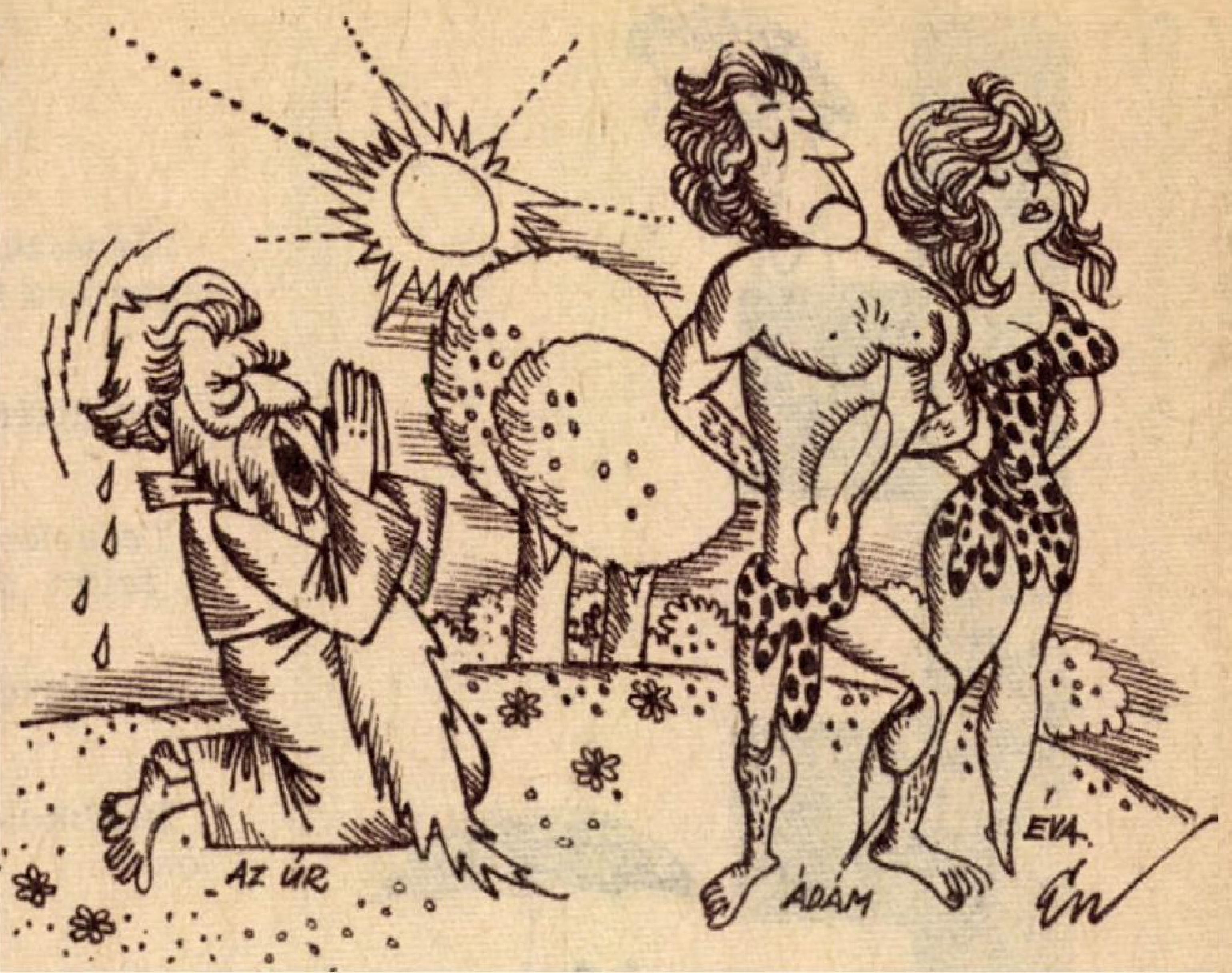

– Gyerekek, építtetek nektek konzervgyárat, csak ne hagyjátok nyakamon a paradicsomot!

Szabadságkedvelő kisfiú

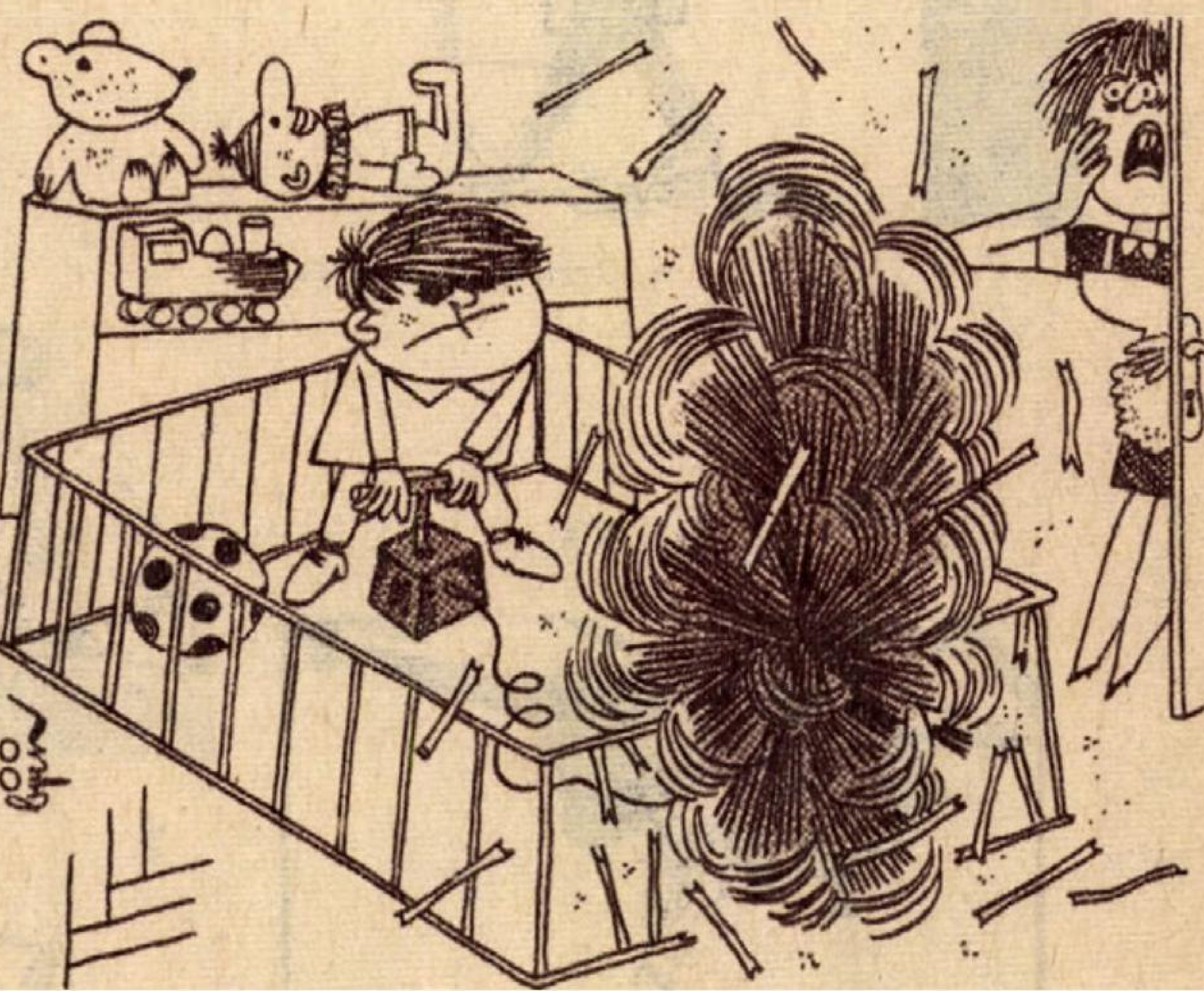

Beteg a szurkoló

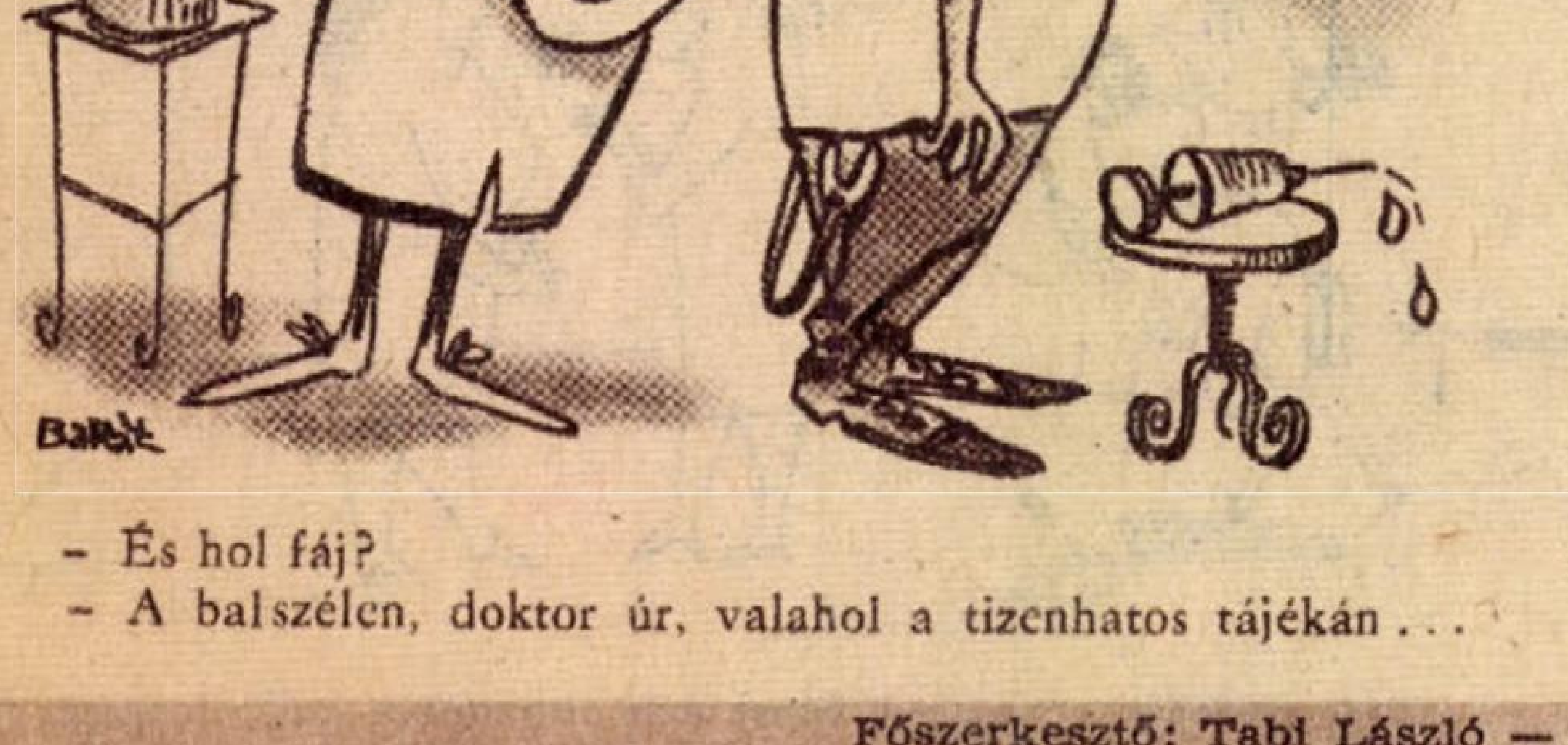

– És hol fáj?
– A balszélen, doktor úr, valahol a tizenhatos tájékán ...

Autóbuszon

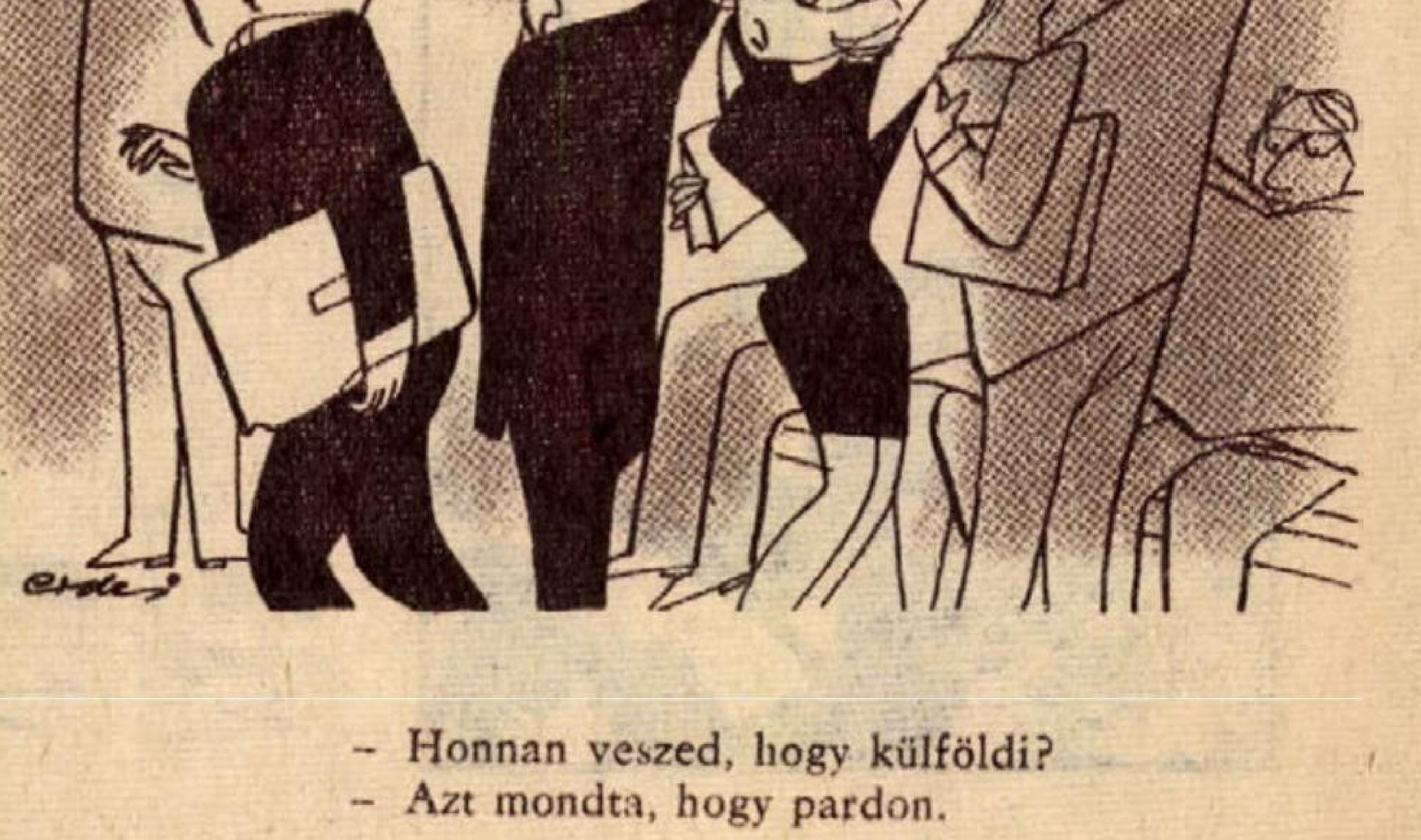

– Honnan veszed, hogy külföldi?
– Azt mondta, hogy pardon.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült,
a nyomási munkát az Egyetemi Nyomda végezte – 66.1540
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504